

Türk Metal bayram arifesinde satış taslağını açıkladı...

Satışa geçit yok, taslak çöpe!

Renault işçisi: Fabrikada büyük hoşnutsuzluk var! s.13

Türk Metal yönetimi her zaman yaptığı gibi bir bayram arifesinde metal işçisinin sırtına ihanet hançerini sapladı. Fabrikaların büyük ölçüde tatile çıkacağı bir günün akşamında 2014-16 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi ile ilgili taslağını açıkladı. "Dünyada ilk kez işçilere sorularak hazırlandı" diye sunulan taslak, metal işçilerinin çalışma koşulları düşünüldüğünde sefil taleplerden oluşuyor. Metal işçisinin beklentilerini kıyısından köşesinden bile karşılamak bir yana bunun bir teklif olduğu düşünülürse imzalanacak sözleşmenin şimdiden bir satış sözleşmesi olacağını gösteriyor. s.13

Önümüzde, MESS grup toplu iş sözleşmeleri var.

2014-16 MESS TİS sürecinin kolay geçmeyeceğini söyleyebiliriz. Ücretlerde meydana gelen erozyon, enflasyon rakamlarını aşan hayat pahalılığı karşısında eriyen ücretler ve gerileyen alım gücünün yanı sıra, son olarak patlayan 17 Aralık sürecinin tetiklediği kur artışları nedeniyle temel tüketim maddelerinin daha da zamlanacağı gerçeği, beklentilerin artmasına yol açmaktadır.

Ayrıca diğer yandan, en kırılgan olara... erlen...
dir... nominin si... ciddi sık... karşı...

Bu anlayış metal işçilerinin beklentisini karşılayacak bir taslak hazırlayabilir mi?

Birleşik Metal-İş'e egemen sendikal anlayış geri ve uzlaşmacı çizgisiyle Türk Metal çetesi'nin işini kolaylaştırıyor. Onun ekmeğine yağ sürüyor.

Siyasal İslam'ın Filistin riyakarlığı

Siyasal İslamcılar, '90'lı yıllarda Hamas'ı güçlendirme refleksiyle Filistin'e 'ilgi' göstermeye başladılar. Bu ilginin bir yönü, sadece Hamas'ı desteklemekten, diğer yönü ise, Filistin halkının acılarını siyasi rant kaynağı olarak kullanma çabasından kaynaklandı. s.2

Cumhurbaşkanlığı seçimleri, sol ve devrimci tutum

Ne burjuva cumhuriyetin gerici adayları, ne bu cumhuriyeti demokratikleştireceklerini iddia edenlerin demokratik cumhuriyeti; tek yol devrim, kurtuluş sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetindedir. s.22

20 yıla sığacak günler bizi bekliyor

En yakınlarımızdan başlayarak çevremizdeki tüm emekçilerin gazetemizin potansiyel okuru olduğunu unutmamalı, burjuva gazetelerine inat, işçi ve emekçilerin ayakta tuttuğu bir gazeteyi, tarihte Bolşevik yayınların yanına yazmalıyız. s.24

Devrimci Gençlik Birliği üzerine... / 2

* DGB politik bir örgütlenmedir. Bu açıdan gençlik kitlelerinin politik duyarlılıklarına, ortaya koyacağı politik tepkilere yanıt vermek zorundadır. DGB'nin asıl karakteri onun politik kimliği ve tutumu olmalı, tüm toplumsal ve tarihsel sorunlara da bu politik kimliği üzerinden yanıtlar üretebilmelidir.

* DGB gençlik içerisinde son dönemde giderek belirginleşen mücadele dinamizmini ve potansiyelini kucaklamak zorundadır. Haziran Direnişi ve gençlik hareketi cephesinde yaşanan eylemli süreçler üzerinden tanımladığımız, toplumun o en diri, en atak kesiminin mücadele dinamizmini politik olduğu kadar örgütsel olarak da kucaklamasını bilmelidir. s.19

Siyasal İslam'ın Filistin riyakarlığı

7 Temmuz'da Filistin halkına karşı başlayan vahşi İsrail saldırısı, Gazze'de yıkım ve ölüm saçmaya devam ediyor. İlk günlerde saldırıya tepki göstermekten kaçınan AKP iktidarının şefleri, son günlerde yeniden demagogik vaazlara başladılar. Ancak riyakarlık abidesi bu vaazlar ne kadar keskinse, bir o kadar da icraattan uzaktır.

AKP iktidarı ve onun uzantılarının bu kaba riyakarlığı bir rastlantı değil, sınıfsal bir tutumun yansımasıdır. Örneğin AKP şeflerinin devamcısı olmakla iftihar ettikleri Adnan Menderes'in Demokrat Parti (DP) hükümeti de, daha 1950'li yıllarda Siyonist İsrail'le işbirliği yapıyordu. Genelde Ortadoğu'nun özelde Türkiye'nin siyasal İslamcı gerici akımları ise, uzun yıllar Filistin sorununa ya ilgisiz kaldılar ya da Siyonizm'in safında yer aldılar.

Burjuva gericiği devrimci direnişe karşı...

Filistin direnişinin boy verdiği 1960'lı yıllarda ulusal kurtuluş hareketleri, Avrupa'da faşizmi ezerek zafere ulaşan Sovyetler Birliği'nin etkisi altındaydı. Dünyanın farklı bölgelerindeki ulusal kurtuluş hareketlerinin çoğu Marksizm'e yakın çizideydi. Filistin'de de Siyonist işgale karşı direnişi başlatılanlar, sol/sosyalist hareketlerdir.

Filistin direnişi, 1970'li yıllarda dünya ilerici-devrimci güçlerinin ilham kaynağı olmuş ve dünyanın dört bir yanından devrimciyi Filistin'e çekmiştir. Türkiye'de 1971 devrimci çıkışı gerçekleştiren '68 kuşağının devrimci kadrolarının çoğu, Filistin halkıyla enternasyonal dayanışma içine girerek, siyonist işgale karşı savaşmıştır. '80'li yıllarda da devam eden bu dayanışmanın sonucu olarak, Türkiye'den binlerce devrimci Filistin direnişine katılmış, onlarcası bu savaşta hayatını kaybetmiştir.

O dönemde 6. Filo'yu kible belleyen ve "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nde yuvalanan siyasal İslamcılar, anti-emperyalist/anti-siyonist mücadeleyi yükselten devrimcileri, 'teröristler' diye lanetlediler. Kendileri Filistin'in adını anmaktan bile kaçınırken, Siyonist işgale karşı Filistin halkının özgürlüğü için savaşan devrimcileri ise düşman bellediler.

Burjuva akımların, diğer bir ifadeyle emperyalizmin işbirlikçilerinin en gerici en riyakar temsilcileri olan siyasal İslamcılar için Filistin, uzun yıllar boyunca 'yok' hükümündeydi. Bu gerici zihniyet, Filistin direnişinde İslamcılar'ın adının bile anılmadığı o görkemli dönemi, yok sayma çabasından da hiçbir zaman vazgeçmedi.

Filistin direnişine değil İslamcı Hamas'a destek

Ancak Birinci İntifada sürecinde direniş hareketlerine katılan Hamas, İsrail'in göz yummasıyla kurulmuş, Müslüman Kardeşler'in (İhvan) Filistin kolu olarak tarih sahnesine çıkmıştı. Uzun yıllar direnişten uzak duran Hamas, tabandan gelen baskının da etkisiyle, '90'lı yılların başında direnişe yöneldi.

Hamas'ın siyasal sahneye bir güç olarak çıkması, siyasal İslamcılar'ın Filistin konusundaki tutumlarında değişikliğe yol açtı. Ancak bu değişim, genelde Filistin halkını veya Filistin direnişini desteklemek anlamına gelmiyordu.

Siyasal İslamcılar, '90'lı yıllarda mazlum Filistin halkının acılarına değil, fakat Hamas'ı güçlendirme refleksiyle Filistin'e 'ilgi' göstermeye başladılar. Bu ilginin bir yönü, Filistin direnişini değil, sadece İslamcı Hamas'ı desteklemekten, diğer yönü ise, Filistin halkının acılarını siyasi rant kaynağı olarak kullanma çabasından kaynaklandı.

Burjuva bir akım olarak devrimci direnişe düşman olan siyasal İslamcılar'ın, Filistin sorunu konusundaki tutumlarında da bir süreklilik var; uzun yıllar Filistin davasından yüz çevirdiler. İlgili gösterdiklerinde ise, Filistin direnişine değil, sadece aynı çizgide oldukları Hamas'a destek verdiler.

AKP için Filistin, siyasi rant sağladığı sürece önemlidir

Türkiye'nin gerici siyasal İslamcı akımlarının koalisyonu olan AKP iktidarı, mazlum Filistin halkının acılarını fütursuzca kullanmıştır. Özellikle AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın "Ortadoğu'nun sultanı olma hayalleri" depreştiğinde, Filistin davasının "savunucusu" havalarına girdiği hatırlardır.

"One minute" şovu ile Filistin halkını etkilemeye çalışan AKP şefi, Gazze kuşatmasıyla ilgili çıkışlarıyla, bu ikiye bölünmüşlüğü daha da pekiştirdi. Öyle ki, bir dönem Filistin sokaklarında, Siyonist örgütlerden "Cesaret madalyası" alan AKP şefinin fotoğrafları görülmeye başladı. Dünya devletlerinin sırt döndüğü Filistin halkı, AKP şefinin ikiye bölünmüş müzansenlerinden etkilendi, bir kesimi ona umut bile bağladı.

Ancak dendiği gibi, "yalancının mumu yatıysa kadar sürer." Emperyalist/siyonist güçler ve Körfez şeyhleriyle birlikte Suriye'de yönetim değişikliği yapma histerisine giren AKP şefleri, Filistin'i unutturdiler. Suriye'de İhvan'ı bir yönetimi işbaşına getirebileceğine iman eden dinci-gerici ilahî şefleri, Şam'daki Emevi Camisi'nde kılacakları namazın hayalini kurarken, Filistin, bu denklemlerin dışına itilmiştir.

İslamcı terör çetelerini eğiten, silahlandıran, sınırı açan AKP iktidarının şefleri, himaye ettikleri cihatçı teröristler Şam'daki El Yermuk Kampı'nı bastıklarında,

kıllarını bile kıpırdatmadılar. Yermuk'u savaş alanına çeviren cihatçı çeteler, burada yaşayan yüz binlerce Filistinliyi ikinci göçe zorladığı zaman da, AKP iktidarının çetelere verdiği destek tam takir devam etti. Filistin halkını yerinden yurdundan eden, katleden cihatçı tetikçilerin arkasındaki en büyük destekçi, bir kez daha siyasal İslamcı AKP iktidarıydı.

Emperyalist/Siyonist güçlerin planlarına hizmet eden cihatçı tetikçilerle suç ortaklığı yapan Ankara'daki dinci-gerici iktidarın kirli hedefleri, Filistin halkı tarafından da görüldü ve AKP şefinin prestiji, bu halk nezdinde beş paralık oldu. Bundan dolayı AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın son günlerdeki keskin vaazlarına itibar eden yok. Filistin halkı, bu gerici siyasal İslamcı şefin, kendi sefil siyasi ve ekonomik çıkarları için çalıştığını fark etti. Artık Filistin ve Arap dünyasında, siyasal İslamcılar dışında AKP şefine beş paralık değer veren kimse kalmadı.

Anti-emperyalist olmayan anti-Siyonist de olamaz!

66 yıldan beri işgal altında bulunan Filistin'in yarım asrı aşan tarihi, siyasal İslamcılar'ın, kelimenin gerçek anlamında anti-siyonist olamayacaklarını defalarca kanıtlamıştır. Hem devrimci direnişe sırt çevirdiklerinde hem Filistin'in siyasal İslamcısı Hamas'la işbirliği yaptıklarında, anti-Siyonist olmaktan uzaktılar.

Emperyalistlerle işbirliği yapan siyasal İslamcı akım, kapitalist emperyalizmin organik bir parçasıdır. Bundan dolayı kelimenin gerçek anlamında anti-Siyonist bir politika izleme gücü ve ufkundan yoksundur. Ne dini referanslı vaazlar ne kimi zaman anti-semitizme varan boş efenlemeler bu gerçeği değiştirir. Bu bir olgudur. Siyasal İslam kapitalist/emperyalizmin bir parçası, siyonist İsrail de bu sistemin Ortadoğu'daki eli kanlı taşeronudur. Bu durum, siyasal İslamcılarının objektif olarak ırkçı-Siyonist İsrail rejimiyle aynı safta olduklarını anlatıyor. Nitekim tarihleri ve pratik tutumları da, bunun böyle olduğunu döne döne kanıtlamaktadır.

Tutarlı anti-Siyonist olmak, tutarlı anti-emperyalist olmakla mümkündür. Filistin halkının güçlü direnişi de, er ya da geç, gerçek anti-emperyalist/anti-Siyonist güçlerin enternasyonal dayanışmasıyla zafere ulaşacaktır.

Emperyalistler siyonist İsrail'i finanse ediyor

Üç haftadır Filistin halkının başına bomba yağdıran Siyonist İsrail devleti, hacmine göre dev bir militarist aygıtı sahip. İngiliz emperyalizminin düzlediği alanda kurulan İsrail'in harcı, paramiliter terör örgütleri tarafından karılmıştır. Genlerine kadar militarist olan bu devlet, 66 yıldan beri, savaş aygıtını tahkim ediyor.

İsrail'de "herkes asker"

Filistin halkının gasp edilmiş toprakları üzerinde, dini temelde kurulan İsrail'de hem erkekler hem kadınlar için askerlik zorunludur. Erkeklerin 36 ay, kadınların 21 ay askerlik yaptığı İsrail'de, askerlik süresini tamamlayanların çoğunluğu "yedek asker" sayılıyor. Siyonist rejim, tüm gerici savaşlarında yedek askerleri de göreve çağırır.

Yayılmacı/saldırgan bir devlet olan İsrail, bu politika ile toplumun çoğunluğunu ırkçı rejimin suç ortağı konumuna getiriyor. Bu politika, toplumu "güvenlik paranoyası" ile sersemletme işlevi de görüyor.

Savaş aygıtına büyük kaynak

1948'de emperyalistler eliyle kurulan İsrail'in nüfusu 5,5 milyon civarındadır. Hacmine göre büyük bir militarist aygıtı dayanan İsrail, yıllık 275 milyar dolar olan milli gelirinin yüzde 6'sını silahlanma ve savaş mühimmatına harcamaktadır.

Bir 'ordu devlet' niteliğinde olan İsrail, kalabalık bir ordu beslemekte, sık sık gerici savaşlar icra etmekte ve yedek askerleri göreve çağırılmaktadır. Bu saldırgan politika, İsrail'in savaş ve militarizme yaptığı harcamaları devasa boyutlara ulaştırmaktadır.

Emperyalistler ticari partner

Küçük bir devletin militarizm ve savaşa devasa kaynaklar ayırabilmesi için, bu harcamaları karşılayabilecek gelirlere sahip olması gerekir. İsrail, ekonomik yönüyle emperyalistlerin ayrıcalıklı ortağıdır. Bu ortaklık, Siyonist rejimin militarist politikalarını hayata geçmesini, büyük ölçüde kolaylaştırıyor.

Ticaretinin yüzde 30'unu ABD ile yapan İsrail, yanı sıra İngiltere, Almanya, Belçika, Çin, İsviçre, Hong Kong gibi ülkelerle de yoğun ticari ilişkiler içinde.

Emperyalistlerin açtığı alanda at koşuran Siyonist rejim, bu ticari ilişkilerden de aldığı güçle militarizm ve

savaş harcamalarını karşılayabiliyor. Yani emperyalistlerin İsrail'le kurdukları yoğun ticari ve mali ilişkiler, Siyonist ordunun Filistin halkını hedef alan vahşi saldırılarının finansmanına büyük katkılar sunuyor.

Büyük tekeller de finansör

Emperyalist rejimlerin yanı sıra, Yahudi lobilerinde etkili olan Musevi burjuvazisi başta olmak üzere, büyük tekeller de, siyonist rejimin finansmanına katkıda bulunuyorlar.

İsrail'de yabancı sermaye yatırımı 86 milyar dolara ulaşırken, ileri teknoloji üretimi yapması için gerekli altyapı ve teknik donanım da büyük tekellerin sunduğu olanaklarla sağlanmıştır. İsrail'in nükleer başlıklı silahlar ürettiği nükleer tesisleri de, Fransız emperyalizmi tarafından kurulmuştur.

Öte yandan eski ABD başkanı ve neo-faşist çetenin şefi George Bush'un da mensubu olduğu, kökten dinci

avenjelik Hristiyanlar tarikatına mensup büyük burjuvalar da, Siyonist rejimi destekleyenler arasında.

Bölgedeki en büyük ortak Türkiye

Gericı Arap rejimlerinin bir kısmı İsrail'le ticari ilişkilere girse de, bu ilişkiler her zaman sınırlı kalmış; dolayısıyla siyonistler hiçbir zaman Ortadoğu'da 'tecrit' durumundan kurtulamamıştır. Bu tecrit durumunda İsrail'e soluk borusu oluşturan tek ülke Türkiye'dir. İsrail'i ilk tanıyan 'Müslüman' ülke de olan Türkiye'nin Siyonist rejimle ilişkileri, 90'lı yıllarda hızla gelişmiş, siyasal İslamcı AKP iktidarı döneminde ise doruğa çıkmıştır.

İsrail'le bazı gerilimler yaşamasına rağmen gerici AKP iktidarı, siyonistlerle mali/ticari ilişkileri geliştirmeye devam ediyor. Filistin halkının tepesine misket bombaları yağdıran İsrail uçaklarının yakıtını da gönderen AKP iktidarı, bu yılın Ocak-Haziran aylarında Siyonistlerle ticareti yüzde 24,9 oranında arttırmıştır. İsrail'le yıllık ticaret hacmini 3 milyar dolara ulaştıran AKP iktidarının şefleri, sıra nutuk atmaya geldiğinde, Siyonistlere etmedik laf bırakmıyorlar. Oysa icraat tam tersi yöndedir. İsrail militarizminin finanse edilmesine hizmet eden ticari ilişkiler, AKP eliyle sürekli büyütülüyor.

Tablo gösteriyor ki, İsrail'in saldırgan politikalarına her zaman onay veren, destekleyen emperyalistler, bu saldırganlığın finansörleridir aynı zamanda. AKP dahil, İsrail'le mali/ticari ilişkiler geliştiren tüm iktidarlar, Filistin halkına karşı işlenen ağır suçlara ortak olmaktadır.

İsrail'e ihracat rekor kırdı

Filistin için timsah gözyaşları döken sermaye hükümeti AKP'nin ikiyüzlülüğü, Türkiye İstatistik Kurumu'nun açıkladığı verilerle bir kez daha gün yüzüne çıktı.

İsrail'in 2009 yılında Gazze'de yaptığı katliamlara karşı "İsrail'i lanetleyin ama boykot etmeyin" diyen AKP, aradan geçen yıllar içerisinde İsrail'le olan

ekonomik ilişkilerinde rekor seviyesine geldi.

İsrail'e ihracat 2014 yılının Ocak ve Haziran aylarında yüzde 24,9 ile büyük artış gösterdi.

Türkiye, Haziran ayına kadar geçen bir yıl itibarıyla 12 milyar 923 milyon dolarlık ihracat gerçekleştiren, bunun 264 milyon 984 bin doları İsrail ile gerçekleşti.

AKP-cemaat çatışması üzerine...

AKP iktidarının cemaate yönelik operasyon sonucu onlarca polis gözaltına alınarak tutuklandı. Düzenin bu iki gerici gücünün karşılıklı olarak ortaya çıkardıkları gerçekler düzenin kirli çarkına da ışık tuttu. Bir yandan AKP-cemaat ikilisinin çatışması derinleşirken, öte yandan çatışmanın öznelarının mağduriyete dayalı kendilerini kitleler nezdinde aklama manevraları da sürüyor. Oysa her iki tarafın da birbirlerinden zerrece farkı bulunmuyor.

Yıllarca birlikte hareket etmişlerdi

AKP-cemaat savaşının özneları yıllarca birlikte hareket etmiş, siyasal-ekonomik-sosyal-kültürel yaşama damgalarını vurmalarını engelleyen tüm güçlere karşı ortak hareket etmişlerdi. Çatışmanın tarafları dokuz yıl boyunca tam bir anlayış birliği içinde hareket ettiler. Bu birliktelik sayesinde AKP üç genel seçimi, iki yerel seçimi ve bir referandumu kazandı. "Kazan, kazan" durumu yıllarca sürdü ve karşılıklı olarak şükranlar sunuldu.

Ordu merkezli düzen kliğinin geriletilmesi ve etkisizleştirilmesi operasyonlarında da AKP-cemaat birlikte hareket etmişlerdi. Ergenekon, Balyoz ve benzeri operasyonlarda yargıda ve emniyette kadrolaşması desteklenmiş olan cemaat ana rolü üstlenmişti. AKP de cemaatin arkasında durmuştu. Cemaat operasyon dalgasına Hük hareketini de eklemeyi unutmadı. KCK'yi hedefe çaktı. Operasyonlarda binlerce kişi gözaltına alınıp, yüzlerce kişi tutuklanırken de, AKP iktidarı desteğini cemaatten esirgemedi. AKP iktidarının elde ettiği her mevzi ve elde ettiği her zafer Gülen Cemaati'nin hanesine de yazılıyordu. Bu gelişmelerin doğal sonucu olarak Gülen Cemaati'nin ayrıcalıkları ve iktisadi-sosyal gücü büyüdükçe büyüdü.

2007 yılı genel seçimlerinin ardından AKP gücünü perçinledi. Ordu merkezli düzen kliği ağır bir yenilgiyle karşı karşıya kaldı. Cumhurbaşkanlığı seçimi AKP iktidarının istediği doğrultuda bitirildi. Abdullah Gül cumhurbaşkanı seçildi. Böylece ordu merkezli düzen kliği bir mevzi daha kaybetti. Cemaatin aktif rol aldığı polis operasyonları ve davalar yoluyla ulusalcı klik iyice yıpratıldı.

Ordu merkezli kliğe yönelik tüm operasyonlarda ve yargılama süreçlerinde Gülen Cemaati, AKP iktidarına tam destek verdi. Gülen Cemaati elinde bulundurduğu medya gücünü de AKP iktidarına tepe tepe kullandı. Tüm bu süreçlerde AKP-cemaat bir elmanın iki yarısı gibi hareket ettiler. Ordu merkezli kliğin geriletilmesi önemli bir ekti. Elbirliği ile bu eşiği aştılar.

Eşiğin aşılması AKP iktidarının gücüne güç kattı. AKP iktidar olma yolunda güçlendi. 12 Eylül 2010 referandumundan da AKP kazançlı çıktı. Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu ve Anayasa Mahkemesi'nin yapısı AKP iktidarının istediği şekilde değişime uğradı. AKP iktidarı ve müttefikleri olan cemaat artık çok daha büyük, devasa mali kaynakları kontrol etmeye başladılar.

Birlik sona erdi, çıkar çatışması başladı

AKP-cemaat ikilisi kazanmıştı. Artık iktisadi, siyasal ve sosyal güçleri daha da büyümüşü. Dinci partinin liderinde bir özgüven patlaması yaşanıyor. Tayyip Erdoğan cumhuriyetin 100. yılında iktidar olmayı sürdürmekten ve hedefi 2071'e kadar uzatmaktan bahsediyordu. Her seçimde yaşanan oy artışı dinci parti liderinin özgüven patlamasında önemli bir etkendi. Bu aşırı özgüveni Gülen Cemaati'nin daha fazla rahatsız olmasına yol açtı.

Gülen Cemaati elindeki kozları bu defa da AKP iktidarına karşı kullanmaya başladı. Gülen Cemaati polis bürokrasisi ve yargıdaki silahlarını AKP iktidarına karşı harekete geçirdi. Adımlardan biri de MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın PKK'ye yardım ve yataklık gerekçesiyle savcılık tarafından ifadeye çağırılmasıydı. Bu girişimle asıl mesaj verilmek istenen Tayyip Erdoğan'dı.

AKP iktidarı ile Gülen Cemaati arasındaki savaş, iktidarı paylaşım savaşıydı. Her iktidar mücadelesi sonuçta bir egemen sınıf mücadelesiydi ve bu mücadelenin altında eninde sonunda sermaye birikimi, yani ekonomik temel yatıyordu. AKP-cemaat kavgası da son tahlilde burjuvazinin çıkarlarıyla ilgiliydi.

Cemaat yaşanan süreçten duyduğu rahatsızlığında tetiklediği bir öfkeyle ABD'nin paralelinde durmaya daha fazla özen gösterdi. Zira özgüven patlaması yaşayan AKP iktidarı ABD emperyalizminde de rahatsızlık yaratıyordu. Bu rahatsızlık AKP iktidarının Mısır'da Mursi'ye destek vermesi ve Irak'ta daha fazla boy göstermesi nedeniyle daha da büyüdü. Suriye, Irak, Mısır cemaat-AKP çatışmasının alanlarından biri oldu. ABD'nin paralelinde duran cemaat tüm bunları değerlendirmek için harekete geçti.

Gülen Cemaati rüşvet ve yolsuzluğu ayyuka çıkarıp yakın çevresine devasa kaynaklar yaratan AKP iktidarına vuracağı her darbeye ABD desteğini

alacağını da umuyordu. 17 Aralık operasyonu tam da bu zeminde gerçekleşti. AKP-cemaat tüm kirli silahlarını kullanmaya başladılar.

Son yerel seçimler cemaat için hayal kırıklığı olarak kayıtlara geçti. AKP iktidarı oy kaybetmesine rağmen seçimde asgari bir başarı elde etti. Cumhurbaşkanlığı olma yolunda dinci parti liderinin özgüveni pekişti. Tam da bu zeminde cemaatin yargı içindeki birikimine yönelik müdahaleler gerçekleşti. Geçtiğimiz günlerde de cemaatin polis bürokrasisi içindeki gücüne yönelik olarak casusluk iddiasıyla operasyonlar için düğmeye basıldı. Birçok polis şefi tutuklandı.

Yolsuzluğun, kirliliğin, bataklığın kaynağı kapitalizm ve devlettir!

Kirli ilişkiler, çıkar çatışmaları, yolsuzlukların kaynağı kapitalizmdir. Her gün işçi sınıfının artı-emeğini gasp eden kapitalizmdir. İşçi sınıfı kan-ter içinde kölece koşullarda çalışarak kapitalistlerin sermaye birikimini büyüttmelerini sağlar. Asalak kapitalizm hem emek hırsızı, hem de sermayesini büyütme yolunda her tür hırsızlığı ve yolsuzluğu yapan bir düzen koşullarında varlığını sürdürür. Kapitalizmin egemen olduğu düzende kazanma yolunda atılan tüm adımlar, kurulan tüm ittifaklar, bozulan tüm birlikler meşrudur. Zira burjuvazinin egemen olduğu düzende esas olan ne pahasına olursa olsun kazanmaktır.

Yolsuzluk, hırsızlık, entrika, çıkar temelinde oluşan ve bozulan birlikler kapitalizmin doğasında vardır. Ülkemizde biatin toplumsallaşması temelinde cemaatler kullanıldı. Tam da bu zeminde cemaatler devasa mali kaynakların sahibi oldular. Bugün güncel planda yaşanan çatışmalar daha fazla kazanmak ve iktisadi ve siyasal olarak daha fazla güçlenmeye yöneliktir. Bu yanı sıra işçi ve emekçiler AKP-cemaat çatışmasının kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi büyüttükleri ölçüde yolsuzluk ve hırsızlık çarkını kırmaları kolaylaşır.

Celal Fırat Kobanê gözlemlerini anlattı...

Garip Dede Dergahı Başkanı Celal Fırat ile Rojava ve Filistin'e yönelik saldırılar ile başbakanın iftar daveti üzerine konuştuk...

- 10 gün önce Alevi önderleri olarak IŞİD çetesinin katliamlarına tepki olarak Şanlıurfa'ya Kobanê sınırına gittiniz. Nasıl ve kimden çıktı bu fikir?

- Suriye'de ve özellikle Rojava'da süren çatışmaları ve Rojava halkının militan direnişini yakından takip ediyoruz. Bizler IŞİD çetesinin vahşice saldırılarına karşı bu onurlu direnişin yanında olduğumuzu göstermek istedik. Bu bizim görevimizdir. Çünkü önderlerimizden Pir Sultan Abdal'ın dediği gibi nerede olursa olsun her zaman zalimin karşısında, mazlunun yanında olmalıyız. Hz. Ali, "haksızlığa karşı sesinizi çıkarmazsanız hakkınızla beraber şerefinizi de kaybedersiniz" demiştir. Orada savaş varken buna sessiz kalmak bu öğretille yetişmiş Alevilere yakışmazdı. Böyle bir çağrı yapmak da pirlar ve dedelerin görevi olmalıydı. Dedelerin/pirların görevi sadece cem ve ibadet değil, taliplerine mücadele etmeyi de öğretmek ve öncülük etmek olmalıdır. Ben, birkaç önderimizle beraber bu görevi üstlendim. Federasyonlar düzeyinde de, Alevi Kültür Dernekleri Federasyonu, Alevi Bektaşî Federasyonu ve Pir Sultan Abdal Dernekleri de bu çağrıyı samimi bir şekilde sahiplendiler ve "Kırklar aşkına Pirlar ve dedeler Kobanê sınırına yürüyor" diyerek, çeşitli illerden temsili olarak kırk kişilik pirlar, dede; bize katılan, aydın, yazar ve sanatçılarla birlikte yola çıktık.

- Bölgedeki gözlemlerinizden biraz bahseder misiniz?

- Öncelikle bölge halkı çok huzursuz ve tedirgin. Suruç bölgesine girdikten sonra bunu fazlaca gördük. Ama buna karşılık, dağlarda insanlar var nöbette. Sınırdaki çadırlar kurulmuş vaziyette. İnsanlar canlı kalkan olmak üzere oraya gelmişler. Hemen karşıda sınırın diğer tarafında ise IŞİD bayrakları ve militanları var. Birçok Alevi köyünü ele geçirmişler. Ayrıca sınır bölgesini de sürekli taciz ediyorlar. İki gün önce orada tank imha edildi. Düşünün, IŞİD çetesinin tankları var. Bölge halkı mevcut iktidarın IŞİD'e doğrudan maddi destek verdiğini söylüyor ve Türk devletine karşı büyük öfke duyuyorlar. Hatta gece saldırıp, gündüz Türkiye tarafından mülteci kamplarında kaldıkları söyleniyor. Bu savaşta çetelerin en büyük yandaşı, İsrail, ABD, Mısır, Katar ve Türkiye diyorlar. O atmosferi orda görmek uzaktan takip etmekten çok farklı. Tankın imha edildiği gün IŞİD misilleme olarak büyük bir katliama daha imza atmış. Şu an sınırdaki olan bir kadının biri dokuz biri altı yaşındaki iki oğlunun da kafasını kesmişler annesinin gözünün önünde. IŞİD Ortaçağ'ın barbarlıklarını tekrar döneme taşıyor. Hem de din adına. Sürekli saldırı tehdidi altında yaşıyor sınır bölgesinde. Sınırın diğer tarafındaki akrabalarının hayatından sürekli endişe duyuyorlar. Halkın psikolojisi oldukça yıpranmış. Bizler bile hala etkisizdeyiz gözlemlerimizin. Dayanışmayı bu yüzden önemli buluyoruz. Oraya gidişimizi, dosta düşmana karşı tutumuzu göstermek için orada geniş katılımlı bir kardeşlik cemii gerçekleştirdik. Burada bu vesileyle

birlik ve beraberlik duygusunu pekiştirdiğimizi düşünüyoruz.

- Pekî, direniş ne boyutta, siz neler gördünüz ?

- Biz orada halkın müthiş bir direnişiyse karşılaştık. Halk silahlanmış, bölgesini korumaya çalışıyor. Kadınlar, genci yaşlısı, gece gündüz demeden ellerinde silahlarla direniş sürdürüyorlar. Evlerinden bölgeye yemek ve su taşıyorlar. Müthiş bir kenetlenme var bölgede. Bölge halkının dışında Türkiye'nin dört bir yanından mücadeleye desteğe gelenler var. Sınır bölgesinde park etmiş uzun araç konvoyları gördüm. "Bu araçlar kimlerin" diye sordum. Türkiye tarafından insanların arabalarıyla gelip sınıra park ettiğini söylediler.

- Rojava'da direniş sürerken İsrail Filistin'i bombardıman altına aldı. Filistin halkının da destansı direnişlerine tanık oluyoruz. Bu konudaki düşünceleriniz neler ?

- Rojava'da IŞİD, Filistin'de İsrail. Hiçbir fark yok. Burada dikkat çeken asıl konu hükümetin bu olaya sessiz kalması. Birkaç sesten başka hükümet tarafından hiçbir tepki yok. Manavgat sularını İsrail'e verdiler. Bu kadar su sıkıntısına rağmen... Hala onlarca ticari anlaşma var aralarında devam eden. İsrail'in füze rampaları Türkiye'de iken söylemden öte yapabilecekleri çok şey var halbuki. Füze kalkanları orada dururken, timsah gözyaşları dökmek artık kimseyi inandırmaz.

- Tekrar ülke gündemine dönersek, bir yandan silahlı olmasa da Türkiye'de de Alevilere saldırılar devam ediyor. Geçtiğimiz hafta hükümet cephesinde bir iftar yemeği verildi Alevi örgütlerine. Davete katılan kurumlar oldu. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Biz davete katılmadık. Birçok katılımcı kurum,

Celal Fırat, gazetemizin 20. yılı vesilesi ile de bir mesaj verdi. Fırat, Kızıl Bayrak'a verdiği mesajında şunları söyledi:

"Kızıl Bayrak gazetesini elimden geldiğince takip ediyorum. Emek en yüce değerdir bizim için. Ama Türkiye'de bugün basit ve değersiz görülen şey yine emek. Bugün bu şartlarda Kızıl Bayrak onurlu bir dava yürütüyor. Bu Kızıl Bayrak'ı ancak emeğin değerini bilen mücadelesini sürdürebilecek insanlar taşıyabilir. Bu onuru taşıdıkları için teşekkür ediyorum. Emeklerine saygı duyuyorum."

aslında hükümetin ve Fethullah Gülen'in kurduğu paravan Alevi örgütleri. Ama bizim kurumlarımızdan da katılan oldu. Katılanlara neden katıldıklarını sorduğumuzda verdikleri cevap "taleplerimizi götürdük" oldu. Hükümete talepler iletililebilir, bazı konularda çözüm için oturulup müzakere de edilebilir fakat Alevilerin bu ülkedeki mevcut konumları ve sorunlarını konuşmanın yeri asla iftar sofraları değildir. Bu bile bize yapılmış bir hakarettir başlı başına. Katılımcı kurumlardan halk bunun hesabını sormalıdır ve soracaktır. Sünni kardeşlerimizin tuttuğu oruca saygımız var, fakat bizim orucumuza ibadetimize, mabetlerimizde saygısı olmayan bir başbakanın kurduğu sofraları samimi bulmuyoruz. Mısır'daki küçük kıza reklam olsun diye gözyaşı döken başbakan Gezi sürecinde kaybettiğimiz şehitler için, Rojava'daki katliamlar için bir kere başsağlığı dilemedi. Onlar hem muhalif hem Aleviydi çünkü.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı ?

- Tüm halkın Türk, Kürt, Alevi Sünni demeden birleşip, hem ülkedeki haksızlıklara, anti demokratik uygulamalara artık dur demesi gerekiyor. Özellikle Aleviler bu konuda daha önde olmalı. Hepimiz artık, eşit, laik, demokratik bir ülke için mücadele etmeliyiz. Hem içerideki hem dışardaki katliamlara tepki vermeliyiz. Örneğin ülkede savaştan kaçıp gelen Suriyelilere linç kampanyası var. Burada Suriyeli kardeşlerimize değil, onları bu hale düşüren bu savaşçı çıkarana ve açık destekçisi AKP hükümetine tepki vermeliyiz. Birleşik mücadeleden başka yolumuz yok.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Alaattin Karadağ'ın katili için aileden tazminat isteniyor!

19 Kasım 2009'da katledilen Alaattin Karadağ'ın ailesine, İçişleri Bakanlığı adına tazminat talebiyle açılan davanın tebligatı ulaştı. Hatay Asliye Hukuk Mahkemesi'ne sunulan dava tebligatında Alaattin Karadağ'ın birinci derece tüm akrabaları yargılama kapsamındalar. Dava başvurusunda "fazlaya dair hakları saklı kalmak kaydıyla" idare zararının 23.12.2013 tarihinden itibaren faiz işletilerek Karadağ ailesinden tazminat alınması isteniyor.

Katil polise tazminat aileden isteniyor!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

millîtanı Alaattin Karadağ
Esenyurt'ta polisle girdiği çatışmada şehit düşmüştü. Karadağ'la ilk çatışmaya giren ve katledilmesinde rolü olan polislerden Oğuzhan Vural, çatışmada vurulmuştu. Katil polis Oğuzhan Vural, geçtiğimiz yıl 30 Kasım günü Sırnak Devlet Hastanesi'nden yaralandığına ilişkin rapor alarak tazminat için başvurdu.

Nakdi Tazminat Komisyonu, Vural'a bunun

üzerine sadece iki ay sonra yaralandığı için 3.647,55 TL 'tazminat' ödemesi yaptı. Katil polise ödenen para, katledilen Karadağ'ın ailesinden şimdi geri isteniyor.

Katil aklandı, üstüne para aldı!

Geçtiğimiz yıl 28 Mayıs'taki son duruşmada katil polis Oğuzhan Vural beraat etmişti. 3 yıllık dava sürecinde çelişkili/yanlış ve yalan delillerin Karadağ ailesi avukatları tarafından çürütülmesine karşın, sanık polisin hem kasten adam öldürme suçundan, hem görevini kötüye kullanma suçundan hem de usulsüz tasarruf suçundan beraatine karar verilmişti. Böylece yargısız infazda yer alan katil polislerden tek sanık Oğuzhan Vural ve dava kapsamına dahi alınmayan tüm polisler aklanmıştı.

Polisi savunan tanık Ertuğrul Bal'ın ifadesinin dahi ortada bir müdafaa olmadığının kanıtı olduğu yargılama sürecinde Karadağ'ı katleden 45 cm'den son atışa dair bilgiler de örtbas edilmişti.

Otopsinin Karadağ'ın akrabaları ve hekimi yer almadan hızla yapılması, üst giysilerin uzun süre kayıp olması, MOBESE ve güvenlik kamerası kayıtlarının sadece Terörle Mücadele Şubesi'ne verilmesi ve silinmesi, keşif kararı alınması ve kararın uygulanmadan iptal edilmesi ile dava açık bir aklama operasyonu olmuştu.

Son belgeyle, katil polislerden Vural'ın cezasız kaldığı gibi bir de üzerine "tazminat" adı altında para ödülü aldığı ortaya çıktı.

Sarısülük ailesine dava açıldı

Haziran Direnişi sırasında polis kurşunuyla öldürülen Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfi Sarısülük Mustafa, Cem ve İkrar Sarısülük hakkında sanık Ahmet Şahbaz'a ve mahkeme heyetine yönelik eylemleri nedeniyle "kasten yaralama ve hakaret" suçundan dava açıldı.

İddianamede davaya bakan Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti de "mağdur" sıfatıyla yer aldı. İddianamede, olay günü duruşmada şüphelilerin, sanık polis Ahmet Şahbaz'ın duruşma salonuna gözlüklü ve peruklu olarak getirilmesine tepki gösterdikleri anlatılarak, şöyle denildi: "Şüpheliler mahkeme heyetinden duruşma salonunda bulunan polis memurlarını çıkarılmasını, Ahmet Ş'nin peruk ve gözlüğünün çıkartılmasını talep etmişlerdir. Mahkeme heyetince taleplerinin kabullenmemesi üzerine şüphelilerin mahkeme heyetine hitaben 'hakim davayı kaçsa sattın, satılmış köpekler şerefsizler' şeklinde alenen hakaret ettikleri ve müşteki Ahmet Ş'nin üzerine yürüyerek kendisini yumruk ve tekme ile vurmak suretiyle darp etmişlerdir."

...."Şüpheli İkrar Sarısülük'ün ise ayrıca Ahmet Ş'yi hakaret ettiği olay nedeniyle müştekinin şüpheliler hakkında şikayetçi olduğu, uzlaşmak istemediği, müştekinin aldırılan doktor raporunda basit tıbbi müdahale ile geçirebilecek şekilde yaralandığı belirtilmiştir."

Duruşma Ekim'de

Hazırlanan iddianameyi kabul eden Ankara 5. Asliye Ceza Mahkemesi, duruşma tarihi olarak da 17 Ekim tarihini belirledi. Ailenin avukatı Kazım Bayraktar yaptığı yazılı açıklamada şunları söyledi: "Sarısülük ailesi, mahkeme heyeti ile Çevik Kuvvet müdür ve amirlerinin, katilin ve avukatlarının ortaklaşa işledikleri bir suç ve usulsüzlüğü ortaya çıkarmışlar, davadaki haklarının suç işlenerek çiğnenmesine karşı meşru savunma haklarını kullanmışlardır. Katil sanığı, maskesi düşürülerek yargılama usulüne uygun hale getirilmiştir. Hakaret ve yaralama söz konusu olmuştusa bunun sorumluları o provokasyon ortamını hazırlayanlardır."

Abdöcan'ın davası da kaçırıldı!

Antakya'da Akrep tipi zırhlı araçtan sıkılan gaz bombası fişegiyle yaşamını yitiren Abdullah Cömert'in dava dosyası "güvenlik" gerekçesiyle nakledildi.

Yargıtay, Cömert'in katledildiği günden beri Antakya'da çalışmaya devam eden katil polisin başvurusunu kabul etti. Katil polis Ahmet Kuş'un avukatının dilekçesi yeterli bulunarak dava nakledildi.

Düzenin yargısı işine geleni görüyor

Türkiye’de iç siyasal gündemin cumhurbaşkanlığı seçimlerine odaklandığı bir sırada polisler için olanak olarak “cemaat operasyonları” gerçekleşti. İçinde TEM’de görevli polislerin de olduğu bu gözaltılar sonrası gerici kanattan bir taraf bunu “demokratikleşme”, diğer tarafa “insan hakları” ihlali olarak göstermeye çalışıyor. Her iki taraf ise icraatlarıyla ve söyledikleriyle devrimcilere, Kürtlere ve Alevilere düşmanlıkta birleşiyor. Sömürü düzeninin bu toplumsal kesimleri ezelden beri düşman olarak görmesi elbette tesadüf değil.

Sonuçta icraatlarını bu düzenin bekası için yapan her iki gerici kanat da yaptıklarının “vatan için” olduğunu söylemektedirler. Bu topraklarda işlenen insanlık suçlarının bu gerekçeyle gizlenmeye çalışılması yeni değildir. Kolluk güçlerinden hukuk sistemine kadar düzen bu ülkedeki hak ihallerinin doğrudan sorumlusudur. Sadece son iki haftadır medyaya yansıyan haberler bile yeterince fikir vermektedir. Düzen içi dalaşmalarda oldukça hızlı davranan yargı mekanizması hak ihallerinde oldukça yavaş davranmaktadır.

Bu haberler kısaca hatırlanacak olursa...

* Uğur Kurt soruşturmasından her yansıyan bilgi katil polisin aklanması için çalışıldığı ortaya çıkarıyor. MOBESE kayıtlarının olmadığı iddiasının ardından şimdi de zırhlı araç kamerasının sadece ateş anını kapsayan kısmının bozuk olduğu iddia edildi. (25 Temmuz)

* Sivas Katliamı davasına ilişkin 7 sanık için verilen zamanaşımı kararı Yargıtay tarafından da onaylandı. (25 Temmuz)

* Haziran Direnişi’nde polis tarafından katledilen Abdullah Cömert’in davası da kaçırılarak Balıkesir’e alındı. (24 Temmuz)

* Okmeydanı’nda Uğur Kurt’un katledilmesine ilişkin polis tutanaklarında diğer polislerin “Sıkma!” uyarısı ve Uğur Kurt’un yaşamını yitirmesi bilgisi yer almadı. Bu tutanağı imzalayan polislerden birinin de Uğur’u öldüren polisin, yine polis olan babası olduğu ortaya çıktı. (24 Temmuz)

* Okmeydanı’nda Uğur Kurt’u katleden polis için soruşturma süreci sürerken savcının baştan cezasızlık için dosyayı hazırladığı ortaya çıktı. (23 Temmuz)

* 2012 yılında Diyarbakır’da “dur ihtarına uymayan” Özgür Arda’yı ateş ederek öldüren polis Mehmet Fatih Korkmaz’a sadece 1 yıl 4 ay 20 gün hapis cezası verildi. Gerekçesi ise “Kasit olmaksızın öngörü eksikliği ile istenmeyen neticenin meydana gelmesine sebep olmuştur” idi. (21 Temmuz)

* Geçen yıl Van’da askerin açtığı ateşle öldürülen İranlı kaçakçı için mahkemeye çıkıp, “Akıllıca’yım, onu asker öldürmedi” diyen İranlının yalancı tanıklık yaptığı ve kendisinin de bir cinayetten zanlı olduğu ortaya çıktı. (19 Temmuz)

* 2010 yılında Kuşadası’nda elleri arkadan kelepçeli haldeyken 5 polis tarafından karakolda darp edilen Fuat Şengül’e 8 bin lira, ona işkence yapan 2 polise ise 3 bin lira para cezası verildi. (19 Temmuz)

* Erdoğan’a “Hırsız var” diyenlere, Adana’da 2008 yılında 14 yaşındaki çocuğu silahla felç eden polisin aldığı cezadan 300 lira fazla ceza verildi. (16 Temmuz)

* Beşiktaş’ta oruç tutmuyorlar diye turistlere ve içki içenlere döner bıçağıyla saldıran gericiler serbest bırakıldı. (16 Temmuz)

* Bandırma 6. Ana Jet Üssü’ndeki ‘hoşgeldin’ dayacağı’nda tanık olan askerin de darp edildiği ortaya çıktı. (16 Temmuz)

* Afgan sığınmacı çocuk Lütfullah Tacic’in Van Yabancılar Şubesi’nde darp sonucu ölümüyle ilgili soruşturmada skandallar bitmiyor. Olayla ilgili dosyanın henüz ifadesi alınmayan şüpheli polise verildiği, kamera görüntülerinin de karartılmak istendiği ortaya çıktı. (16 Temmuz)

* Adana’da Ahmet Yıldırım’ı tabancayla vurarak felç olmasına neden olan polis 7 bin 500 lira para cezasına çarptırıldı. (15 Temmuz)

* Mahkeme önünde atılan ve tutanak altına alınan dayaağa “şüpheli” askerin ifadesi gerekçe gösterilerek takipsizlik verildi. (15 Temmuz)

* Devlet Denetleme Kurulu’nun Sivas Katliamı raporunda devletin kusurlu olduğu kabul edildi. (15 Temmuz)

* BDP’li Lice Belediye Başkanı 25 yaşındaki Rezan Zuğurlu’ye, bir eylemcinin “kaşı kaşına, gözü gözüne benziyor” diye 4 yıl 2 ay hapis cezası verildi. (14 Temmuz)

* Nevşehir’ın Derinkuyu İlçesi’nde, kamyona ceza kesilmesi ardından çıkan tartışma üzerine İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne götürülen 35 yaşındaki Şaban Tunca ile kardeşi 28 yaşındaki Fikret Tunca polisler tarafından dövüldü. Ambulansla hastaneye kaldırılan kardeşlerden Şaban Tunca beyin kanaması teşhisiyle ameliyata alındı. (12 Temmuz)

* ‘90’lı yıllarda gerçekleşen kontrgerilla cinayetlerinin görüldüğü davada tutuklu sanık kalmadı. Ayhan Çarkın da serbest bırakıldı. Tetikçiler de, planlayıcıları da dışarda! (11 Temmuz)

Okmeydanı’nda da katilin görüntüsü karartıldı!

Okmeydanı’nda katledilen Uğur Kurt soruşturmasında son olarak Shortland isimli zırhlı araçtaki kamera kayıtları basına yansıdı. Kamera kayıtları Uğur Kurt’un vurulmasının ardından polislerin arasındaki diyalogları yansıtırken, asıl önemli olan ve ateş açılan anı gösteren 50 dakikalık bölümün bozuk olduğu ileri sürüldü.

Görüntülerden yansıyan bir diğer ayrıntıya katil polis S.K.’nin tartıştığı bir polisin kameraya yansıması. Katil polisin tartıştığı ikinci polisin babası olduğu ortaya çıktı. Baba E.K. Uğur Kurt’un katledilmesinin ardından S.K. ile tartışıyor. Muhtemel yapılacakları yönlendiren baba Olay Tutanağı’nda imzası bulunan polisler arasında da yer alıyor.

Savcılığın, soruşturma kapsamında polis babanın görev yaptığı Kağıthane Emniyet Müdürlüğü’nden yanan Akrep’in arkasındaki 80-43 kodlu Shortland’a ve olay yerindeki TOMA ve diğer araçlara ait kameralardan çekilen görüntüleri istemesiyle delillerin karartıldığı ortaya çıktı. Toplam 22 ayrı video kaydı gönderilirken bunlar arasında en önemli delili oluşturacak kayıtların karartıldığı ortaya çıktı.

Shortland kamerasında ‘bozulan’ 50 dakikalık bölümde ateş açılma anı bulunmakta. Açılışla katil polisin hedef olarak cemevine yönelik atış yaptığı kanıtlanabilecek en net görüntülerin bu kamerada olduğu düşünülüyor.

Avukatlar savcılığa başvurarak “Söz konusu görüntünün bozulmasının asla iyi niyetli olarak düşünülemeyeceği açıktır. Bu nedenle ve ivedilikle Kağıthane’de shortlandın görüntülerinin kaydedildiği cihazlara el konulmasını ve bilirkişi incelemesi yaptırılarak bozulan görüntülerin kurtarılmasını diliyoruz” dedi.

Filistin ve Rojava eyleminde provokasyon

Küçükçekmece BDSP, 25 Temmuz günü gerçekleştirdiği eylemle direnen Filistin ve Rojava’yla dayanışma, emperyalizm ve Siyonizm’den hesap sorma çağrısı yükseltti. Eylem sırasında toplanan faşistler ise eyleme dönük provokasyon girişiminde bulundu.

İşçilerin Birliği Derneği önünde toplanan BDSP’liler, sloganlar eşliğinde Sefaköy metrobüs çıkışına yürüyüş gerçekleştirdiler.

Sefaköy metrobüs çıkışında BDSP adına yapılan açıklamada, Filistin’de, Rojava’da yaşanan katliamların hesabını sormak için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Hesap sorulmasının yolunsa ancak işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını kuşanmaktan geçtiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından eylemlerine devam eden BDSP’liler, Gümüşçüler Çarşısı’nda konuşma gerçekleştirdiği sırada çevrede toplanan faşistler, “Türk bayrağınızı nerede?” vb. söylemlerle eylemi provoke etmeye çalıştı. Provokasyon çabası sınıf devrimcilerinin kararlı duruşlarıyla boşa düşürüldü. Çevreden pek çok emekçi faşistlerin bu saldırganlığını eyleme destek vererek protesto etti.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Ağıtlar ayrı dillerden olsa da acılar ortak

Türkiye’de ikinci madenci mezarlığı olan Soma’daki Maden Şehitliği, madenci yakınlarının acılarını yeniden kanattı.

Katliamda yaşamını yitiren madencilerin defnedildiği mezarlıkta, madenci yakınlarının yaşadığı duygulu anlar haberlere konu oldu. Madenci eşi Uğur Çolak’ın mezarına iki çocuğuyla gelen Duygu Çolak, 3 aylık Ulaş Bereket ve 2 yaşındaki İsmail Ayaz’ın babasız bayram geçirdiklerini söyleyerek şunları ifade etti: “Eşim, her bayram özenerek, onlar için bayramlık kıyafet alırdı. Bu bayram, alışverişi tek başıma yapmak zorunda kaldım. Bu benim için çok zor oldu. Bir eksiklik hissettim, benim için farklı bir duygu oldu. Onu çok özleyorum, bizim için buruk bir bayram oluyor” dedi.

Bir başka madenci Ali Çiftçi’nin mezarına giden eşi Sibel Çiftçi ve kızı 5 yaşındaki Ecrin Nur Çiftçi’nin duyguları da farklı değildi. Babasını çok özlediğini söyleyen Ecrin Nur, “Her bayram benim için bayramlık kıyafetler alır, benimle oyunlar oynardı. Bu bayram bunların hiçbirini yapamayacağım” dedi.

Bayramlarda emekçilerin yakınlarının yattığı mezarlara yaptıkları ziyaretler inançlarının bir gereği olduğu kadar kültürel bir gerçekliktir. İş cinayetlerinde katledilen işçilerin mezarlarına yapılan böylesine ziyaretler ise daha acıdır. Zira kabullenilmesi mümkün olmayan bir ölüm şeklidir bu. Hatıralar son anlara daırdır. Vardiya bitiminde, paydos zili çaldığında eve dönmesi gereken bedenler ya göçük altındadır ya da

Soma’da olduğu gibi ölüm tünellerinde yaşamını yitirmişlerdir. Fabrika kazanlarında, pres makinalarının dişlileri arasında yahut bir inşaatın tepesinde... Ölüm kabul edilebilir değildir, zira bu bir cinayettir.

Bu ülkede sömürü düzeninin sebep olduğu iş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçilerin yattığı mezarlar dışında bir de, faşist katliamlarda hayatını kaybedenlerin, devrimcilerin yattığı mezarlar vardır. Bir sabah çıktıkları eve bir daha dönmemişlerdir. Ya bir köşe başında vurulmuşlardır, yahut ta gözaltına alındıklarında işkencehanelerde, tutuklandıklarındaysa hapishanelerde katledilmişlerdir. Ayrıca Sivas gibi katliamlarda, Roboski’de, Reyhanlı’da, Haziran Direnişi’nde katledilenlerin yattığı mezarlar bulunmaktadır. Bir de hiç mezarı olmayan kayıplarımız vardır. Silik fotoğraflar, taze anılar kalmıştır onlardan geriye.

Bugün ‘bayram’; önce mezarlar ziyaret ediliyor. Soma’dan, Zonguldak’a, Roboski’ye, Reyhanlı’ya, İstanbul’a, İzmir’e, Antakya’ya, Diyarbakır’a, Şırnak’a, Dersim’e, Yüksekova’ya, bu toprakların tümünde... Ağıtlar yakılıyor Türkçe, Kürtçe, Arapça... Ayrı dillerden aynı acılar yükseliyor. Ancak öfkelerin bulunduğu adres aynı.

Bu mezarlarda yatanları sevdiklerinden ayrıran, sermaye devletinden ve eşitsizlik üzerine kurulu olan bu düzeni korumak için görevlendirilenlerden başkası değildir.

“Devletin Alevisi olmayacağız”

Tokat Erbaa Keçeci Köyü Devrimci Gençlik, köylerine cami yapılmak istenmesi ve Alevilere yönelik asimilasyon politikalarını protesto etti. Sarıgazi Demokrasi Caddesi, Yıldırımalar Dügün Salonu önünde toplanan kitle, sloganlarla Sarıgazi Merkez’e gelerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: “Bir cami neden Alevi köyüne yapılır? Köyde sağlık, eğitim, ulaşım gibi sorunlar varken cami köydeki bu sorunları çözebilecek midir? Bizler camiler üzerinden devletin yeni katliamlara giriştiğini, eli palalı insanlar yetiştirdiğini çok iyi biliyoruz. Köyümüzde camii istemiyoruz. Biz Alevileri katleden devletten derhal elini köyümüzden çekmesini istiyoruz.”

Eyleme BDSP, Mücadele Birliği ve AKA-DER destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kızıltepe’de medya destekli linç kampanyası

23 Temmuz gecesi, Suriyeli sığınmacılar ile Kızıltepe’de ikamet eden iki grup arasında çıkan kavga, sığınmacılara yönelik linç histerisine dönüştü. Kavgayı duyan kalabalık gruplar, Özgürlük Parkı civarında toplanarak “Suriyelileri burada istemiyoruz” sloganlarıyla yürüyüş düzenledi. Kalabalık güruh çarşı merkezinde, parklarda ve sokaklarda Suriyeli aramaya koyuldu. Yaklaşık 1 saat boyunca Suriyeli arayan grup yakaladığı sığınmacıları linç etmek istedi. Geçimini seyyar satıcılık ile sağlayan Suriyeliler, linççi grubu görünce çarşı merkezinden ayrılarak canlarını zor kurtardılar.

Linççi güruh eylem bitiminde tehditlerini sürdürdü. “Tekrar toparlanacağız” diyerek, saldırıların devam edeceğini işaret eden grup “Suriyelileri Kızıltepe’de istemediklerini” kaydetti. Linç girişimi haber ajansları ve yerel medya tarafından da adeta ‘selamlandı’. Konuyu haberleştiren yayın organları, açıkça Suriyelileri hedef gösterdi. Linççi güruhta yer alan şahısların görüşlerine yer verdi.

Mardin’in yerel basınıdan Mardin Arena isimli internet sitesi ise “Suriyeliler Kızıltepe’de olay çıkardı” başlığıyla duyurduğu haberinde, açıkça linç saldırılarının sözcülüğünü yaptı. Kürdistan halkının Türkiye’nin batısında karşılaştığı ırkçı hakaretler, Mardin Arena’da Suriyeli sığınmacılara karşı şu şekilde kullanıldı:

“Yurttaşlar Suriyelilerin şehir merkezinde sürekli rahatsız edici hareketlerde bulunduklarını belirterek Suriyeli mütecciler karşıda sürekli olay çıkarıyor, hırsızlık desen var kızlarımıza laf atma desen var. Annelerimiz ve bacılarımız dışarıya çıkamaz oldu, bayrama az bir zaman kaldı insanlarımız alış verişi yapamıyoruz, kapkaç olaylarından tutunda her türlü pishliği yapmaya başladılar. Memleketimizde bunlar yüzünden can güvenliğimiz kalmadı, işte görüyorsunuz burada halkı galeyana getirdiler herkes bunlardan bıktı. Esnaf rahat bir şekilde çalışmıyor, her gün esnafa gelen müşterileri rahatsız ediyorlar. Yetkililerden bir an önce bu soruna bir çözüm bulmalarını istiyoruz. Yoksa gün geçtikçe daha kötü olaylar yaşanacak bu memlekette”

TKMP’den hak ihlalleri raporu

Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP), Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasında, hapishanelerdeki hak ihallerine ilişkin Temmuz ayı raporunu okudu ve 1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi’nde şehit düşen devrimcileri andı. Basın açıklamasını okuyan Semiha Köz, 18 yıl önce “En sonunda bunları hükümlere taktık, artık teslim alabiliriz” diyen egemenlerin, tutsakların dinleşiş duvarına çarptığını dile getirdi.

Temmuz ayı hak ihallerini okuyan Köz, Gebze Kadın Hapishanesi’nde tutulan Meryem Soyulu’nun ameliyatlı olmasına rağmen mahkum koğuşunda kelepçeli halde tutulduğunu, Diyarbakır Hapishanesi’nde 60 yaşındaki Ekrem Çiçek’in ise beyin kanaması geçirmesine rağmen tedavisinin yarım kesildiğini dile getirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

İşçilerin bilinçlenerek, sınıflarının ve üretimden gelen güçlerinin farkına varmalarıyla, taban örgütlenmeleri sayesinde “sınıfa karşı sınıf” bilinciyle hareket etmeleriyle ve gerici yasalara sessiz kalınır, ne sendika ağalarına boyun eğilir.

Türkiye işçi sınıfı, sermayenin saldırıları karşısında her geçen gün daha fazla ağır sömürü koşullarına, güvencesizliğe ve yoksulluğa doğru itilmektedir. Sermaye sınıfının doymak bilmez kâr hırsı bu sonuçları yaratmaktadır. Ancak sermaye ve devleti, işçi sınıfının örgütsüz olmasından aldığı güçle daha pervasızca saldırmaktadır. Bu yüzden onlara göre en iyi işçi örgütsüz işçidir!

Türkiye’de son açıklanan Çalışma Bakanlığı verilerine göre 10 işçiden 9’unun sendikası olduğu belirtilmektedir. 2014 Temmuz ayı istatistiklerine göre, 20 işkolunda 12 milyon 287 bin 238 işçiden, 1 milyon 189 bin 481’inin sendikaya üyeliği bulunuyor. Tabii ki kayıt dışı çalışan işçi sayısı bu resmi istatistiklerde yer almadığı için aslında toplam işçi sayısı daha fazladır. Bu durumda sendikali işçi sayısı da daha düşük orandadır.

Türkiye sendikal hak ihalleri ve uluslararası sözleşmelere uymama konusunda dünyanın en kötü 25 ülkesi arasında yer almaktadır. Sendikal hak ve özgürlükler konusunda Malezya, Zimbabve, Nijerya, Kongo, Burma gibi ülkelerle aynı kategoride yer alan Türkiye, “sendikal faaliyet yüzünden işçi atmadı” ise Avrupa birincisidir.

İşçi sınıfının emeklerini korumak adına geçmişte büyük bedellerle kazandığı sendika hakkı bugün çok az işçi tarafından kullanılmaktadır. Kapitalistler, işçilerin emeklerini koruyacak önlemler, daha iyi çalışma şartları gibi taleplerini sendikali olduklarında birlikte ve üretimden gelen güçleriyle elde ettiklerini tarihsel deneyimlerden biliyorlar. Bu nedenle işi baştan sıkı tutmak işi işçilerin örgütlenmesinin önüne geçecek her türlü zorbalığı göze alabiliyorlar.

Her ne kadar sendikali olmak anayasal bir hak olsa da fabrikalarda sendikali olmak için büyük bir gizlilik içinde örgütlenmek zorunda kalınıyor. Daha genel planda ise meclislerinden işçi sınıfının örgütlenme hakkını kısıtlayan pek çok yasa çıkartıyorlar. Bu nedenle hiçbir patron, mevcut tabloda sendikalar bürokrasi tarafından işlevinden uzaklaştırmış olsa dahi, sendikali işçi istemiyorlar. Zira patronlar bu biliyor ki en kötü sendika sendikasızlıktan iyidir.

İşçi sınıfının örgütlenmesinin önünde pek çok engel bulunmaktadır. Başta çalışma zamanları işçilerin kendilerine ve sorunlarına zaman ayırarak çözüm bulmaya fırsat vermemektedir. Uzun zorunlu mesailer, ağır çalışma şartları işçileri adeta robotlaştırmakta, düzenin yozlaştırıcı pek çok saldırısına açık hale getirmektedir. Ancak kapitalistler yine tarihsel deneyimlerden biliyorlar ki tam da böyleli koşullar sendikaların doğuş nedenleri arasındadır. Bu nedenle işçi sınıfının örgütlenmesini çeşitli yollarla engellerek, işi “şansa” bırakmıyorlar.

İşçilerin sendikal anlamda örgütlenmesinin önündeki en önemli engellerden biri yasalar yoluyla çıkarılan engellerdir. Örneğin bugün de hala yürürlükte olan 12 Eylül ürünü işçi düşmanı yasalar gibi. 12 Eylül askeri faşist darbesi ile işçilerin örgütlenme haklarını gasp eden, birçok yasal engel getiren ve grevleri yasaklayan yasalar patronların “yüzünü

güldürmüştü”(*) Bugün de son çıkan yasalarla sendikalar yasasında değişiklik yapılmış, ancak sendikal örgütlülüğün önüne yeni zorluklar gelmiştir. Yapılan yeni yasayla işkolu barajı kâğıt üstünde indirilmiş ama işkolları birleştirilerek sayısının 20’ye düşürülmesi nedeniyle sendikaların yetkileri düşürülmüş, TİS hakları gasp edilmiştir.

Esnek üretim uygulamalarından Özel İstihdam Büroları’na, taşeronlaştırmadan kapıda bekleyen daha pek çok yeni saldırı yasalarıyla işçilerin örgütlenme zeminleri ve hakları ellerinden alınıyor, alınmak isteniyor.

AKP böyleli saldırı yasalarıyla sermaye sınıfına büyük hizmetler gerçekleştirmiş olsa da patronlar yine tarihsel deneyimlerden biliyorlar ki işçi sınıfı örgütlenme bilinciyle yasal engelleri fiili-meşru yollarla aşıyor, haklarını koruyup yeni haklar elde edebiliyor.

Bu yüzden işçi daha sıkı tutmak için “içeriden” saldırmamın, işçileri denetim altında tutmanın en kolay yol olduğunu biliyorlar. Sendikaların işçi örgütleri gibi değil de patronların örgütü gibi çalışması işi Türk-İş’in kuruluşunda olduğu gibi kendi güdülerinde sendika kurmayı ihmal etmemeleri de bundandır. Ya da Hak-İş örneğinde olduğu gibi.

Yılların deneyimleri, işçi haklarının geldiği durum ve genel çalışma koşulları göstermektedir ki bu yolla sermaye fazlasıyla kazançlı çıkmıştır. Zira işçilerin sokağa, eyleme, greve çıkma iradesi gösterdiği “kritik” anlarda sendika ağaları eliyle yoldan döndürüldükleri, “ikna” edildikleri pek çok örnek mevcuttur.

Bu sendikaların başına işçi sınıfına yabancılaşmış ağalar çöreklenmiş, yıllardan beri işçi hareketi içinde sermayenin “ajanı” gibi çalışmaktadırlar. Görevlerini işçilerin haklarını, emeklerini korumak olarak değil de, işçileri denetim altında tutmak ve işçi hareketinin gelişmesinin önüne geçmek olarak kodlamışlardır. Bugün işçilerin hakları, geleceklere ve örgütlülükleri gasp edilirken birşey yapmayan bu ağalar işçi sınıfına ihanet içindedirler.

Bu nedenle işçiler yukarıda bahsedilen engelleri aşip sendikali olma aşamasına geldiğinde patronların

tercihi böyleli sendikalar oluyor, işçilere bunları dayatıyorlar. Türk Metal Sendikası’nın en fazla üyeye sahip olan sendika olması sermayeye verdiği böyleli hizmetlerden dolayıdır. Ne yazık ki böyleli örnekler çoktur.

Bir başka engelse geri kalan sendikalara hâkim olan “çağdaş” sendikacılık anlayışıdır. Bu anlayış da uzlaşmacı-bürokratiktir ve tabanın iradesine dayalı fiili yolları değil de yasal cendereye sıkışmış bir mücadele hattı izlemektedirler. Yukarıda bahsedildiği gibi zaten yasalar işçi aleyhinedir. Bu yasal-icazetçi anlayış daha baştan mücadeleyi çıkmaza sokmaktadır.

Tabii ki böyleli örnekler sendikal mücadeleyi kötürmüştür. Patronların sendikal örgütlenme ya da hak arama eylemlerinde işten atma gibi saldırılarında, fiili-meşru mücadeleyle tok yanıtlar verilmeyip, mahkeme koridorlarında “hak” aramakla yetinilmektedir. Sonuçta sendikal mevziler böyle mahkeme sürecinde zamana yayılarak yetki kaybı nedeniyle yitirilmektedir. Bunun pek çok örneği vardır. Böyleli örnekler işçiler için güvensizlik nedeni olarak görüldüğü için yeni örgütlenmelerin önüne de geçebilmektedir.

Yapılması gereken bellidir. İşçilerin sendikalaşma hakkının devletin ya da patronun iznine/çıkarına tabi olmaksızın kullanılması için, tabanın iradesiyle, söz-yetki-karar süreçlerinin işçilerde olduğu, fiili-meşru mücadele yolunun izlenmesi gereklidir.

İşçilerin bilinçlenerek, sınıflarının ve üretimden gelen güçlerinin farkına varmalarıyla, taban örgütlenmeleri sayesinde “sınıfa karşı sınıf” bilinciyle hareket etmeleriyle, yani sendikalara sınıf sendikacılığı anlayışının hâkim kılınmasıyla ne gerici yasalara sessiz kalınır, ne işçi aيداتlarıyla semiren sendika ağalarına boyun eğilir. Böyleli bir mücadele yeni örgütlenmelerin önünü açar, bu mücadele süreçleri işçilerin siyasal sınıf bilinci kazanması yolunda eğitir, işçi sınıfının politik bir güce dönüşmesinin önü açar.

* 12 Eylül darbesinden sonra TİSK başkanı Halit Narin şöyle demişti: “Bugüne kadar işçiler güldü, artık gülmeye sırası bizde.”

İşçi sınıfının gelişen eylemleri üzerine...

Örnekler, dün işçi sınıfının ekonomik mücadelelerinde önemli bir engel teşkil eden sendika bürokrasisi ve yasal mevzuatların zorlandığını göstermektedir.

Sermayenin saldırıları yoğunlaştıkça, işçi sınıfının eylemli tepkisi de artış gösteriyor. Henüz belli sınırları aşmamış olsa da geçmiş yıllardaki işçi direnişlerinden ve eylemliliklerinden bu son örnekleri farklılaştıran nispeten daha bağımsız bir yan taşıyor olmaları. Kuşkusuz bu durum şu anki haliyle ancak bir başlangıç olarak algılanmalı.

Çözümün anahtarı “İşgal, grev, direniş!”

Bilindiği üzere gelişen işçi hareketi karşısında mevcut sendikal anlayış en az sermaye sınıfının örgütlü gücü, yargısı, kolluk güçleri, ayırıştırıcı ve kamplaştırıcı düzen siyaseti kadar tehlikeli bir rol oynamaktadır. Greif işçilerinin başlattığı direnişte hayat bulan “İşgal, grev, direniş!” şiarı ise meselenin çözümlü halkasını göstermişti. Greif işçilerinin yolun başında haykırdıkları “Bu daha başlangıç” sloganının hayat bulduğu Haziran Direnişi, bundan sonra yaşanacak kitle hareketlerinin alışılagelmiş engellere takılmayacağını işaretlemişti. 60 gün boyunca süren fabrika işgali ve sonrasında devam eden direnişle, Greif işçilerinin bu cüreti de bu toplumsal gerçeklikti. Haziran Direnişi’nde varlığını hissettiremeyen işçi sınıfı sonraki süreçlerde bu direnişten etkilendiğini gösterecekti.

Gebze Feniş, Kütahya Seyitömer, Muğla Yatağan, Soma, Şişecam, SÜTAŞ, Gebze Kent Gıda, Kocaeli Yıldız Entegre, Ankara Çayırhan maden işçileri ve Afşin-Elbistan Şubesi Çöllolar Kömür İşletmesi’nde çalışan işçilerin mücadelesi çıkış arayan işçilerin mücadelesidir. Bu işçi direnişleri aynı zamanda sınıfın içine sokulduğu karanlık tünelde, tek umut olarak kendisinin izlenmesi gerektiğini işçilere dayatan sendikal bürokrasi ile sınırlı da olsa bir hesaplamayı göstermektedir. Nihayetinde işçi sınıfı kendilerine çizilen sınırları zorlamakta ve kendisine bir çıkış yaratmaya çalışmaktadır. Bu işçi sınıfı tarafından tünelin ucundaki ışığın görülmüş olduğunu ve çıkışa doğru adım atıldığını göstermektedir.

İşçilerin önünü ilikleyerek girdikleri sendika binaları

İşgali ancak zor yoluyla kırılabilen Greif işçilerinin

direnişlerine DİSK Genel Merkezi’nde devam etmeleri, diğer sınıf bölüklerine de bir statükoyla hesaplaşmaları için de umut aşılamıştır. Feniş işçilerinin direniş süreci, Yatağan enerji ve maden işçilerinin eylem kararı çıkartmak için Türk-İş işgali, bu adımın somut örneklerindendir. Soma Katliamı’nın ardından dünya kadar uysalca AKP mitinglerine götürülen işçiler, katliamdaki sorumluluğu nedeniyle ‘despot’ Erdoğan’ı Soma’ya geldiğine pısmamışlardı. Ancak Somalı maden işçilerinin öfkesinden bir diğer nasibini alan ise örgütlü oldukları Türkiye Maden-İş Sendikası idi. Sendikanın Ege Bölge Yönetimi istifa etmek zorunda kalırken, işçilerin bir kısmı başka bir sendika arayışına girdi.

Tek geçerli karar sınıfın kendi aldığı kararlardır

Grevi Bakanlar Kurulu Kararı ile kırılan cam işçilerinin, özellikle Bursa ve Mersin gibi illerde gösterdikleri tepki mevcut sendika bürokratlarını zorlasa da, işçilerin bu çıkışı fiili bir grevin sürdürücüsü olmalarına yetmedi. Son olarak sermaye sınıfı, Bakanlar Kurulu Kararı ile cam grevinden sonra bir grevi daha kırmaya yeltendi. Fakat Çayırhan maden işçileri yaptıkları grev oylaması ile bir kez daha sınıflar mücadelesinde sınıfın üretimden gelen gücünün, kendi örgütlülükleri sayesinde aldıkları kararların tüm kararların üzerinde olduğunu gösterdi. Çayırhan maden işçileri “greve devam” dediler. Çayırhan’da örgütlü olan Maden-İş Sendikası’nın Afşin-Elbistan Şubesi’nin Çöllolar Kömür İşletmesi’nde de greve sendikanın isteksiz olmasına rağmen gidilmiştir.

Keza geçtiğimiz günlerde pazarlık masasında talepleri önemli ölçüde geri çekilen Kent Gıda işçileri de greve ilk talepleriyle devam kararı olarak sınıfın talepleri için direnme eğiliminin güçlendiğini bir kez daha gösterdi.

Tüm bu örnekler, dün işçi sınıfının ekonomik mücadelelerinde önemli bir engel teşkil eden sendika bürokrasisi ve yasal mevzuatların, bugün sınıf tarafından zorlandığını göstermektedir. Bu barikatları aşacak olan ise siyasallaşmış bir sınıf hareketi olacaktır. O da ancak böylesine mücadele deneyimlerinin çoğalmasıyla mümkündür.

“Sendikaları ağalardan temizleyeceğiz!”

Çelik-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç ve sendika yöneticilerinin Feniş direnişinin bittiğine yönelik söylentiler yayması ve fabrikada bekleyişlerine devam eden işçileri “bir grup marjinal” olarak nitelendirmesi üzerine Feniş işçileri 24 Temmuz’da eyleme geçerek direnişlerinin son durumu hakkında bilgi verdiler ve sendikanın ihanetini teşhir ettiler.

Kocamustafapaşa Camii önünde toplanan işçiler burada Gebzelilere seslenerek neden yürüyüş yaptıklarını anlattılar. Ardından ise “Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!”, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz!” sloganlarını atarak yürüyüşe başladılar.

Yürüyüşün en önünde “Kahrolsun sendika ağaları! Yaşasın onurlu mücadelemiz!/Direnen Feniş Alüminyum İşçileri” pankartı taşındı. İşçiler yürüyüşe Hükümet Caddesi üzerinden devam ederek Çelik-İş Gebze Şubesi binasının önünde bitirdiler. Yürüyüş esnasında ise sendika ağaları teşhir edilerek direnişin devam ettiği anlatıldı. Ayrıca İsrail’in Filistin halkına saldırıları da lanetlenerek “Katil İsrail Ortadoğu’dan defol!” sloganı atıldı.

Şube önünde ise Feniş işçileri adına basın açıklamasını 2. Temsilci Mehmet Doğan okudu. Basın açıklamasında Çelik-İş Sendikası’nın direnişli yalnız bıraktığı, mücadelenin önünde engel olduğu ve direnişle bir ilişkisinin olmadığı söylenerek sendika avukatı Jan Aras Aslan’ın mahkeme masraflarını öne sürerek haciz tehdidinde bulunduğu da ifade edildi.

Açıklamada Şerafettin Koç uyarılarak sendika ağaları sendikalardan temizlenene ve direniş kazanılıncaya kadar mücadeleye devam edileceği vurgulandı.

Eylemde sık sık “Kahrolsun sendika ağaları!”, “İşgal, grev direniş!” sloganları atıldı. Basın açıklaması bittikten sonra bir kez daha siyonist İsrail saldırılarına değinen Feniş işçileri, bu saldırıların Filistin halkının direnişleriyle püskürtüleceğini söyledi ve “Katil İsrail Filistin’den defol!” sloganını haykırdı.

Sendika binası önünde polislin yığınak oluşturmaları ve kapıların kilitlemesi ise muhtemel bir işgal eyleminden duyulan korkuyu gösteriyordu.

Kızıl Bayrak / Gebze

“Haklarımızı ancak mücadeleyle kazanabiliriz!”

Hakan Plastik'te sendikalaşma sürecinde patron öncü işçileri işten atmıştı. İşten atılan işçiler direnişe geçmiş, direniş sonucunda da patron sendikayı tanımak zorunda kalmıştı. İşten atılan işçilerle Hakan Plastik'te yaşananlar üzerine konuştuk.

- Hakan Plastik direnişindeki son durumu anlatır mısınız?

Yasin Esmez: Hakan Plastik'te işçilere ne değer ne de hakları veriliyor. Bundan dolayı sendikalaşma sürecine girdik. Sendikalaşma sürecinde bir sürü olumsuzluklar yaşıyoruz. İşverenler bunu engellemek için bizi işten attı. Biz de yasal olarak haklarımızı mahkemede aramaya başladık. Direnişe geçtik. Çadırlarımızı kurduk, fabrika önünde eylemlerimizi yaptık. Sonuçta bir başarıya ulaşıldı. Ama bu direniş bitmiş değil, içerdeki işçiler bunu sürdürüyor.

Gürsoy Gazioğlu: Biz bu mücadeleye en baştan içerde başladık. En sonunda bizi tespit ederek dışarıya attı işveren. Sonucunda biz de kapı önünde direnerek, mücadele ederek başarıya ulaştık. Dışardaki diğer fabrikalara da iyi örnek olduk. Bunun değerlendirmesini yapacağız, diğer fabrikalara direnerek mücadele ederek başarıya ulaşılabilceğini göstermiş olduk. Diğer fabrikaların da bunu örnek alıp işçi arkadaşların bir araya gelerek, böyle mücadeleler vererek birşeylerin olabileceğini akıllarına kazmalılar. Ve kendi açılarından bu mücadeleye başlamaları daha iyi olur. Hem daha iyi yaşam koşullarına sahip olmak için, hem de iş yaşamımızdaki haklarımız için çok faydalı olacaktır.

Gökhan Gül: Artık patron sendikayı tanıyor sözleşme imzalandı. Önümüzdeki günlerde fabrika önünde kutlama yapacağız.

- İşten atılan öncü işçilerle ilgili durum nedir?

Gökhan Gül: Aslında atılan işçiler işe geri girecekti, sendikamızın kırmızı çizgileriydi, fakat patron atılan işçileri asla geri almam demiş. Bundan dolayı mahkeme sürecini bekliyoruz, mahkeme sürecinden sonra ne olur bilemiyoruz artık.

- Sendika Toplu İş Sözleşmesi'ni nasıl hazırladı? İşçilerle mi yoksa sendika kendi kendine mi hazırladı?

Gökhan Gül: Direniş süreci uzun ve yorucu bir süreçti gerek içerde çalışan işçi arkadaşlar olarak gerek dışarıda direnen bizler için öyleydi. Bir an önce neticenin olmasını istedik. Bize bir taslak getirildi ve bunu sunacaklarını söylediler. Sendikamız oraya girmesi işçi için olsun, toplum için olsun, çok iyi oldu fakat tabii ki yine de işten atılanlar olarak burukluğu yaşıyoruz. Bizim de içeride olmamız daha iyi olurdu, daha canlı olurdu içerisi, ama olmadı. Yine de mutluyuz, sonuçta arkadaşlarımız için mücadele ettik oradaki olumsuz koşulların değişmesini istedik bu bir kazanımdır.

- Direnişçi bir işçi olarak sendikanın tutumunu/öncüllüğünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gökhan Gül: Süreç tam bizim istediğimiz gibi olmadı. Yetki belgesini kısa bir süreçte alamadık. Yetki belgesini aldıktan sonra patron da zaten sendikayı istemiyordu. Fakat bizim dışarıda direnişte olmamızdan kaynaklı süreç daha uzadı. Daha fazla

baskı yapabildik. Sendika patronun söylemlerine güvendi; söz veriyordu fakat sözünde asla durmadı. Örneğin “Erkek sözü veriyorum işçi atmayacağım!” demişti ve işçi atmıştı. Ondan sonra “Tamam hallediyoruz, sendikayı kabul edeceğiz! Birtakım yerlerden bilgi alacağım, sözleşme nasıl yapılır” falan ama bunlar oyalama taktiği idi. Tüm bu olumsuz sürece rağmen sendikamızın fabrikaya girmesi iyi oldu, yılmadan, mücadele ederek oldu bu kuşkusuz. Bu mücadelenin onurlu bir mücadele olduğunun farkındaydık zaten. Yıllarca bizi bir işçi değil de, insan değil de bir eşya olarak gördüler buna karşı mücadele verdik ve kazandık.

Yasin Esmez: Dünya çıkar dünyası, patronun da sendikamızın da çıkarda buluştuğunu düşünüyorum. Sonuç olarak sözleşmenin olması içerdeki işçiler için iyi. En azından sendikali oldular artık, sendikali bir fabrikada çalışıyorlar. Patron da yetkilerinden birini sendikaya devretmiş bulunuyor bu sözleşmeyle. Mücadele bitmedi. Mücadele ateşini biz yaktık, artık içerdeki işçiler sürdürecektir. İşçilerin üretimden gelen gücünü her zaman kullanması lazım. Eğer ortada bir sömür varsa buna karşı direnmesi lazım. Haklarını sonuna kadar aramaya lazım.

Gürsoy Gazioğlu: Sendikamızda pasiflik vardı. Direnişte bizleri dinleseydi daha erken sonuçlarındı. Sendika daha çok patron yanlısı oldu. Uyarılamız rağmen patronun sözüne kanarak onu bekletiler. Bizim önerimiz; mücadeleyi daha sıkı tutarak patronu yıldırma politikasına girebiliriz. Mesela sendika örgütü olduğu diğer fabrikalardan işçileri buraya getirterek fabrika önünde patrona karşı daha güçlü olduğunu gösterebilirdi. İş durdurabiliriz; yine sendikamızın pasifliğinden kaynaklı olmadı. Sendika eğitim çalışması yapmadı, kendi aramızda yaptık. Sivil toplum örgütleri yardımcı oldu. Özellikle Umur-Sen bize bilgi açısından çok yararlı ve yardımcı oldu. Neler yapabileceğimizi gösterdiler bize, onlar sayesinde bilgi edindik biz de. Bilmediğimiz şeyleri öğrendik. Sendikamızın da faydası vardı ama Umur-Sen kadar yardımcı olmadı bize.

- Bu direniş süreci bir işçi olarak size ne öğretti bundan sonra hayata nasıl bakıyorsunuz?

Gökhan Gül: Dostluğu öğretti, işçi bilincini öğretti, haksızlıklara karşı direnmeyi, mücadeleyi öğretti

bunlar güzel şeyler. Demek ki mücadele ederek ancak kazanılıyor, sadece isteyerek kazanılmıyor. Sendikamızın fabrikaya girmesi daha da güzel oldu, mutluyuz.

Yasin Esmez: Bize çok şey kattı bu direniş, ilk deneyimimizdi. Haksızlık karşısında neler yapacağımızı, nasıl bir tutum sergileyeceğimizi, hangi haklara sahibiz bunları öğrendik.

Gürsoy Gazioğlu: Direnişi bitirdik şimdi Hakan Plastik patronu bizi istemiyor. Ama şimdi bizim sayemizde içerdeki arkadaşlarımız sendikali olduğu için çok sevinçliyiz. Bundan sonra artık sendikayı orada yürütmek, gerekeni yaptırabilmek içerdeki işçilere kalıyor. Mücadele bitmedi, bundan sonra içerdeki işçiler mücadele verecek. Biz artık atılan işçiler olarak başka fabrikada olduğumuz için orada mücadele veriyoruz. Zaten sendikali bir işyerine girdik orada mücadele edeceğiz. İşçi arkadaşlarımıza da tavsiyem sendikası bir yerde çalışmasınlar.

Çok ama çok fark var. Bundan önceki yıllarda hiçbir şeyden habirelimiz yoktu. Sendikamızın ismini biliyorduk fakat ne yaptığını, ne işe yaradığını bilmiyorduk. Ve bu direnişe başladıktan sonra sendikamızın faydalarının ne olduğunu, neler yapabileceğini öğrendik. Bu konuda çok bilinçlendik. Sendikali bir yerde çalışanla, sendikası bir yerde çalışmanın arasında çok fark var. Sendikası yerdekilerle konuştuğumda bizim de önceleri korktuğumuz gibi işten kıtılıyoruz, iş bulamayız gibi. Bizler işten çıksak da sağlam bir mücadele vererek kazanabileceğimizi gördük.

- Şu an Süttaş, Kent grevi, Feniş direnişi var.

Direnışteki işçilere bir mesajınız var mı?

Gökhan Gül: İnşallah direnişlerinin sonucu bizimki gibi olumlu olur. Olumlu olarak bitmesi hem bizim için hem de onlar için, başka işçi arkadaşlar için umut olur. Direnerek kazanılacaktır. Direnişteki arkadaşlarımıza destek vermeliyiz, kendilerine sabır diliyorum.

Yasin Esmez: Kapitalizmin olduğu yerde sömürü her zaman oluyor. Sömürüye mutlaka dur demek lazım. Sonuna kadar emeklerini savunsunlar, haklarını arasinlar.

Gürsoy Gazioğlu: Mücadele verilerle sonucunda kazanacaklarına emin olabilirler. Mücadelenin sonucunda bir yerlere mutlaka geleceklerdir. Mücadele sonucunda sevenen taraf onlar olacaktır.

Kızıl Bayrak / Trakya

Bu anlayış metal işçisinin beklentilerini karşılayacak bir taslak hazırlayabilir mi?

**Önümüzde,
MESS grup toplu iş sözleşmeleri var.**

2014-16 MESS TİS sürecinin kolay geçmeyeceğini söyleyebiliriz. Ücretlerde meydana gelen erozyon, enflasyon rakamlarını aşan hayat pahalılığın karşısında eriyen ücretler ve gerileyen alım gücünün yanı sıra, son olarak patlayan 17 Aralık sürecinin tetiklediği kur artışları nedeniyle temel tüketim maddelerinin daha da zamlanacağı gerçeği, beklentilerin artmasına yol açmaktadır.

Ancak diğer yandan zaten kırılan olarak değerlendirilen ekonominin şimdi daha ciddi sıkıntılarla karşılaşacağı da aşikardır.

Sendikamız, Nisan ayından bu yana tüm şubelerimizde olabilecek en geniş biçimde oluşturulan kurul ve komisyonlar nezdinde çalışmalarını sürdürüyor; üyelerimizin görüş, düşünce ve önerilerini alıyor.

Tüm kadrolarımıza düşen bu zorlu süreçte TİS taslaklarımızı en geniş katılımla, olabildiğince çok arkadaşımızın görüşünü de alarak, her türlü kişisel ve küçük hesapları bir yana bırakarak ve en gerçekçi biçimde oluşturup, üyelerimizi de olası her türlü gelişmeye hazır hale getirmektir.

Bazı arkadaşlar patron işbirlikçisi bir şebeke olan Türk Metal'e karşı mücadele ederken Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yönetimine yönelik eleştiri yapmamızı anlamıyorlar. Bunun ihanet şebekesine karşı mücadeleyi zayıflatacağını iddia ediyorlar. Oysa bu tutumumuz mücadeleyi zayıflatmaz tersine güçlendirir.

Çünkü Birleşik Metal-İş'e egemen sendikal anlayış geri ve uzlaşmacı çizgisiyle Türk Metal çetenesinin işini kolaylaştırıyor. Onun ekmeğine yağ sürüyor. Çünkü kağıt üzerinde iddiaları ne olursa olsun bu anlayışın ufku kurulu düzeni aşmıyor. Net bir sınıfsal ufka sahip değil. Bunun sonucu ise Türk Metal'in "kazandıracağız, kazanacağız" anlayışının inceltilmiş bir türevi oluyor. "Gerçekçilik" adına toplu sözleşme sürecinde de haklı ve meşru olanı değil, patronların ne kadar verebileceğini baz alan orta yolcu bir sendikacılığa varıyor. Kabul etmese de, "sınıfı karşı sınıf" duruşu yerine "endüstriyel ilişkiler" adı altında sosyal diyalogculuk tüm düşünce ve davranış çizgisine damgasını vuruyor.

Bazıları, "olabilir ama sonuçta demokrasi uygulanıyor, kararları işçiler alıyor" diyor. Biz ise buna karşılık diyoruz ki, iyi güzel ama kararların alınmasında belirleyici olan yöneticiler oluyor, politik ve moral sınırları onlar çiziyor, ufku onlar belirliyor. Bunun için tabanın fikirlerinin alındığı iddia edilen kurullar yönetimin kararlarının onaylandığı göstermelik organlara dönüşüyor. Metal İşçileri Birliği, bunun için bu organların yönetim kurullarından bağımsız olması, bağımsız çalışması ve karar alması gerektiğine inanıyor.

Bu olmadığında yöneticiler ayrıcalıklarından vazgeçmedikleri, tabandaki kontrolsüz enerjiden de çekindikleri için bu organlar göstermelik hale geliyor. Dahası yönetimlerin geriliklerini, önderlik sorumluluğunu işçiyeye yüklüyor. Yapılmayan işler, geri tutumlar işçilerin gerilikleriyle açıklanır hale geliyor. Öyle ki işbirlikçi Türk Metal bile bunu anladığı için şimdi aynı türden organları topluyor. Kendi satış taslaklarını temsilci ve yöneticilerin katılımıyla organize edilmiş toplantılar üzerinden ilan ediyorlar.

Ekte yayınladığımız küpür, burada tartıştığımız sendikal anlayışın iyi bir özetidir. Bu küpür Birleşik Metal Sendikası'nın aylık gazetesinin giriş yazısından alındı.

Küpürde MESS Grup toplu sözleşme sürecinden bahseden sendika yönetimi, beklentilerin yüksekliğinden bahsettikten sonra konuyu ekonomik kırılanlığa getiriyor. Yani aslında metal işçisinin beklentilerini kırmaya çalışıyor. Hemen ardından ise toplu sözleşme taslağının tabandan kurullar yoluyla hazırlandığını iddia ediyor. İşte eleştirdiğimiz tutum ve davranış çizgisi böyle ifade buluyor.

İşte anlayış ve ufuk bu olduktan sonra metal işçisi daha iyisini isteyebilir mi, metal işçisinin beklentilerine uygun bir taslağın ortaya çıkması mümkün olabilir mi? Ekonomik kırılanlıktan bahseden bu sendika yayını okuyanlar korkar, tedirgin olur ve azla yetinmeye kendisini hazırlar. Ama zaten yaratılmak istenen de bu değil midir?

Peki/ bu anlayışın karşısında MİB'in savunduğu sınıf sendikacılığı ne diyor:

"Taleplerimizi belirlerken, MESS'in ne vereceğini değil haklı ve meşru olanı ölçü almamız. Bundan sonra ise mücadelenin güç ve olanakları ile emek ile sermaye arasındaki mücadelenin mevcut dengelerini dikkate almamız. Bunu yaparken geri olana değil, ileride durana bakmalıyız. Mevcut sınırlara sıkışmamalı, sınırları aşmanın yollarına bakmalıyız." (MİB TİS broşüründen...)

İşte Metal İşçileri Birliği böyle bir anlayışı temsil ediyor ve bu anlayışın sendikalara egemen olması için tüm gücüyle çalışıyor. İleri ve öncü işçileri bu anlayış doğrultusunda birleşmeye, ortaklaşmaya ve birlikte mücadele etmeye çağırıyor.

MİB'den satış sözleşmesini yırtma çağırısı

150 bin işçiyi kapsayan MESS Grup TİS sürecinde sendikalar taslaklarını hazırlama aşamasındayken Metal İşçileri Birliği de çalışmalarını sürdürüyor. Metal İşçileri Birliği (MİB), Türk Metal'in satış taslağını çöpe atma çağırısını yükseltiyor. Türk Metal'in açıkladığı satış taslağını teşhir eden ve işçileri mücadeleye çağıran MİB, konuyla ilgili hazırlanan afişleri kullanıyor.

Bursa'da 26 Temmuz'da yapılan çalışmalar kapsamında hazırlanan afişler kent merkezi başta olmak üzere servis güzergahları ve semtlerde kullanıldı.

MİB çalışanları ayrıca toplu sözleşme süreciyle ilgili hazırladıkları broşürün dağıtımını da sürdürüyorlar. Broşürler Emek semtinde işçi servislerine ulaştırıldı.

Mercedes'te broşür dağıtımı

MİB çalışanları TİS üzerine çıkarılan ve işçileri taslakların hazırlanması sürecinde seyirci kalmamaya çağıran broşürleri 26 Temmuz'da Hadımköy yolu üzerinde kurulu bulunan ve Türk Metal sendikasının yetkili olduğu Mercedes fabrikasında çalışan işçilere ulaştırdı.

Öğlen saatlerinde fabrikanın karşısında bulunan Hoşdere'deki cami önünde Cuma namazı çıkışında broşür dağıtımı yapıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımda 200'e yakın broşür işçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa-Esenyurt

Metal İşçileri Birliği

Türk Metal bayram arifesinde satış taslağını açıkladı...

Satışa geçit yok, taslak çöpe!

Metal İşçileri Birliği (MİB), Türk Metal'in satışa hazırlandığına dikkat çekerek, metal işçilerini taslağı çöpe atmaya çağırdı.

Türk Metal yönetimi her zaman yaptığı gibi bir bayram arifesinde metal işçisinin sırtına ihanet hançerini sapladı. Fabrikaların büyük ölçüde tatile çıkacağı bir günün akşamında 2014-16 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi ile ilgili taslağını açıkladı. "Dünyada ilk kez işçilere sorularak hazırlandı" diye sunulan taslak, metal işçilerinin çalışma koşulları düşünüldüğünde sefil taleplerden oluşuyor. Metal işçisinin beklentilerini kıyısından köşesinden bile karşılamak bir yana bunun bir teklif olduğu düşünülmüşse imzalanacak sözleşmenin şimdiden bir satış sözleşmesi olacağını gösteriyor.

Öyle ki Türk Metal taslağında birinci altı ay ücretlere sadece yüzde 14, ikinci altı ayda enflasyon oranında, üçüncü altı ayda enflasyon artı yüzde 2, dördüncü altı ayda ise yine enflasyon oranında zam istiyor.

Ücretlerin enflasyon oranında eridiği, sadece son bir yıllık enflasyonun yüzde 10'u bulunduğu bir durumda masaya bu taleple oturmak satışın habercisidir. Masaya sadece yüzde 14'le oturan dilene dilene üç kurşukluk zam alır ancak.

Türk Metal'in taslağındaki diğer maddeler de bundan farksız. Sosyal haklara yüzde 20, asgari ücretin altında ücret alan işçinin saat ücretine 40 kuruş gibi... Tüm bu maddeler hep "dilenci" bir anlayışla ve MESS'i

rahatsız etmeyecek bir tarzda hazırlanmış.

Öte yandan açıklanan taslakta skandal denebilecek maddeler de var. Önceki dönemde olduğu gibi bu dönemde de bireysel emeklilik gibi özel emeklilik şirketlerinin işine yarayacak bir uygulama taslağa konmuş. Ama bunun yanında öyle bir madde var ki Türk Metal'in nasıl da patron kafalı MESS uşaklarına yönetildiğini gösteriyor. Öyle ki Türk Metal taslağa "Kazasızlık ödülü" adıyla bir madde koymuş. Bu maddeye göre "iş kazası geçirilmeyen günlere istinaden" işçiye ödül (100 güne 100 TL, 200 güne 150 TL, 360 güne 200 TL) verilmesi isteniyor. Bu sürelerin, "iş kazası" olması durumunda sıfırlanması öngörülüyor.

Bu anlayış iş cinayetlerini "kaza" sınıfına sokmak ve sorumluluğunu da işçiye atmak demektir. Türk Metal bir de böylelikle işçi sınıfına ihanet etmiş oldu.

İşte tüm bunlardan dolayı Türk Metal'in bu taslağı bir satış ve ihanet taslağıdır. Metal işçisinin iradesini hiçe sayan, onun haklarını daha baştan MESS'e peşkeş çeken bu taslak yırtılıp çöpe atılmalıdır.

Metal İşçileri Birliği metal işçilerini bu taslağa karşı tepkilerini yükseltmeye, onu çöpe atmaya, Türk Metal şebekesinden hesap sormaya çağırıyor.

Metal İşçileri Birliği
25 Temmuz 2014

Mücadelede sıfır çekiyor!

Çalışma Bakanlığı sendikaların üye sayılarına ilişkin son istatistikleri açıkladı. Resmi Gazete'de yayınlanan istatistiklere göre Türk Metal sadece metal işkolunun değil aynı zamanda bütün işkollarının en çok üyeye sahip sendikası.

Kayıtlara göre Türk Metal'in tam 169 bin 569 üyesi var. Türk Metal bu rakamlarla övünüyor, işkolundaki diğer sendikalara göre en az 100 bin daha fazla üyeye sahip olduğunu ilan ediyor.

Fakat bu tablo aslında Türk Metal için utanç verici olmalı. Çünkü Türk Metal bunca üyeye rağmen mücadelede ve üyesi olan işçilerin haklarını kazanmada sıfır çekiyor. Birçok fabrikada Türk Metal üyeleri kan ağlıyor, ağır sömürü şartlarında çalışıyor.

Buna rağmen, Türk Metal geçtiğimiz günlerde 130 bin işçi adına açıkladığı toplu sözleşme taslağında sadece yüzde 14 zam talebinde bulunuyor.

Yani bunca üyeye ancak dileniyor.

Böyle oluyor çünkü, Türk Metal bunca üyeyi kendi bileğiyle kazanmıyor. Patronlar diğer sendikalar gelmesin diye kendi elleriyle işçileri Türk Metal üyesi yapıyorlar.

Renault işçisi fabrikadaki durumu anlattı...

Türk Metal'in satış sözleşmesini açıklamasının ardından fabrikadaki işçilerin tepkisine dair bir yazı kaleme alan Oyak Renault işçisi "Bayramı fırsat bildiler ama fabrikada büyük hoşnutsuzluk var" dedi...

Bayram iznine çıkmamıza bir gün kala gelip çay bölümünde, taslağı yarım yamalak, biraz da üstü kapalı anlattılar. Geçtiirelim de bir an önce olsun bitsin tarzında... Yüzde 14 zam, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda bir ata altını... Onun haricinde bizimle hiç alakası olmayan bir madde getirmişler. İşte bir yıl içerisinde iş kazası verilmeyen bir işçiye 450 TL civarında bir para verilecek ki, işçi arkadaşlar buna hiç olumlu bakmıyorlar. Özellikle bu son maddenin bizimle hiç alakası olmadığını düşünüyorlar. Özellikle patronun çıkarına olan bir madde olduğunu düşünüyorlar. Uluslararası anlaşmalar, çalışma koşullarıyla ilgili yasalarda bu tarz büyük işletmelere ciddi cezalar kesildiğinden dolayı böyle bir maddenin konulduğunu düşünüyorlar.

Biz işçiler olarak zaten sendikanın samimiyetine güvenmiyoruz. Geçmişteki pratiklerinden de gördük, bunlar yüzde 14 ile masaya otururlarsa yüzde 5-6 ile kalkarlar. Eminiz ki Türk Metal geçmişte olduğu gibi yine ihanet edecek. Bu patron sendikası bize defalarca ihanet etti, o yüzden işçiler de birşey beklemiyor.

İçeride de ciddi bir huzursuzluk var. Ama bayram arifesi olduğu için insanlar pek tepki göstermediler. Ama bu tepkiler bayramdan sonra şekillenecektir. İnsanlar şu an tatile yoğunlaşmışlar, "tatile nasıl gideriz", "sevindiklerimizle nasıl bir bayram geçiririz" bunu düşünüyorlar. Bundan kaynaklı tepkiler biraz cılız kaldı.

Bunların amacı da zaten bayram arifesinde taslağı açıklayarak her şeyi geçiştirmekti.

Bakalım, bayramdan sonra herşey netleşecek ama içeride ciddi bir huzursuzluk, sendikaya ve açıklanan rakama karşı ciddi bir hoşnutsuzluk var.

Sendikaya, işverene ve taslağa karşı örgütlenmeliyiz, elimizden geleni yapmalıyız.

Bir Oyak Renault işçisi

Kent işçisinin kazanması için...

Grev oylamasıyla kararlılıklarını pekiştiren Kent işçileri, iş örgütlülüklerini ve iradelerini daha da güçlendirmelidir.

Üçüncü haftasını geride bırakan Kent Şeker grevi devam ediyor. Ücretlerin artırılması talebiyle greve çıkan Kent işçileri grevlerini kararlılıkla sürdürüyor. Kent Şeker'de göze çarpan gerçek şu ki, işçiler "hakkımızı alana kadar devam edeceğiz" kararlılığını gösterse de sendika bürokratları işçileri patronun verdiği razi etmek için ikna etme çabalarını sürdürüyor.

Kent işçisi ne istiyor?

Kent işçilerinin şartları 2000'li yıllara kadar kısmen daha iyiydi. Fabrikada 2000'li yıllarla birlikte ücretlerle azalma yaşandı. 10 yıllık işçiler asgari ücret ile çalışıyor. 26 yıllık işçinin ücreti 1600 TL'yi aşmıyor. Çalışan işçi sayısı azaltılırken, işçi başına düşen iş yükü ise artmış durumda.

Yaşam koşulları her geçen gün pahalılaşırken, temel tüketim ürünlerine zam üstüne zam gelirken düşük ücretlerle çalışan Kent işçileri geçim şartlarının iyileştirilmesini istiyor. Ücretlerin yükseltilmesi (500 TL ve üzeri zam) ve sosyal hakların iyileştirilmesi sözleşmede yer alan talepler.

Tek Gıda-İş yine uğursuz rolüyle iş başında

Kent Şeker'de TEKEK sürecinden çok yakından tanıdığımız Tek Gıda-İş Sendikası var. Kent grevinin başladığı günlerden beri Tek Gıda-İş bürokratları uğursuz rollerini oynamaya çalışıyor. "İşçilerin kararının arkasındayız" söylemine karşın grevin bir an önce bitirilmesini yönünde bir çaba içine girmiş bulunuyorlar.

Kent grevi başladığında yansıyan tablo şöyleydi; grevin başlama tarihi işçilere önden açıklanmadığı için

işçiler yoğun mesaiye bırakılmış ve depodaki mallar dışarı çıkartılmıştır. Greve çıkıldıktan sonra ise patronla yapılan görüşmenin ardından grevin bitirilmesi için çeşitli hamleler gerçekleştirildi. Anlaşılan o ki yeterli üretim yapıldıktan sonra sendika bir süreliğine greve çıkarak işçilerde biriken öfkeyi boşaltacağını umuyordu. Patronla yapılan görüşmenin ardından işçiler greve devam dedi ancak sendika bürokratları referandumu dayattılar. Muhtemeldir ki sandığa gidildiğinde işçilerin birbirine sırtlarını döneceklerini ve dolayısıyla bölüneceklerini hesaplıyorlardı. Ancak yapılan grev oylaması sonucu 659 işçi greve devam dedi.

Sendikacılar grevi bitirmek ve patronun dayattığı zammı kabul ettirmek için işçileri ikna çabalarına devam ediyorlar. Yeni bir referandum dayatmasında bulunuyorlar. Grev oylaması ile açığa çıkan işçinin iradesini yok saymaya çalışıyorlar. Oysaki işçiler gerçekleşen grev oylaması ile iradelerini ortaya koydular zaten. Bu durumda sendikacıların yapması gereken şey, bu iradeye sahip çıkarak grevin kazanması için seferber olmaktır, yoksa bu iradeyi boşa çıkarmak değildir.

Taban iradesi ve iş örgütlülük güçlendirilmeli

Kent işçisi kazanana kadar grevi sürdürme iradesini koruyor. Ancak henüz bu açıdan zayıf bir konumdadır. Kent işçisi kararlılığını ve kendi iç birliğini güçlendirmelidir. Söz, karar ve yetkinin kendilerinde olduğu bir süreci işletmelidirler. Kent işçilerinin iradesini yansıtmayan bir sözleşme kabul edilmemelidir. Sendika bürokratlarının grevi bitirme yönündeki tüm girişimlerine karşı da tetikte olunmalıdır.

Kent Şeker'de bayramlaşma

Kent Şeker'de grevci işçiler bayramın ikinci günü biraradaydılar. Saat 10.00'da toplanmaya başlayan işçiler, sohbetler ettiler. Saat 10.30'da fabrika önüne toplandı ve sendika yöneticileri konuşmalar gerçekleştirdi. "Birlik, mücadele, zafer" sloganlarıyla toplanan işçiler, konuşmaları dinledikten sonra bayramlaştılar.

İlk olarak yapılan konuşma ile işçiler selamlandı ve bayramda grev alanında olmanın önemine değinildi. Sonra Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mustafa Akyürek konuşma gerçekleştirdi. Akyürek, konuşması boyunca referandum ile verilen kararın yeniden değerlendirilmesi gerektiğini, sendikanın patron ile görüşmesinin önünün açılması gerektiğini söyledi. Konuşmasında referandum zamanı kararın çok düşünülmeden verilmiş olabileceğini ifade eden Akyürek, bir daha referandum yapılırsa 700 sayısının sandıktan çıkması gerektiğini söyledi. Üstü kapalı şekilde işçileri ikna etmeye çalışan Akyürek, işçiler devam etme kararı alırsa "bugüne kadar olduğu gibi yollarında olacaklarını" da öne sürdü. Akyürek, konuşmasının bir bölümünde özel olarak ziyarete gelenlerin sözlerini çok dikkate almamak gerektiğini vurguladı.

Akyürek'in konuşmasının ardından bayramlaşma gerçekleşti. Bayramlaşmanın ardından davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi. Yaklaşık iki saat süren program boyunca sendika yöneticileri işçilerle görüşmeler gerçekleştirdiler.

Gebze Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da grevci işçilerin yanındaydı. Grev alanında işçilerle süreçte dair sohbetler gerçekleştirildi. *Kızıl Bayrak* gazetesi ve yerel işçi gazetesi GREV'in direnişler özel sayısı işçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

BDSP'den Kent Gıda işçilerine ziyaret

Gebze Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, bayramın birinci gününde grevdeki Kent Şeker işçilerinin yanındaydı.

Şifa Mahallesi E-5 Durağı'nda buluşarak sloganlarla grev alanına yürüyen BDSP'liler işçiler tarafından alkış ve sloganlarla karşılandılar.

Bayramlaşmanın ardından grevi selamlayan BDSP temsilcisi, işçi sınıfı için bayramların ancak sömürünün, hak gaspının olmadığı, eşit ve özgür bir dünyada geleceğini vurguladı. Bu bayrama birçok işçinin grev ve direniş alanlarında girdiğini belirtti ve kazanana kadar geri adım atmak gerektiğini ifade etti. Seçim gündemi ile yaratılmaya çalışılan sahte demokrasi yalanlarına inanmamak gerektiğini belirterek, seçim sandıklarında değil grev alanlarında mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından Kent Şeker işçileri adına yapılan konuşmada, Kent'te ve birçok direnişte sürekli olarak işçilerin yanında gördükleri BDSP'ye teşekkür edildi.

Konuşmaların ardından işçilerle oturuldu ve sohbetler edildi. Grev alanındaki işçilere yerel işçi gazetesi GREV'in direnişler özel sayısı dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Onların bayramlıkları grev önlükleri!

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele eden yüzlerce işçi bayramı grev ve direnişlerle karşıladı.

15 Temmuz'da bu yana grevde olan Tek Gıda-İş üyesi yaklaşık 800 **Kent Gıda** işçisi, "Gasp edilen haklarımızı aldıktan sonra bayram yapacağız" diyerek bayramı grev meydanında karşıladılar. Kent Gıda işçileri yaptıkları referandumla "Greve devam!" demişlerdi. Kent işçileri ürettikleri bayram şekerlerini kendileriyle dayanışmak için gelen ziyaretçilere vererek bayramlaştılar. Bu bayramda Kent işçilerinin grev önlükleri en güzel bayramlıkları oldu.

Kocaeli'de **Yıldız Entegre** işçilerinin başlattıkları eylem sürüyor. 11 Temmuz'da Hak-İş'e bağlı Ağaç-İş Sendikası üyesi 400 işçi kendilerinden habersiz TİS imzalanması üzerine direnişe geçmişlerdi.

En uzun direnişlerden birine imza atan **Feniş** işçileri hakları için yaptıkları eylemi, aynı zamanda sendika bürokratlarından hesap sorma iradesiyle sürdürüyorlar.

Bursa'da üretim yapan **SÜTAŞ** fabrikasında sendikalaşmak isteyen işçilerin işten atılması üzerine başlayan direniş yüz günü aştı. Bugüne kadar Aksaray'dan 27, Karacabey'den 14 olmak üzere toplam 41 işçi işten atıldı. Tüm baskılara rağmen Sütaş işçileri direnişlerini sürdürüyorlar.

Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten atılan ve geçtiğimiz Mayıs ayından beri Gebze ve Düzce'deki fabrikaların önünde direnen **M&T Reklam** işçileri de bu bayramı eylemle karşıladılar.

Bakaç Reklam işçileri bu bayrama hırsız patron Serdar Çengelöğlu tarafından maaşları ve kıdem tazminatları gasp edilmiş olarak girdiler. Bakaç Reklam işçileri eylemlerini sürdürüyorlar.

Gaziosmanpaşa-Arnavutköy yolu üzerinde bulunan ve 400 işçinin çalıştığı **Şantuk Tekstil**'de işçilerin bayram hediyesi işten çıkarılmak oldu. İlk olarak 3 işçiyle başlayan işten çıkarma ve sendikadan istifa

ettirme baskısının sürdüğü belirtiliyor.

Ümraniye **Carrefoursa** işçileri, kıdem ve ihbar tazminatları ödenmeden işten çıkarıldı. İşçiler bunun üzerine eylem yaptılar. 32 işçiyi işten çıkaran Carrefoursa yönetimi, işten çıkardığını dahi işçilere tebliğ etmedi.

26 Haziran'dan bu yana **Kimberly-Clark** fabrikasında grevde olan işçiler, fabrika yönetiminin grevi kırma girişimlerine rağmen kararlılıkla mücadeleye devam ediyorlar. Tümka-İş Sendikası üyesi işçiler bayramı da direnişle geçirdi.

Grev meydanlarını bayram yerine çeviren grevci işçilerin yaptığı bu eylemlerin dışında, grevleri yasaklanan cam ve maden işçileri bu bayrama buruk girdiler. Asıl bayramlarını gasp edilen haklarını aldıkları zaman kutlayacaklar. **Şişecam** işçilerinin grevinin ertelenmesinin ardından maden işçilerinin grevi de yasaklanmıştı. Bakanlar Kurulu, **Çöllolar Kömür Sahası** işyeri ile **Çayırhan Kömür İşletmesi**'nde 1250 işçinin grevinin, "genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu" bahanesiyle 60 gün süreyle ertelenmesini kararlaştırmıştı.

Ve elbette **Soma**! Bu bayram da Soma'ya tarifi imkansız bir duygu köktü. Yüzlerce maden işçisiyle, çocukları, anneleri, babaları, kardeşleri, sevdikleri mezarlarında bayramlaştı. Çocukları, maden işçisi olan babalarının ellerini öpemedi. Kurlsız sömürü düzeni yüzünden aramızda olmayan maden işçileri de annelerinin ve babalarının ellerini öpemedi, sevdiklerine sarılamadı, bayramlaşamadılar. Bu bayramda Soma'da yüzlerce el eksik sıklıdı.

Soma'ya asıl bayram ise bir daha iş cinayetlerinde işçilerin ölmediği, üretilen tüm zenginliklerin birlikte paylaşıldığı, madencilerin yazgısının çıkardıkları kömürün karası gibi olmadığı zamanlarda gelecek.

Petkim'de 3. uyarı eylemi

23 Temmuz'da 1 saat, 24 Temmuz'da ise 1,5 saat geç iş başı yapan Petrol-İş üyesi Petkim işçileri, 25 Temmuz'da da 2 saatlik geç iş başı yapma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde konuşan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı Ahmet Oktay, kendilerini hala dikkate almayan Petkim yönetimine, madenden sonraki en tehlikeli iş kolunda çalıştıklarını, bakım duruşunu fabrikaya yabancı taşeron işçiler tarafından yapılmasının sadece Petkim işçilerini değil, bölge halkını riske soktuğunu yineledi. Soma'da tasarrufu işçi üzerinden yapmaya çalışanların bir facia yarattığını ve aynı hataya Petkim yönetiminin de düştüğünü söyledi.

Sürekli kurumsallıktan bahseden şirket yetkililerinin atılan imzaların arkasında durmayarak kendileri ile çeliştiklerini söyleyen Oktay, sendika olarak şimdiye kadar meseleyi Petkim içinde çözmeye niyetinde olduklarını, fakat bu umursamaz tutumlarının devam etmesi durumunda basın ve kamuoyu ile paylaşabilecekleri çok şey olduğunu belirtti.

Durumda bir değişme olmazsa eylemlerin bayramdan sonra da artarak devam edeceği açıklanarak 2 saat gecikmeli olarak iş başı yapıldı.

Yıldız Entegre işçileri mücadeleye devam ediyor

Eylemlerine ara vermeden devam eden Yıldız Entegre işçileri sendika ağalarına ve sermayeye karşı eylemlerine devam ediyorlar.

Yıldız Entegre işçileri 25 Temmuz'da fabrika önünde Cuma namazı kılarak patronlarla aynı mescide girmediler. Fabrikanın girişinde, turnikelerin önünde biraraya gelen sabah ve akşam vardiyası işçileri Cuma namazı kılarak eyleme geçtiler. Cuma namazı çıkışında ise namazdan geç çıkan fabrikanın genel müdürü Ahmet Akpınar ve fabrikanın sahibi Fehmi Yıldız'ı yuhalandılar.

Fabrika içinde ve dışında işçiler karşılıklı sloganlar atarak, ısıklarla ve alkışlarla eylemi devam ettirdiler. "Yılğın yok direniş var!", "Satılık sendika istemiyoruz!" sloganlarını sıkça atan işçiler her zaman olduğu gibi büyük bir enerjiyle eylemlerini bitirdiler.

Eylem sonunda ise Ağaç-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Şener Furuncu genel merkez işçilerin en düşük maaşının 1200 lira olduğu iddialarının yalan olduğunu ve işçilerin bordrolarına bakmalarının yeterli olduğunu söyledi. Ayrıca işçiler bordrolarını basına göstererek zam almadıklarını söylediler.

Eylem bitmeden önce ise sınıf devrimcileri 50 tane **Kızıl Bayrak** gazetesini işçilere ulaştırarak Yıldız Entegre işçilerinin sesinin **Kızıl Bayrak** aracılığıyla daha gür çıkacağını ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

“Engels’in adı ve yaşamı her

Proletaryanın büyük öğretmeni ve militan savaşçısı Friedrich Engels'i ölümünün 119. yılında saygıyla anıyoruz. Ölüm yıldönümü vesilesiyle, Lenin'in Engels üzerine kaleme aldığı makaleyi okurlarımıza sunuyoruz...

*“Nasıl bir zekâ meşalesi söndü.
Nasıl bir yürek durdu!”*

Nikolay Nekrakov

5 Ağustos 1895'te Friedrich Engels Londra'da öldü. Dostu (1883'te ölen) Karl Marx'tan sonra, Engels, bütün uygar dünyanın modern proletaryasının en yetkin bilim adamı ve öğretmeni idi. Kaderin Karl Marx ve Friedrich Engels'i bir araya getirdiği andan bu yana, iki arkadaş yaşamları boyunca çalışmalarını ortak bir davaya adadılar. Ve bu yüzden Friedrich Engels'in proletarya uğruna neler yapmış olduğunu anlamak için, çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişiminde Marx'ın öğretisi ve çalışmasının önemi konusunda açık bir fikre sahip olmak gerekir. Marx ve Engels, işçi sınıfı ve onun taleplerinin, burjuvazi ile birlikte kaçınılmaz olarak proletaryayı yaratan ve örgütleyen mevcut iktisadi sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir. Onlar, insanlığı, onu halen ezmekte olan kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce duygulu bireylerin iyi niyetli girişimleri değil de, örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı olduğunu gösterdiler.

Marx ve Engels, bilimsel çalışmalarıyla, sosyalizmin, hayalcilerin bir buluşu olmadığını, ama modern toplumdaki üretici güçlerin gelişmesinin nihai amacı ve zorunlu bir sonucu olduğunun ilk açıklamasını yapanlardır. Günümüze kadar olan yazılı tarih, sınıf savaşımalarının belirli toplumsal sınıfların ötekiler üzerindeki birbirini izleyen egemenlik ve zaferlerinin tarihi olmuştur. Ve, sınıf savaşımı ve sınıf egemenliğinin temelleri -özel mülkiyet ve anarşik toplumsal üretim- kayboluncaya dek bu sürecektir. Proletaryanın çıkarı, bu temellerin yıkılmasını gerektirir ve bu nedenle, örgütlenmiş işçilerin bilinçli sınıf savaşımı bunlara karşı yöneltilmelidir. Ve her sınıf savaşımı, politik bir savaşımdır.

Marx ve Engels'in bu görüşleri, şimdi kurtuluşları için kavgaya veren bütün proleterler tarafından benimsenmiştir. Ama kırklarda, iki arkadaş zamanlarının sosyalist yazınına ve toplumsal hareketlerine katıldıklarında, tamamen yeniydiler. Siyasal özgürlük savaşımına kralların, polis ve din adamlarının despotizmine karşı savaşıma katılan, yetenekli ve yeteneksiz, dürüst ve dürüst olmayan birçok kimse vardı, bunlar, burjuvazinin çıkarları ile proletaryanın çıkarları arasında uzlaşmaz karşıtlık olduğunu göremiyorlardı. Bu kimseler, işçilerin bağımsız bir toplumsal güç olarak hareket etmeleri gerektiği düşüncesini kabul edemiyorlardı. Öte

yandan, yalnızca yöneticileri ve egemen sınıfları çağdaş toplumsal düzenin adaletsizliklerine ikna etmenin yeterli olacağına ve o zaman yeryüzünde barışın ve evrensel refahın kolayca kurulacağına inanan, kimi de deha sahibi, birçok hayalci vardı. Savaşsız bir sosyalizm düşünüyorlardı. Ensonu, o zamanın sosyalistlerinin hemen hepsi ve genel olarak işçi sınıfının dostları, ancak, sanayinin gelişmesi ölçüsünde büyüdüğünü korkuyla izledikleri proletaryayı bir çıban olarak görüyorlardı. Bu yüzden de, tümü, sanayinin ve proletaryanın gelişmesini durduracak, “tarih tekerleğini” durduracak araçlarıyorlardı. Marx ve Engels, proletaryanın gelişmesi konusundaki genel korkuyu paylaşmıyorlardı; tam tersine, bütün umutlarını proletaryanın sürekli büyümesine bağlıyorlardı. Proleterler ne denli çoğalırsa, devrimci sınıf olarak güçleri o denli büyük, sosyalizm o kadar yakın ve o kadar olanaklı olacaktır. Marx ve Engels'in işçi sınıfına yapmış oldukları hizmetler, birkaç sözcük içinde şöyle ifade edilebilir: Onlar, işçi sınıfına kendini bilmeyi, kendi bilincine ulaşmayı öğrettiler, ve boş hayallerin yerine bilimi koydular.

İşte bunun içindir ki, Engels'in adı ve yaşamı her işçi tarafından bilinmelidir. İşte bunun içindir ki, bütün yayınlarımızda olduğu gibi, Rus işçi sınıfının bilincini uyandırmayı amaçlayan bu makaleler derlemesinde de, modern proletaryanın iki büyük öğretmeninden biri olan Friedrich Engels'in yaşamını ve çalışmasını özetlemek zorundayız.

Engels, 1820 yılında, Prusya Krallığı'nın Ren eyaletindeki Barmen'de doğdu. Babası bir imalatçıydı. 1838'de Engels, aile koşullarının zorlamasıyla, lise öğrenimini yarıda bırakarak, Bremen'deki bir ticarethaneye kâtip olarak girmek zorunda kaldı. Ticari işler, Engels'in, siyasal ve bilimsel eğitimi sürdürmesini engellemedi. Daha lisedeyken otokrasi ve bürokratların zorbalığına karşı kin beslemeye başlamıştı. Felsefe çalışmaları onu daha da ileri götürdü. Bu sırada Hegel'in öğretisi, Alman felsefesine egemendi. Engels, onun izleyicisi oldu. Her ne kadar Hegel'in kendisi Berlin Üniversitesi'nde bir profesör olarak hizmetinde bulunduğu mutlakîyetçi Prusya devletinin bir hayranı idiyse de, Hegel'in öğretisi devrimciydi. Hegel'in insan aklına ve onun doğruluğuna olan inancı, ve Hegel felsefesinin evrenin sürekli değişen ve gelişen bir süreç içinde olduğu yolundaki felsefesinin temel tezi, Berlinli filozofun bazı izleyicilerini -mevcut durumu kabul etmeyi reddedenleri- bu duruma karşı savaşımda, mevcut yanlışa ve hüküm süren kötülöklere karşı savaşımda evrensel öncesiz ve sonrasız gelişmenin yasası içinde kök saldı düşüncesine götürdü. Eğer her şey gelişiyor, eğer kimi kurumların yerini başkaları alıyorsa, neden

Prusya kralının mutlakîyeti ya da Rus çarının mutlakîyeti, geniş bir çoğunluğun zararına küçük bir azınlığın zenginleşmesi, ya da burjuvazinin halk üzerindeki egemenliği sonsuzluğa dek devam etsindi? Hegel'in felsefesi aklın ve düşüncelerin gelişmesinden söz ediyordu; idealist. Doğanın, insanın, ve insan ilişkilerinin, toplumsal ilişkilerin gelişmesi aklın gelişmesinden türetiliyordu. Marx ve Engels, Hegel'in öncesiz ve sonrasız gelişme süreci düşüncesini savunup sahiplenirken, önyargılı idealist görüşlerini reddettiler; yaşama bakarken gördüler ki doğanın gelişmesini açıklayan şey zihnin gelişmesi değildir, tersine, zihnin açıklanması, doğadan, maddeden çıkarılmalıdır... Hegel ve öteki hegelcilerden farklı olarak Marx ve Engels, materyalistler. Dünyaya ve insanlığa materyalist açıdan bakarak, tıpkı bütün doğal olayların temelinde maddi nedenlerin yatmasında olduğu gibi, insan toplumunun gelişmesinin de maddi güçlerin, üretici güçlerin gelişmesiyle koşullandırıldığını gördüler. Gereklerinin giderilmesi için gerekli olan şeylerin üretiminde insanların birbiriyle olan ilişkileri, üretici güçlerin gelişme düzeyine bağlıdır. Ve toplumsal yaşamın bütün görüngülerini, insanın özlemlerini, fikirlerini ve yasalarını açıklayan da bu ilişkilerdir. Üretici güçlerin gelişmesi, özel mülkiyet temeline dayanan toplumsal ilişkileri yaratmaktadır, ama şimdi görüyoruz ki, üretici güçlerin bu aynı gelişmesi, çoğunluğu mülkiyetten yoksun bırakıyor ve onu küçük bir azınlığın elinde biriktiriyor. Modern toplumsal düzenin temeli olan mülkiyeti ortadan kaldırıyor, bizzat o, sosyalistlerin önelirine koydukları hedefin ta kendisine doğru çabılıyor. Sosyalistlerin yapması gereken tek şey, modern toplumdaki durumuna bağlı olarak, hangi toplumsal gücün sosyalizmin gerçekleştirilmesinde çıkarı olduğunu kavramak ve bu güce çıkarlarının ve tarihsel görevinin bilincini vermektir. Bu güç, proletaryadır. Engels, proletaryayı, İngiltere'de, babasının ortağı bulunduğu ticarethanede çalışmak için 1842 yılında geldiği, İngiliz sanayinin merkez olan Manchester'de tanıdı. Engels, burada, fabrikanın bürosunda oturmakla yetinmedi, işçilerin başlarını soktukları sefil mahalleleri gezdi, onların yoksulluk ve sefaletini kendi gözleriyle gördü. Ama kendini kişisel gözlemleriyle sınırlamakla da kalmadı. İngiliz işçi sınıfının durumu hakkında kendinden önce yazılanların tümünü okudu, ele geçirebildiği bütün resmi belgeleri büyük bir dikkatle inceledi. Bu çalışma ve gözlemlerin ürünü, 1845'te yayınlanan bir kitap oldu: *İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu*. Engels'in *İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu*'nu yazmakla, yaptığı hizmetin büyüklüğünü yukarıda belirtmiştik. Engels'ten önce de, birçok kimse, proletaryanın acılarını yazmış ve ona yardımın gerekli olduğunu belirtmiştir. Proletaryanın

işçi tarafından bilinmelidir!”

V. I. Lenin

yalnızca acı çeken bir sınıf olmadığını; aslında proletaryayı dayanılmaz bir biçimde ileri iten ve nihai kurtuluşu için savaşılmaya zorlayan şeyin içinde bulunduğu utanç verici ekonomik durum olduğunu söyleyen ilk kişi Engels'tir. Ve savaşan proletarya kendine yardım edecektir. İşçi sınıfının politik hareketi, kaçınılmaz olarak, işçileri tek kurtuluşlarının sosyalizmde olduğunu kavramaya götürecektir. Öte yandan sosyalizm, ancak, işçi sınıfının siyasal savaşımının amacı olduğu zaman, bir güç olacaktır. Engels'in, İngiltere'de işçi sınıfının durumu üzerine yazmış olduğu kitabının temel fikirleri, şimdi düşünün ve savaşım veren proletaryanın tümü tarafından benimsenen, ama o zaman, tümüyle yeni olan fikirlerdir. Bu fikirler, İngiliz proletaryasının sefaletinin gerçeğe en yakın ve en çarpıcı görüntüleriyle dolu ve çekici bir üslupla yazılmış bir kitaba yerleştirilmişlerdi. Kitap, kapitalizmin ve burjuvazinin müthiş bir suçlamasıydı ve derin bir etki yarattı. Engels'in kitabı, modern proletaryanın durumunu en iyi biçimde sergileyen bir belge olarak, her yerde anılmaya başlandı. Ve, gerçekten de, ne 1845'ten önce, ne de daha sonra, işçi sınıfının sefaletinin öylesine çarpıcı ve öylesine gerçek bir betimlemesi çıkmıştır.

Engels'in sosyalist oluşu, İngiltere'ye gelmesinden sonradır. Manchester'de o zamanın İngiliz işçi hareketinde etkin olan kişilerle ilişki kurdu ve İngiliz sosyalist yayınları için yazmaya başladı. 1844'te Almanya'ya dönerken, Paris'te, daha önceden mektuplaştığı Marx ile tanıştı. Paris'te, Fransız sosyalistleri ve Fransız yaşamının etkisiyle Marx da sosyalist olmuştu. Burada, iki dost, *Kutsal Aile ya da Eleştirel Eleştirinin Eleştirisi* adı altında ortaklaşa bir kitap yazdılar. *İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu*'ndan bir yıl önce yayınlanan ve büyük bölümü Marx tarafından yazılan bu kitap, temel düşüncelerini yukarıda anlatmış olduğumuz, devrimci materyalist sosyalizmin temellerini içermektedir. "Kutsal Aile", filozof olan Bauer kardeşler ve onların izleyicilerine verilen mizahi addır. Bu beyler, bütün gerçeklerin üstünde, partiler ve siyasetin üstünde

duran, bütün pratik eylemleri reddeden ve yalnızca çevredeki dünyayı ve orada meydana gelen olayları "eleştirel" bir biçimde seyreden bir eleştiri öğütüyorlardı. Bu beyler, Bauer'ler, proletaryayı eleştirel olmayan bir kitle olarak hor görüyorlardı. Marx ve Engels, bu saçma ve zararlı eğilime şiddetle karşı çıktılar.

Hayali değil gerçek, insan olan bir kişi -egemen sınıflar ve devlet tarafından horlanan işçi- adına, kenardan seyreden bir tutum değil de, daha iyi bir toplum düzeni uğruna savaşım istiyorlardı. Onlar, kuşku yok ki, proletaryayı, bu savaşımı yürütebilecek olan ve bundan yararlanacak olan güç olarak görüyorlardı. Daha Kutsal Aile'den önce, Engels, Marx ve Ruge'un *Deutsche-Französische Jahrbücher*'inde, özel mülkiyet kuralının zorunlu sonuçları olarak değerlendirdiği, çağdaş iktisadi düzenin başlıca görüngülerini, sosyalist bir açıdan incelediği *"Bir Ekonomi Politik Eleştirisi Denemesi"*ni yayınladı. Marx'ın, ekonomi politik bilimini, çalışmalarının gerçek bir devrim yarattığı bu bilimi, incelemeye karar vermesinde, Engels'le temasının bir etken olduğunda kuşku yoktur.

1845'ten 1847'ye kadar Engels, Brüksel ve Paris'te bilimsel incelemeler ile Brüksel ve Paris'teki Alman işçileri arasındaki pratik çalışmaları birleştirerek yaşadı. Burada, Marx ve Engels, gizli Alman Komünist Birliği ile ilişkiler kurdular, birlik, onları, kurmuş bulundukları sosyalizmin temel ilkelerinin açıklanması ile görevlendirdi. Marx ve Engels'in ünlü *Komünist Partisi Manifestosu* böyle doğdu, 1848'de yayınlandı. Bu küçük kitapçık ciltler değerindedir: bugüne kadar onun ruhu uygar dünyanın örgütlenmiş ve mücadele vermekte olan tüm proletaryasına güç vermiştir ve ona yol göstermiştir.

Önce Fransa'da patlayan ve sonra da öteki Batı Avrupa ülkelerine yayılan 1848 Devrimi, Marx ve Engels'i gerisingeri, doğdukları ülkeye götürdü. Burada, Ren Prusyası'nda, Köln'de yayınlanan demokratik *Neue Rheinische Zeitung*'un yönetimini aldılar. İki arkadaş Ren Prusyası'ndaki tüm devrimci-demokratik hareketin kalbi ve ruhu oldular. Gericiler güçlere karşı, halkın özgürlüğünü ve çıkarlarını savunmada sonuna kadar mücadeleye ettiler. Bildiğimiz gibi, gericiler üstün geldiler. *Neue Rheinische Zeitung* yasaklandı. Sürgün olduğu sırada Prusya yurttaşlık hakkını yitirmiş olan Marx, sınır dışı edildi; Engels silahlı halk ayaklanmasında yerini aldı, üç muharebede, özgürlük için dövüştü ve isyancıların yenilgisinden sonra, İsviçre yoluyla Londra'ya kaçtı.

Marx da Londra'ya yerleşti. Engels, kirklarda çalışması olduğu Manchester ticari firmasında, kısa zaman sonra yeniden kâtip oldu, daha sonra da, oraya ortak oldu. 1870'e kadar, Marx Londra'da, o da Manchester'de yaşadı, ama bu, onların en canlı bir fikir alışverişini sürdürmelerini engellemedi: Hemen her gün mektuplaştılar. Bu mektuplaşmalarda, iki arkadaş, karşılıklı görüşlerini ve buluşmalarını birbirlerine ilettiler ve bilimsel sosyalizmin hazırlanmasında işbirliğini sürdürdüler. 1870'te Engels, Londra'ya geçti ve en etkin nitelikteki ortak entelektüel yaşantıları, 1883'te Marx'ın ölümüne kadar sürdü. Bu çalışmaların meyvesi, Marx yönünden, çağımızın ekonomi politığının en büyük yapıtı olan *Kapital*, Engels yönünden de irili ufaklı bir dizi yapıt oldu. Marx, kapitalist iktisadın karmaşık olgularının tahlili üzerinde çalıştı. Engels, yalın bir dille yazılmış, çoğu polemik niteliğinde, tarihin materyalist anlayışı ve Marx'ın iktisadi teorisinin ışığında, daha genel bilimsel sorunları ve geçmişin ve bugünün değişik olgularını kapsayan yapıtlar yazdı. Engels'in yapıtları arasında şunları sayabiliriz: Dühring'e karşı (felsefe), doğa bilimleri ve toplumsal bilimler için çok önemli sorunlarını tahlil ettiği) polemik yapıt. *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni* (Rusçaya çevrilmiş ve 3. basım St. Petersburg'ta da 1895'te yayınlanmıştır), *Ludwig Feuerbach* (Rusça çevirisi ve notları G. Plehanov tarafından yapılmıştır, Cenevre 1892), Rus

hükümetinin dış politikası üzerine bir makale (Rusçaya çevrilmiş ve Cenevre'de *Sotsial Demokrat*, n° 1 ve 2'de yayınlanmıştır), konut sorunu üzerine parlak makaleler, ve ensonu, Rusya'nın ekonomik gelişimi konusunda, iki küçük ama çok değerli makale (Rusya Konusunda Friedrich Engels, Zasilüch tarafından 1894'te Cenevre'de Rusçaya çevrilmiştir). Marx, sermaye üzerine yapmış olduğu engin çalışmasının son düzeltmelerini yapmadan öldü. Ne var ki, müsveddeler tamamlanmıştı, arkadaşının ölümünden sonra, Engels, *Kapital*'in ikinci ve üçüncü ciltlerinin hazırlanması ve yayınlanması gibi ağır bir görevi yükledi. İkinci Cildi 1885'te, Üçüncü Cildi de 1894'te yayınladı (ölümü dördüncü cildin hazırlanmasını önledi). Bu iki cilt son derece büyük bir emek gerektirmişti. Avusturyalı sosyal-demokrat Adler, haklı olarak, *Kapital*'in ikinci ve üçüncü cildini yayınlamakla Engels'in, dostu olan bir dehaya yüce bir anıt, farkında olmadan, üzerine silinmez bir biçimde kendi adını kazıdığı bir anıt diktiğini belirtmiştir. Gerçekten de *Kapital*'in bu iki cildi, iki insanın yapıtıdır: Marx ve Engels'in. Eski hikayeler, dostluğun çeşitli dokunaklı örnekleriyle doludur. Avrupa proletaryası diyebilir ki, onun bilimi, aralarında, insan dostluğu konusunda en dokunaklı eski hikayelerin de ötesine geçen bir ilişki bulunan iki bilim adamı ve savaşçı tarafından yaratılmıştır. Engels, her zaman -ve, genel olarak, çok haklı olarak- kendisini Marx'tan sonraya koymuştur. Eski bir arkadaşına "Marx hayattayken, ben ikinci keman oldum" diye yazmaktadır. Yaşayan Marx'a olan sevgisi ve ölen Marx'ın anısına saygısı sınırsızdı. Bu boyun eğmez savaşçı ve bu sert düşünür, derin bir sevgiyle dolu bir ruh taşıyordu.

1848-49 hareketinden sonra, Marx ve Engels sürgünde kendilerini yalnızca bilimsel araştırmalarla sınırlamadılar. 1864'te Marx, Uluslararası İşçi Birliği'ni kurdu ve bu kuruluşu her yıl boyunca önderlik etti. Engels de bu çalışmalarda aktif bir görev aldı. Marx'ın fikirlerine uygun olarak, bütün ülkelerin proletaryasını birleştiren Uluslararası Birliğin çalışması, işçi sınıfı hareketinin gelişmesi içinde son derece önemli bir yer tutmaktadır. Ama, Uluslararası Birliğin yetmişlerde kapatılması bile, Marx ve Engels'in birleştirici rollerini aksatmadı. Tersine, denilebilir ki, işçi sınıfının manevi önderleri olarak, önemleri, hareketin kendisinin de kesintisiz büyümesi nedeniyle, sürekli olarak arttı. Marx'ın ölümünden sonra Engels, Avrupa sosyalistlerinin danışmanı ve önderi olmayı tek başına sürdürdü. Onun öğüt ve direktifleri, aynı ölçüde, hükümetin zulmüne karşı, hem güçleri hızla ve durmadan büyüten Alman sosyalistleri tarafından, hem de ilk adımları iyi düşünmek ve tartmak zorunda olan İspanyol, Romen ve Ruslar gibi geri

kalmış ülkelerin temsilcileri tarafından tutuluyordu. Bunların hepsi, yaşlı döneminde, Engels'in zengin bilgi ve deneyim hazinesinden yararlanıyorlardı.

Rusça bilen ve Rusça kitaplar okuyan Marx ve Engels, bu ülkeye canlı bir ilgi duymuşlardı, Rus devrimci hareketini sempatiyle izlemişler ve Rus devrimcileri ile ilişkiyi sürdürmüşlerdi. Her ikisi de demokrat olduktan sonra sosyalist olmuşlardı ve demokrat olarak siyasal despotluğa karşı duydukları kin son derece güçlüydü. Siyasal despotlukla ekonomik baskı arasındaki bağın derin bir teorik kavranışı ile bu dolaysız siyasal duygunun birleşmesi ve ayrıca da zengin yaşam deneyimleri, Marx ve Engels'e, müstesna bir siyasal duyarlılık kazandırmıştı. İşte bunun içindir ki, bir avuç Rus devrimcisinin zorlu çar yönetimine karşı kahramanca savaşımı, bu iki güngörmüş devrimcinin kalbinde en sempatik yankısını bulmuştu. Öte yandan, aldatmaca ekonomik yararlar uğruna, Rus sosyalistlerinin en acil ve en önemli görevinden, yani siyasal özgürlüğün kazanılması görevinden yüz çevirme eğilimi, doğal olarak onlarca kuşuyla karşılandı, hatta bu, toplumsal devrimin büyük davasına doğrudan bir ihanet olarak değerlendirildi. "İşçilerin kurtuluşu, işçi sınıfının kendi eseri olmalıdır"- Marx ve Engels durup dinlenmeden bunu öğrettiler. Ama iktisadi kurtuluş uğruna dövüşmek için proletaryaya, belli siyasal haklar kazanmak zorundadır. Ayrıca Marx ve Engels, Rusya'daki bir siyasal devrimin, aynı zamanda Batı Avrupa işçi sınıfı için de çok büyük önemi olacağını açıklıkla görmüşlerdi. Mutlakiyetçi Rusya, her zaman, genel olarak Avrupa gericiliğinin bir kalesi olmuştur. Almanya ve Fransa arasında uzun bir süre için anlaşmazlık tohumları eken 1870 savaşının bir sonucu olarak, Rusya'nın yararlandığı olağanüstü elverişlilikteki uluslararası durum, kuşku yok ki, yalnızca gericiler bir güç olarak mutlakiyetçi Rusya'nın önemini arttırmış oldu. Ancak özgür bir Rusya, ne Polonyalıları, Finlileri, Almanları, Ermenileri ya da öteki küçük uluslardan birini ezme, ne de durmadan Fransa ve Almanya'yı birbirlerine düşürme eğilimini duymayan bir Rusya, modern Avrupa'nın savaş yükünden kurtulmasını, özgürce nefes almasını sağlayacak, Avrupa'daki bütün gericiler unsurları zayıflatacak ve Avrupa işçi sınıfını güçlendirecektir. İşte bu yüzden Engels, Rusya'da siyasal özgürlüklerin yerleşmesini, Batıda da işçi sınıfı hareketlerinin ilerlemesi için, gönülden istemişti. Onun kişiliğinde Rus devrimcileri en iyi dostlarını yitirmiş oldu.

Her zaman, Friedrich Engels'in, proletaryanın büyük savaşçısının ve öğretmenlerinin anısını analım!

1895 Sonbaharı

Devrimci Gençlik Birliği üzerine... / 2

(Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'nda **Devrimci Gençliği Birliği** üzerine yapılan sunumun kayıtlarından oluşmaktadır...)

Yeni tarihsel dönem ve gençlik hareketi

Son yıllarda yeni bir dönemin içinden geçmekte olduğumuzu, krizler, bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girdiğimizi sık sık vurguluyoruz. Dahası yaşanan gelişmeler ve ortaya çıkan olgular bizlerin bu yaklaşımını her geçen gün doğruluyor. İşte kapitalizmin küresel krizi her geçen gün derinleşiyor, emperyalistler arası hegemonya krizi Ortadoğu'da ve Kafkasya'da yeni savaş ve egemenlik kavgalarını tetikliyor. Elbette tüm bunlarla birlikte dünyada yeni kitle hareketleri halk isyanları gündeme geliyor.

İşte bu topraklarda tam bir yıl önce yaşanan Haziran Direnişi bu sürecin Türkiye halkasını oluşturuyor. Tabi bu büyük direnişin öncesi var. Direnişin mayalandığı bir tarihsel arka plan var. Haziran Direnişi ile gündeme gelen sorunların biriktiği gericilik yılları, işte diyalektik olarak Haziranlar'ın mayalandığı yıllar oldu bu coğrafyada. İnsanların üzerinde, özellikle gençliğin üzerinde biriken bir dizi sorunun, o kapsamlı neoliberal saldırılardan kaynaklanan bir dizi ağırlığın, her geçen gün tırmandırılan baskı ve zorbalığın yarattığı öfke birikimi işte Haziran günlerinde büyük bir patlamaya dönüştü.

Gençlik hareketi açısından Haziran Direnişi'nin öncesi var derken şunu ifade etmek istiyorum; gençlik 2000'li yılların son dönemlerinde ve 2010 sonrasında çeşitli gündemler üzerinden eylemli bir çıkış arayışı içerisinde idi. Yıllardır üzerine çöreklenmiş gerici kuşatmanın ağırlığından kurtulmak için eylemli tepkiler ortaya koymaya başladı bu yıllarda. İşte Dolmabahçe ve Başkaldırıyoruz eylemleri, Haziran Direnişi öncesinde ODTÜ'de başlayan ve hızla ülkenin dört bir yanına yayılan direniş, yine aynı dönem içerisinde artan faşist saldırılara karşı Eskişehir'den İstanbul'a kadar bir dizi kentte gerçekleştirilen kitlesele eylemler gençlik hareketinde yaşanan kıpırdanmanın ve biriken mücadele eğiliminin göstergeleri oldu. Bu dönem içerisinde AKP iktidarının gerici baskıcı uygulamaları ve Ortadoğu'da emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda devreye soktuğu savaş politikaları gençlik cephesinden hep tepki ile karşılandı. ODTÜ bu açıdan bir patlama idi aynı zamanda.

Bu gelişmeler şahsında gençlik hareketi içerisinde önemli bir dinamizm şekillendiğinin daha o tarihlerde altını çiziyorduk sınıf devrimcileri olarak. Geline yerde ise Haziran Direnişi'nin gençliğin birikmiş öfkelerini kitlesele ve militan bir şekilde ortaya koyduğu bir zemine dönüştüğünü görmüş olduk. Zira her ne kadar farklı toplumsal katmandan insanın yer aldığı heterojen bir halk hareketi olarak kendisini ortaya koysa da, Haziran Direnişi toplumun genç unsurlarının etkin bir şekilde yer aldığı bir kitle hareketiydi. İşte hareketin bileşenlerine baktığımızda,

sınıfsal ve toplumsal bir ayrışma üzerinden söylemiyorum bunu, bir toplumsal kategori olarak gençlik üzerinden söylüyorum, meydanlarda barikat başlarına kitlesele biçimde alt sınıflara mensup genç güçleri görüyoruz. Ve tam da direnişin o en bilindik şiarı üzerinden vurgulandığı gibi bu daha bir başlangıç idi, yeni tarihsel dönem açısından.

Evet, bizler bir dönemin içerisindeyiz, yıllara dayalı birikmiş olan bir takım sorunlar var, bu sorunların mayalandığı mücadele dinamikleri var ve bu temelde gelişecek olan yeni Haziranlar bizlerin yaşadığı Haziran Direnişi'ni de aşacaktır. Çok daha güçlü, çok daha kapsamlı ve çok daha büyük sonuçlar yaratacak sınıf ve kitle hareketleri kapıdadır. Bunun kendisi tarihsel gelişimin dolaysız bir sonucudur ve dünya ölçeğinde böyledir. Bu alana çok girmeyeceğim konuyu dağıtmamak açısından.

Bakıldığında Haziran Direnişi ile kendisine geniş bir alan bulan bu dönemin gençlik hareketi de tipki öncelleri gibi politik esaslara dayalı olarak gelişmiştir. Gezi böylesi bir harekettir. Ufku düzeni aşmasa da tamamen sermaye devletinin politik temsilcilerini hedef alan bir harekettir. Gençlik bugün AKP şahsında gerici politikalara, baskı ve zorbalığa, geleceksizliğe karşı sokaklara dökülmüştür. Dolayısıyla Gezi hareketi ve onun en önemli bileşeni olan gençlik hareketi politik bir karaktere sahiptir.

Devrimci Gençlik Birliği

DGB üzerinden benim ilk söyleyeceğim şey şu olacak; gençlik hareketine yönelik devrimci müdahale kapsamında gündemimize giren DGB konusunda tam bir açıklığa sahip olabilmeliyiz. Bu platform, yani kampın kendisi bu açıdan fazlasıyla önemli. Zira kampın kendisi bu politikanın tartışılması ve açıklıklar yaratılmasına dayalı olarak örgütlenmiş oldu.

İşte kamp öncesinde ve kampın geride kalan günlerinde gerçekleştirdiğimiz çalışmaları bu eksenle ele aldık ve hayata geçirdik. Dikkatlerimizi DGB politikasını kavramaya yönelttik. Bunu sadece

sunumlar üzerinden ifade etmiyorum. Kamp öncesi yapılan toplantılarda, ara görüşmelerde, merkezi etkinliklerde hep DGB politikasını tartıştık, bu konuda açıklıklar yaratmaya çalıştık. Zira bir politika uygulayıcıları tarafından kavranmazsa, bir politika yeterince bilince çıkarılmazsa o politikayı uygulamakta zorlanırsınız. Politikanın hayata geçirilmesi sürecinde hep bir şeyler eksik kalır. Dolayısıyla DGB tartışmasını sunumun ardından birlikte ve çok daha canlı bir şekilde gerçekleştirmemiz büyük önem taşıyor.

Ben burada DGB'ye dair belli başlıkların altını çiziceğim. Bir yıl boyunca sürdürdüğümüz tartışmaları belli yönleri ile açacağım temel esasları üzerinden.

İlk olarak yukarıda gerçekleştirilen tarihsel anlatım üzerinden şunu dolaysız olarak ifade edebilirim; **DGB politik bir örgütlenmedir.** Bu açıdan gençlik kitlelerinin politik duyarlılıklarına, ortaya koyacağı politik tepkilere yanıt vermek zorundadır. Bunun kendisi elbette gençliğin akademik, demokratik, kültürel ya da ekonomik sorunlarını atlamak anlamına gelmiyor. Tersine bu sorunları gençliğin politik mücadelesini güçlendirmek açısından etkili bir şekilde değerlendirebilmelidir DGB. Fakat DGB'nin asıl karakteri onun politik kimliği ve tutumu olmalı, tüm toplumsal ve tarihsel sorunlara da bu politik kimliği üzerinden yanıtlar üretebilmelidir.

İkinci olarak; **DGB gençlik içerisinde son dönemde giderek belirginleşen mücadele dinamizmini ve potansiyelini kucaklamak zorundadır.** Haziran Direnişi ve gençlik hareketi cephesinde yaşanan eylemli süreçler üzerinden tanımladığımız, toplumun o en diri, en atak kesiminin mücadele dinamizmini politik olduğu kadar örgütsel olarak da kucaklamasını bilmelidir DGB. Yani DGB, bir, gençliğin taleplerine ve özlemlerine politik planda yanıtlar verebilmelidir. İki, bu talepler doğrultusunda harekete geçen gençlik kitlelerinin ihtiyaç duyduğu örgütsel zeminleri yaratmasını bilmelidir.

DGB üzerinden ifade edilmesi gereken üçüncü ve

en kritik olan noktaya gelmek istiyorum. Bugünün gençlik hareketi içerisinde bir dizi politik gençlik örgütü var. Sadece sol adına değil gericiilik ya da düzen güçleri adına hareket eden politik gençlik örgütlenmeleri söz konusu. Örneğin ÜGD (Ülkücü Gençlik Dernekleri) gibi. Yahut Anadolu Gençlik Federasyonu gibi. Bu türden gerici örgütlenmeler '70'li, '80'li yıllarda ciddi bir güç olabildiler gençlik içerisinde. Yeri geldi bir mahalleyi, semti ve bölgeyi kontrol altına alabildiler. Bakıyorsunuz gericiilik temelinde hareket eden bu türden gençlik örgütleri yine politik bir karakter taşıyor. Bugün bir kuruma Ülkü Ocakları'ndan gelip "bu kadar insanı nasıl bir araya getirebiliyorsunuz?" diye sorması tesadüfî değil anlayacağınız. Onların böylesi bir geleneği var.

Bunu şu nedenle örnekliyorum; bugün de gençlik hareketi içerisinde bu türden politik örgütler bulunuyor. İşte biz, gençliğin o dinamik özünü, devrimci bir eksenle kucaklayamaz isek, bu dinamizm yer yer gerici örgütlerde, yer yer reformizmin farklı kesimleri üzerinden kendisini ifade edecektir. Bu potansiyel, önden hazırlıklı olan bu kanallara akacaktır demek istiyorum.

Bugünün Türkiye'sine baktığınızda cumhuriyetin ulusal kimliğini ve değerlerini sahiplenen politik gençlik örgütlenmeleri var, TGB gibi. Burjuva cumhuriyetin demokratikleştirilmesini savunan liberal demokrat gençlik örgütlenmeleri var. Yine reformist sol söylemleri olan politik gençlik örgütleri var Kolektifler gibi, Gençlik Muhalefeti gibi. Bakıyorsunuz ezilen ulusun kendi talepleri ve yaklaşımları ekseninde hareket eden gençlik örgütleri var DÖDEF, YDG-H vb. Kürt gençlik hareketi üzerinden ifade ettiğim noktayı kısaca açmak istiyorum. Zira Kürt gerilla hareketine baktığınızda esasen bir gençlik hareketi görürsünüz. Çıkışı itibarıyla geldiği nokta itibarıyla. Bugün etkin bir güç haline gelmiş bulunan Kürt hareketinin öncüllerine bakınız, bunun böyle olduğunu rahatlıkla görebilirsiniz. İşte böylesi bir gençlik dinamizmi de var bu coğrafyada ulusal demokratik talepler üzerinden kendisini var eden.

Bu toplam üzerinden baktığımızda gençlik hareketi içerisinde ciddi bir devrimci gençlik örgütlenmesinin olmadığını görüyoruz. Bu alanda önemli bir boşluk söz konusu. Bu tanımlama devrimci bir partinin gençlik örgütü var mı yok mu tartışması değil bu. Siyasi partilerin ya da örgütlerin bir gençlik örgütlenmesi, gençlik kolları olabilir. Bunun kendisi gençlik hareketi içerisinde politik-kitlesel ve devrimci bir gençlik örgütlenmesinin var olduğu anlamına gelmez. Bu kendisini gençlik hareketinin yerine koyan küçük-burjuva dar grupçu çevrelerin yaklaşımıdır esasta.

Tekrar altını çizmek istiyorum; ulusalcısından burjuva demokratına, reformistinden liberaline gençlik hareketi içerisinde etkin bir güç haline gelebilen politik-kitlesel örgütlenmelere rastlayabiliyoruz bu dönemde. Fakat gençlik hareketini kucaklama iddiasına sahip, devrimci bir politik gençlik örgütü yok bu alanda.

İşte DGB'nin devrimci kimliği tam da bu açıdan kritik bir yerde durmaktadır ve tartışmasıdır. Biz DGB'nin bu en belirgin niteliğini, devrimci kimliğini tartışma konusu edemeyiz. Bunun altını neden

çiziyoruz? "Böylesi bir tartışma var mı ki" denebilir. Daha önceki oturumlarımızda, kamp öncesi yapılan toplantılarda bu türden tartışmalar gündeme getirilmisti. Kimi genç arkadaşlarımız bu toplantılarda "devrimci tanımlı bizi daraltmaz mı?", "DGB'nin devrimci kimliği ya da tanımlaması gençlik kitlelerini bizlerden uzaklaştırmaz mı?" gibi sorularla DGB'nin devrimci niteliğini tartışma konusu etmek istemişlerdi. Böyle bir şey olamaz yoldaşlar. Bugün bakınız Abdullah Cömert ulusal anlayışın etkisiyle şekillenmiş bir gençtir, günlerce Haziran barikatlarında dövuşmüştür ve yaşamını vermiştir. Tüm bunları devrimcilik, devrim adına yapmıştır. Dolayısıyla devrim, bu topluma bu gençliğe o kadar uzak bir kavram değil. Hatta nispeten esnek bir kavram. Çünkü bakıyorsunuz çok farklı eğilimleri temsil eden siyasi anlayışlar kendisini devrimci

olarak tanımlıyor ve toplumun karşısına bu biçimde çıkıyor. İşte radikal dinci akımlardan tutun da CHP'nin "devrimci" Kemal'ine kadar...

Tüm bu nedenlerle DGB'nin devrimci niteliği bizim için bir tartışma konusu olamaz, olmamalı. İşte DGB üzerinden altı çizilmesi gereken bir başka nokta bu idi. Yani politik ve örgütsel açıdan gençlik hareketine yanıt verecek, onun o dinamizmini kucaklayacak ama bunu devrimci esaslara,

devrimci ilkelere dayalı olarak gerçekleştirecek. Bunun kendisi DGB açısından bir esneklik alanı da aynı zamanda. Zira siz böylesi bir gençlik örgütlenmesini dünya görüşünüz üzerinden tanımlasaydınız onu belli bir oranda daraltmış olurdunuz. Yani esneme olanaklarını azaltırdınız. Mesela sosyalist gençlik birliği dersiniz o gençlik örgütlenmesi ideolojik bir birliği de ifade eder.

İşleyişinden örgütlenmesine, sosyalist dünya görüşünün esaslarına göre şekillenir vb. Böylesi bir örgütlenme gençlik hareketi içerisinde yer alan ve mücadele eden farklı eğilimlere sahip gençlik güçlerini kapsamaz örneğin. Fakat devrimci politika ve kimlik, düzene karşı öfkesi olan herkesi kucaklayabilir. Tam da bu nedenle DGB'nin temel şiarı da "Düzene karşı devrim!" olmalıdır.

1950'lerde, Türkiye'de modern sınıf ilişkilerine dayalı kapitalist gelişimin hız kazandığını vurgulamıştım. Gelingen yerde Türkiye toplumu, tamamen modern sınıf ilişkileri ve kapitalist üretim ilişkileri üzerinden şekillenmiş bir toplumdur. Bugünün gençliği bu temel olguyla bu belirleyici tarihsel arka planı atlayarak bir mücadele içerisinde giremez. Yani bu toplum içerisindeki temel sınıflar ve onlara dayalı ilişkiler gözardı edilerek devrimci bir gençlik hareketi inşa edilemez. Dolayısıyla DGB, gençliğin yaşadığı tüm sorunların arka planını bu tarihsel ve toplumsal zemin üzerinden görebilmeli ve net bir şekilde "gençliğin yeri işçi sınıfının yanındır" diyebilmelidir. Bu tutumu gençliğin en geniş kesimlerine anlatabilmeli ve mal edebilmelidir. Özetle DGB, gençlik içerisinde işçi sınıfının devrimci bayrağını güçlü bir şekilde dalgalandırabilmelidir.

Bakıyorsunuz reformist bir dizi çevre kapitalist toplum gerçekliğini, sınıflar mücadelesi gerçekliğini perdeliyor. Gençliğin ve bütün bir toplumun yaşadığı sorunların arka planında kapitalist düzen gerçeğinin olduğunu bilinçli bir şekilde silikleştiriyor. Dolayısıyla çözüm yolları olarak da yine düzen içi kanallara işaret ediyor.

DGB savaşı bir gençlik örgütlenmesi olabilmelidir. DEV-GENÇ böylesi bir örgütlenme idi. Adı geçen savaşıllık dar anlamda bir maceracılık değil elbette. Burada savaşıllıktan kast edilen şey; gençliğin militan kitlele direnme gücünü örgütlemektir. Tıpkı Haziran'da olduğu gibi. Haziran Direnişi sürecinde bizler bulunduğumuz yerlerde bu eylem çizgisini hayata geçirmeye çalıştık. En önde yürüdük ve dövuştük. Fakat gençlik kitleleri bu militan eylem çizgisini en doğal biçimde ve hiç de yadırgamadan sahiplendi ve barikat barikat savaşı. İşte DGB gençliğin kitlesel, militan direniş pratiğini geliştirmeli ve bir eylem çizgisi olarak kabul etmelidir.

Yaz kampına ve DGB'ye dair görüşler...

Paylaşımı yaşadık!

- Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'na gelme sebebimizin mücadeleme ara vermek olmadığının bilincindeydik. Söyleşilerimizle, sloganlarımızla, tartışmalarımızla gençliğin devrim ateşinin sönmeyeceğini gösterdik. Biz liseliler aile-okul-dershane arasında sıkışmayıp her dönem bir dinamik barındırıyoruz içimizde. Genç komünistler olarak ekmeğimizi, suyumuzu, yatağımızı paylaştık dostlarımızla.

Küçükçekmece'den bir DLB'li

Yeni döneme hazırlandık

- Bir hafta boyunca yıllardır hayalini kurduğumuz ve yaşamak istediğimiz komün hayatını bir provasını yaşadık. Gün boyunca kolektif bir şekilde günümüzü dopdolu etkinliklerle, sunumlarla, söyleşilerle geçirerek bir haftamızı deneyimlerimizi diğer liseli arkadaşlarımızla paylaşarak kendimizi geliştirerek yeni bir lise dönemine hazırlandık.

İzmir'den bir DLB'li

Yeni sorumluluklar üstleneceğiz!

- Düşlediğimiz, özlediğimiz dostça, yoldaşça, özgürce dans edebildiğimiz bir dünyanın bir haftalık kesitini, bir minyatürünü yaşamış olduk. Gerek sunumlar ve söyleşiler, DGB tartışmaları, gerekse farklı bölgelerden deneyim aktarımlarıyla dolu dolu geçen bir kampın ardından yeni sorumlulukların sahibi de olmuş bulunuyoruz. "Gençliği Devrimci Birliği için ileri" şiarlı, kampımızın ardından yerellerimize döndüğümüzde biz genç komünistleri; bulunduğumuz her alanda, anısı ve gençlik ateşinin önünde saygıyla eğildiğimiz Ümit yoldaşın temel söylemi; "Sınıflı partiye, partiye sınıfa kazandırmak!" şiarını temel alarak kitlelere ulaşmak, gençliğin devrimci birliği olan DGB'yi kurmak ve yükseltmek sorumlulukları beklemektedir bizi. Kampımızın ardından hepimiz hazırız, Ümit yoldaştan kalan gençlik azmi, dinamizm, gençlik çalışması konusunda bıraktığı geleneklerle birlikte, gençliğin devrimci birliğini kurmak, bizlere Habip yoldaştan kalan yılmaz çalışma azmi, Hatice yoldaşın ölüm karşısında davasına inancı ve kararlılığıyla, yaşamı boyunca işçi sınıfı mücadelesinin yılmaz bir neferi olmuş Alaattin yoldaşın şehit düştüğü yerde bize devrettiği *Kızıl Bayrak*'ımızı yükseltmek için ileri yoldaşlar!

Küçükçekmece'den bir DLB'li

Dayanışma ruhu hakimdi

- İlk günden son güne kadar herkeste bir dayanışma ruhu vardı. Ekim Gençliği'nin özellikle kültür-sanat alanında başarılı işlere imza atacağını düşünmekteyiz. Atölyelerin hepsinde, gözlemediğimiz kadarıyla doğal uyum ilişkisi vardı. Önceden bulunduğum kamplardan farkı ise tatil şeklinde değil tamamen politik bir kamp olmasıydı. Tartışmaların hepsine yüzde yüz katılım sağlanması beni ayrıca sevindirdi. Yalnız kampta herşeyin tartışılıp Kürt

DGB politik bir çizgiye ve sağlam bir zemine sahip olmalı

- Gençliğin devrimci birliğini oluşturmak için atılan ve kampın ana gündemini oluşturan DGB politikasından, gençliği kucaklayacak ve yön verecek olmasından dolayı heyecanlıyım.

Yapılan DGB sunumlarının verimli geçtiğini düşünmekte, oluşan kafa karışıklığının birçok sebepten olabileceğini fakat en büyük unsurun ideolojik donanım eksikliği olduğunu düşünmekteyim. Böyle düşünme sebep olan şey ise Ekim Gençliği ve DGB arasında yapılan ayrım tartışmaları (benim için bir ayrım değil, bir bütünlüğü ifade ediyor.)

"DGB'nin esnekliği bizi reformizme götürmez mi?" sorusu açısından bu esnekliğin politik ilkelere dair olmadığını düşünüyorum. DGB politik bir çizgiye ve sağlam bir zemine sahip olmalı. Çünkü bunun kitleleri devrimci çizgiye kazanmakta önemli bir rolünün olduğunu düşünmekteyim. "Esneklik", bir kırılma veya çizgi kayması olarak değil bir basamak olarak görülmeli. Bunun, DGB'ye katılma talebi olan bireyin kişisel ezilmişliğini devrimci bir müdahale ile kırmak ve bu sorunun sistemden kaynaklandığı gerçeğini ona aşılacak olduğunu düşünüyorum. DGB'nin de, Ekim Gençliği'nin de, komsomolun da, devrim ve sosyalizme yürünen yolda farklı ihtiyaçların ürünü ve yapı taşları olduğunu düşünüyorum.

Kartal'dan genç bir işçi

sorununun tartışılmaması bir eksiklik. Kürt mücadelesinin bugün geldiği aşama 40 yılın zorlu bir aksiyonuna dayanmaktadır. Bu aksiyon hala devam etmektedir. Gençlik hareketini sınıf hareketinden ne kadar ayrı düşünmezsek, Kürt devrimci dinamizminden de ayrı düşünemeyiz. Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İzmir'den bir katılımcı

Yoldaşlık ilişkileri güçlüydü

- Bu kampa ikinci katılımım. İşçi bir yoldaşınız olarak aranızdayım. Geçen sene buraya çok çekimser katılmıştım. Bu sene işyerinden kava ederek izin hakkımı aldım ve kampa denk getirdim. Aranızda bulunmanın gururunu yaşıyorum. Tartışmaların tüketilemediği sunumlar olsa da kamp kolektif yaşam ve yoldaşlık ilişkileri açısından oldukça verimliydi.

Manisa'dan bir katılımcı

Güzel insanlar, güzel deneyimler...

- Sadece kampa değil, böyle bir oluşum içerisinde ilk defa dahil oldum. Ben diğer yoldaşlar gibi müthiş deneyimlere ve birikimlere sahip değilim. Ama bu bir başlangıçsa ve başlayacağına noktada bu kampa karar vermek, belki de değil kesinlikle en doğrusuydu. Hayata dokunmak ve var olan gerçekliği kavramak için verdiğimiz en büyük karar bu kampa gelmemidir. Olumlu bir huzursuzluk ve varoluşsal sıkıntıların su yüzüne çıkması... Özne olamamak ve zorunlu

nedenselliğin bu kadar yakınında olup daha önceden ne kadar dışında olduğunun farkına varmak. Güzel insanlar, güzel deneyimler, ufkun açılması...

Özne olmamız mutluluk verici

- Kampa gelebilmek için öğrenci olduğumdan kaynaklı günlük işlerde çalıştım. İşçi sınıfının sesini üniversitelere, liselere götürmenin yanı sıra sınıfın içindeki gerçekleri somutunda yaşadım ve bir kez daha sınıfın gücünü, kararlılığını gördüm. Her ne kadar kuşatılmış olsa da. Hep birlikte kampın öznesi olmamız bize mutluluk verdi. İnaniyorum ki Devrimci Gençlik Birliği'ni kuracak cüreti göstereceğiz. Devrime ve sosyalizme daha çok bağlanacağız. Özlemine duyduğumuz dünyaya bir adım daha yaklaşacağız.

Geldiğime fazlasıyla değdi

- Komünal yaşamın provasını yaptığımız kampın bana çok şey kattığını düşünüyorum. O kadar yolu geldiğime kat kat fazlasıyla değdi. Hiçbir çıkar gözetmeden ve gönüllülük esasına dayanan yoldaşlığın belki de aileye duyulan bağdan daha güçlü olabileceği ihtimali daha da güçlendi kafamda. Aile kavramıyla ilgili yapılan sunum ekonomik ilişkiler bağlamında ele alınabilirdi. Fakat kadın sorunu çerçevesinde ele alındı. Seneye bir kez daha programa dahil edilebilir diye düşünüyorum.

Daha inisiyatifli davranacağız

- Kampımız geçen senekine oranla hem nitelik hem de nicelik açısından çok daha ilerideydi. Benim en önemli gördüğüm kısım ise yoldaşların, dostların korkularını aşarak atölyelerde yer alabilmesiydi. Bu hem özgüveni arttırdı hem de kitleler karşısında daha cesaretle olabilmelerini sağladı. Bu kazandığımız özgüvenle yerellerde daha inisiyatifli davranacağımıza eminim. "Ne Yapmalı" da geçen "Yapamam deme, yapmam de" sözünü nasıl ki Habip yoldaş ete-kemiğe büründürdüse teori-pratik bütünlüğünü kavrayan biz genç komünistlerin de önümüzdeki dönem gençlik hareketine damgamızı vuracağımız kesindir.

DGB'yi kurmak için...

- DGB tartışmalarının ufukumuza açtığını ve sindirildiğini gördüm. DGB leninist bir politikadır. Bizim bu politikayı hayata geçirmek için iki kat çaba harcayacağımızı ve özveriyle bu birliği oluşturacağımızı düşünüyorum. Bir an önce yerellerimize dönüp DGB'yi kurmak için elimizden geleni yapmak istiyoruz.

Adana'dan bir katılımcı

Kampta DGB'nin temeli atıldı

- Kamp amacına ulaştı. Kolektif yaşamı, gençliğin dünü, bugünü, yarınını ve asıl amaç olarak DGB'yi anlatıp, tartışıp, konuşup bu eksen etrafında birleştik. Gerek sunumlarla gerekse tartışmalarda DGB'nin gençlik kitleleri açısından önemi vurgulandı. Bugün bu kampta DGB'nin temeli atıldı.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri, sol ve devrimci tutum

M. Yılmaz

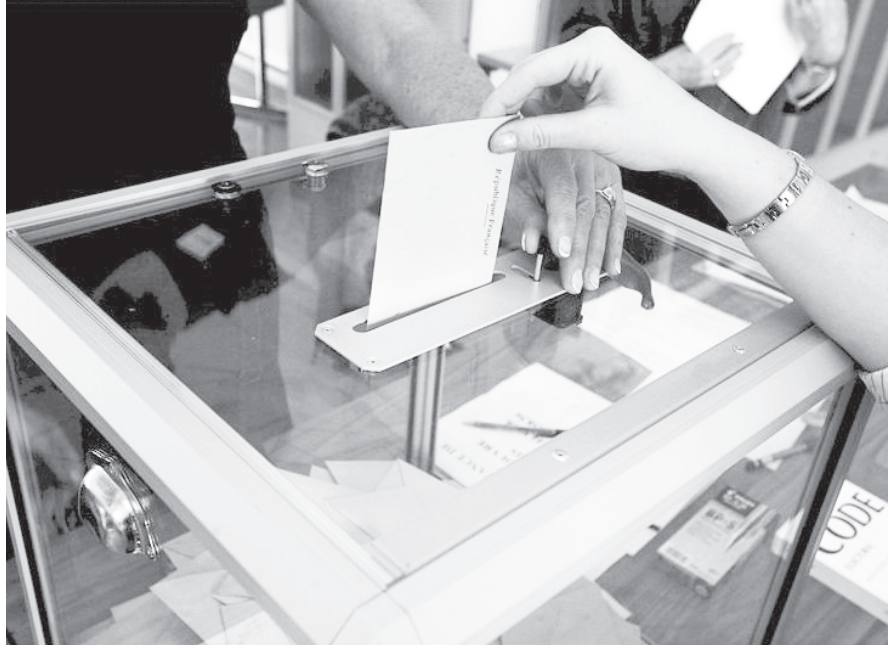
Seçim oyununda üç aktör

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine sayılı günler kaldı. Sınırları sıkı biçimde çizilmiş bir oyundan ibaret olan seçimlerde halkın önüne üç aday konuldu. İlk AKP'nin adayı Tayyip Erdoğan, ikincisi CHP-MHP'nin ortak adayı Ekmeleddin İhsanoğlu, üçüncüsü ise HDP'nin adayı Selahattin Demirtaş. Bütün tartışmalar bu üç aday etrafında dönüyor. Fakat gerçekte adaylar yer yer cumhuriyetin niteliğinin ne olacağına dair tutumu da içeren bir politik çıkar mücadelesinin temsilcileri durumundadır. Meselenin adaylarla ilgili olan kısmı tümüyle bu mücadelede taraf olan güçlerin konumları, kimlikleri ile seçim stratejileriyle ilgilidir.

Tayyip Erdoğan şefi olduğu AKP'nin hedefi açık. Haziran Direnişi ve ardından yakın zamana kadar ortağı olan Cemaat'ın ipliğini pazara çıkarması ile yaşadığı sarsıntıların ardından gerici-faşist iktidarını sağlama almak, yerel seçimlerde kazandığı moral üstünlüğü, Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığıyla sürdürmek istiyor. Böylelikle Tayyip Erdoğan'ın "başkanlık" yetkileriyle güçlendirilmiş cumhurbaşkanlığı makamına oturmasıyla, gerici-faşist rejim de tahkim edilmiş olacaktır.

AKP'nin karşısına çareyi Tayyiplerle aynı kumaştan bir ortak aday göstermekte bulan CHP ve MHP de böylelikle temel çatışmanın gerici bir iktidar mücadelesi olduğunu teyit etmiş oldular. Emperyalizme ve tekelci burjuvaziye hizmette AKP ile ortaklaşanlar, "Mustafa Kemal'in kurduğu cumhuriyet" in başına Tayyipler'in eski bir çalışma arkadaşını getirmekte beis görmediler. Çünkü bu güçler için sorun nasıl olursa olsun AKP'yi durdurmak, bunun için de seçimi kazanmaya yetecek en uygun kişiyi Tayyip Erdoğan'ın karşısına çıkarmaktır. Bu haliyle de bazı küçük-burjuva reformist çevrelerin yakınmalarına ve serzenişlerine uğrasalar da, gösterdikleri aday bakımından bu partiler, gerici burjuva sınıf çıkarlarının gereğini yaparak son derece tutarlı davranıyorlar. Çünkü kurulu cumhuriyetin kapitalist üretim ilişkileri ve sınıf egemenliği sistemi konusunda hem birbirleriyle hem de AKP ile aynı yerde duruyorlar, ama bu cumhuriyete kimin iktidar olacağı ve kimin ona rengini vereceği ile bir kavganın içindeler.

Selahattin Demirtaş'ı aday gösteren HDP'nin de yine bu cumhuriyetin temellerini oluşturan burjuva sınıf ilişkileri ve egemenliği ile bir sorunu bulunmuyor. Ancak bu temeller üzerinde kalmak üzere onu, başta Kürt sorunu olmak üzere dizi açılan reformdan geçirmek ve demokratikleştirmek istiyor. Bunun içindir ki HDP ve adayı Demirtaş'ın programı özünde bir "demokratik cumhuriyet" programıdır. Her bakımdan reformizmle damgalanmaktadır. İçerik olarak kurulu düzenin temellerine dokunmadan demokratik hak ve özgürlükler vaat etmekte, bunları da "demokratik değişim" yoluyla yani seçimler ve müzakereler yoluyla başaraacağını iddia etmektedir. Tüm bu bakımlardan, kurulu düzen, onun bir kurumu olarak cumhurbaşkanlığı, parlamento ve barışçıl geçiş gibi açılardan ölçsüz hayaller yayan bir reformist

platformdur. Ama aynı zamanda CHP'nin MHP ile yakınlaştığı bir tabloda kendi içerisinde tutarlı bir sosyal-demokrat platformdur. CHP'nin bıraktığı boşluğa oturmaktadır. Ancak Kürt hareketi ve HDP, siyasal hedeflerini AKP'nin geleceğine ve onunla yapılan müzakerelere bağladığı ölçüde bu program bir seçim kampanyasının bir parçası olmanın ötesine de geçmez. Sonuçta HDP'ye yön veren Kürt hareketi siyasal geleceğini AKP'nin geleceğine endekslerken, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de hesabını "çözüm süreci"nde elini güçlendirecek ve AKP ile gerektiğinde ikinci tur öncesinde pazarlık yapabileceği bir oy oranı elde etmek üzere yapıyor.

Solda tutumlar

Peki gerici burjuva odakların iktidar kavgası ile Kürt hareketinin pragmatik hesaplarıyla damgalanmış reformist platformumun seçenek olarak sunulduğu bu seçim oyununda sol ne yapıyor? Solda farklılaşan tutumları belli başlıklar altında toplayalım.

İlk olarak "ulusal cumhuriyet-millî hükümet" söylemini bayraklaştıran İP'ten söz edebiliriz. İP bu platformuyla belli bir tarihsel evrimden geçerek artık ömrünü tamamlayan, çürüyen ve dökülen burjuva cumhuriyetini kuruluş dönemindeki siyasal çerçevesine geri döndürmeyi hedefliyor. Ama "ortak aday" teklifinde bulunduğu CHP ve MHP'nin Tayyiplerle aynı kumaştan birini aday göstermesiyle boşlukta kaldı. Bu aşamadan sonra kendisini seçimlerden sonra başlayacağını iddia ettiği iktidar kavgasına hazırlamaya adanmış görünüyor. İhsanoğlu'na

kazanma ihtimali olmadığından dolayı açık destekten kaçınırken boykota da karşı geliyor, ama boş oy kullanmayı da bir seçenek olarak sunmuyor. Yani bu haliyle kerhen Ekmeleddin İhsanoğlu'na destek vermiş oluyor. Öte yandan ise Tayyip Erdoğan ve Demirtaş'ı birinci ve ikinci hedef olarak tanımlıyor.

İkinci olarak siyasal stratejilerini AKP'nin gitmesi üzerine kuran, ama öte yandan da bunu başarabilecek bir iradeye, bağımsız bir ideolojik-politik bakışa, iktidar ufkuna sahip olmayan, olamadıkları için tüm siyasal hesaplarını CHP'ye göre yapan ÖDP, Halkevleri ve TKP (ayırışmadan sonra ortaya çıkan iki parçasıyla) gibi reformist siyasetlerin tutumudur. Bunlar yerel seçimlerde olduğu gibi talep, çağrı ve eleştirilerine rağmen CHP'nin tutup "sağcı" bir adayı faşist bir partiye birlikte aday göstermesiyle bir kez daha boşluğa düştüler. Yani bunların sorunu CHP'nin ideolojik-siyasal-sınıfsal platformu değil adaylarıdır. Yerel seçimlerdeki tutumları hafızalardadır. CHP'nin Ankara adayını faşist bulup bağımsız aday göstermişlerdi, sonra da bağımsız adayı da ortada bırakmış, dahası seçimlerin ardından CHP'nin faşist adayının peşine düşmüşlerdi. Şu an bu siyasetlerden ilki CHP'ye veryansın ettikten sonra ancak ilk turda utangaç biçimde Demirtaş'a oy verilebileceğini açıklarken, ikinci turda AKP'yi geriletme adına Ekmeleddin İhsanoğlu'nu destekleyebileceğinin işaretlerini veriyor. İkincisi sokağı gösteriyor üçüncüsü ise boykot diyor. Zorunluluktan düştükleri bu konumdan AKP karşıtlığı yapıyorlar.

Üçüncü olarak ise Demirtaş'ın adaylığında birleşen çok sayıda öznenen oluşan bir sol gruplar tablosundan

söz edilebilir. Bunlardan çoğu HDP bünyesinde tüm siyasal geleceklelerini Kürt hareketine endekslemiş durumdadır. Geri kalan kısmı içerisinde ise kimisi diğer iki adaya göre Demirtaş'ın demokratlığına bağlayarak desteğini açıklamaktadır. Kimisi ise tutumlarını Kürt hareketini desteklemek göreviyle ilişkilendirmektedirler. Ancak iddiaları ve söylemleri ne olursa olsun sonuçta HDP ve adayları Demirtaş'ın dört dörtlük sosyal-demokrat reform programına, "demokratik cumhuriyet" programına, AKP ile müzakerelerin ilerletilmesi hedefine endekslenmiş pragmatik bir hesaba dolgu olmaktadır. Bu haliyle artık ellerinde avuçlarında "devrimcilik" adına ne kaldıysa onu da yitirmekte reformizm batağına boylu boyunca uzanmaktadır.

Örneğin bu çevrelerden ESP'ye yakınlığıyla bilinen Atılım gazetesi sorunu şöyle koyabilmektedir: *"Seçimde, bir burjuva karşı devrim cephesi, bir de özgürlük ve demokrasi cephesi var. Politik özgürlüğün, adaletin, halklara eşitliğin, demokratik barışın, kadın özgürleşmesinin, ekolojik mücadelenin adayın destekliyor musun, desteklemiyor musun? Sol iddialı akımlar için esas mesele budur. Ne söylenirse söylensin, gerisi laf-ı güzaftır."*

Dördüncü olarak bunlardan bağımsız olarak boykot çağrısı yapan başta Halk Cephesi ve Partizan (boykot kararını cumhurbaşkanlığı makamının etkisizliğine ve bu makama demokratik mücadelenin üretilme koşulunun olmamasına bağlıyor) olmak üzere bir dizi siyasal grup var. Gerekleştirme ve boykot çağrısının siyasal içeriğini devrimci bir tarzda doldurmakta ciddi yetersizlikleri olsa da sonuçta her şeye rağmen diğerlerinden niteliksel bir farklılık olarak ilerici-devrimci duyarlılığı ifade etmektedirler. Ancak bu yetersizlikler fazlasıyla da önemlidir. Çünkü gerici burjuva odaklar ile birlikte HDP'nin "demokratik cumhuriyet" programını cepheden karşılayacak bir siyasal program ile birlikte ele alınmadığında bu tutumları tutarsız ve zorlama kalmaktadır. Net bir iktidar hedefi ve alternatif devrimci bir program sunamamaktadırlar.

Tüm bunlardan sonra solda çeşitli özneler üzerinden gösterilen tutumların arkasında şu yapısal nedenlerin yattığını söyleyebiliriz.

HDP'nin kuyruğuna takılanlar için küçük-burjuva ideolojik ve sınıfsal kaypaklık, pragmatizm, kuyrukçuluk ve reformizm bir türlü dönüşmüştür. Devrimcilik adına her şey hemen hemen yitirilmiştir, bağımsız bir tutum alma gücü ve iddialarını yitirmişlerdir. "Demokratik değişim"i vaaz eden sosyal-demokrat bir platformun peşine takılmışlardır. Boykot diyenler ise (şöyle ya da böyle devrimci bir konumda bulunanları kast ediyoruz) söylemde ne kadar devrimci görünürlerse görünsünler, kurulu düzeni aşacak devrimci bir program ortaya koyabilecek iktidar ufkundan yoksunlardır. Bunun için albenili boykot söylemi kurulu düzenin temelleriyle hesaplaşan ve reformizmden cepheden farklı devrimci bir programla birleşmediğinde, devrim ve sosyalizm çağrısıyla tamamlanmadığında bu tutumları boş bir tını haline gelmektedir. ÖDP, Halkevleri, KP gibi çevreler açısından ise zaten CHP gibi partilerin almadığına sağı düşmeni kırmalarından dolayı zorunlu bir solculuktan başka bir anlam taşımamaktadır. Demokratizmi ve parlamentarizmi kimlik haline getirmiş olanların sınırları bu kadardır.

Devrimci tutum

Genel olarak seçimler ve parlamento söz konusu

olduğunda komünistlerin taktik politikasını biçimlendiren temel kistaslar bellidir. Bu kistasları gündemdeki cumhurbaşkanlığı seçimlerine uyarlayarak anlatmaya çalışalım.

Öncelikle belirtelim ki, komünistler parlamento, gerici burjuva kurumlarında çalışır, en anti-demokratik seçimlere de katılabilirler. Bu tutumlarındaki temel kıtas, bu kurumların tarihsel olarak işlevini yitirip yitirmedikleri ve ne kadar yetkili-etkili oldukları değil, siyasal işlevlerinin olup olmadığıdır. Başka bir deyişle, Lenin'in ifadesiyle eğer bu gerici kurumları dağıtmaya gücünüz yetmiyorsa onun içerisinde çalışmalısınız.

Bu bakışla cumhurbaşkanlığı seçimlerine yaklaştığımızda, yetkileri ne olursa olsun makam olarak cumhurbaşkanlığı kurulu burjuva cumhuriyetini en ileriden temsil eden kurumdur. Elbette burjuva cumhuriyet tarihsel olarak çürümüş ve yıkılmayı beklemektedir. Ama bu kurumu henüz yıkacak güçte değilsek, o halde içerisinde çalışabiliriz. Fakat halihazırda içerisinde çalışmak katı biçimde engellendiği için bunu yapmanın koşulları yoktur.

Ancak içinde çalışmanın burjuvazi tarafından kaba yöntemlerle engellenmesine rağmen bu kadarı seçimleri boykot etmemiz için yeterli değildir. Çünkü boykot taktiği esas olarak, ne seçim yapılan makamın ne de seçimlerin niteliğiyle ilgilidir. Burada esas ölçü "gücünüz dağıtmaya yetmediği" sürece"dir. Bu da boykot taktiğinin özel bazı durumlar dışında esas olarak devrimci bir durumun, kitle ayaklanmalarının gündemde olduğu bir dönemin taktiği yapar. Aksi halde oy atmanın geniş yığınlar nazarında siyasal bir işlev taşıdığı bir durumda, boykot taktiğine başvuranlar edilgenliği olağanlaştırır, ona boyun eğer.

Bu durumda bir kurum olarak içerisinde çalışıp çalışılmayacağı bakımından cumhurbaşkanlığı makamına değil, seçimlerin kendisi dikkate alınmalıdır. Milyonların büyük ölçüde oy sandığı dışında eylemli bir tutum almaktan uzak durduğu koşullarda, esas olan sandığa gideceklerin önüne bir seçenek ortaya koyabilmektir. Eğer bu bir aday değilse bir yöntemdir. Tarihsel deneyimler bu yöntemin "boş-gecersiz oy" olduğunu gösteriyor. Devrimci öncünün kitlelere çağrısı bunun için, "madem sandığa gidiyorsun o halde

tüm burjuva ve küçük-burjuva adayların üzerine çiz, devrimden yana tercihini göster" olmalıdır.

Öte yandan seçimler söz konusu olduğunda hangi adayın destekleneceğinden, kiminle yan yana gelineceğinden ve yapılacak çağrıya kadar tüm politikanın devrimci niteliğini belirleyecek olan şey onun içeriğidir. Yani esas olan adayların ne olduğu ve nasıl oy verileceği değil, hangi programa ve politikaya oy verileceğidir. Devrimciler adaylarla değil programlarla, seçim platformlarının ideolojik-siyasal sınıf özülüyle ilgilidirler.

Bu noktada ise devrimci politikanın ayırt edici temel kriterlerinden biri de, sandık ve seçim yapılan makam konusunda en küçük hayal yaymamak, aksine tüm seçim çalışmasını seçimlere, sandığa ve söz konusu olan burjuva kurumlara karşı beslenen hayalleri yıkmaya odaklanmalıdır. Komünistler bunu yapmayan hiçbir seçim platformuyla en küçük bir yakınlık kurmazlar. Mevcut reformist seçim bloğuna bakıldığında ise cumhurbaşkanlığı makamının ne olduğu, bu makamın temsil ettiği cumhuriyetin burjuva niteliğine ilişkin gerçeklere şurasından burasından zerrece dokunmak bir yana Demirtaş'ın adaylığı üzerinden yayılan hayallerde ölçü tanınmamaktadır.

Komünistler bu seçim döneminde bu hayalleri yıkmak için mücadele ederler, ama aynı zamanda seçimleri kurulu burjuva cumhuriyetine karşı devrimci propagandanın imkanı olarak değerlendirirler. Bu propagandanın içeriği ise kurulu burjuva cumhuriyetine karşı sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini çıkarmak ve elbette kurtuluşun tek yolunun kurulu cumhuriyetin cumhurbaşkanlığı makamının da içerisinde olduğu burjuva iktidarını yerle bir edecek bir devrimde olduğunu anlatmaktadır.

Sorunu böyle koyduğumuzda mesele adaylar olmaktan çıkılarak şöyle tanımlanır: Ne burjuva cumhuriyetin gerici adayları, ne bu cumhuriyeti aşırılıklarından arındırıp demokratikleştireceklerini iddia edenlerin demokratik cumhuriyeti, tek yol devrim kurtuluş sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetindedir. Gerisi, demokratizm ve burjuva yasalılığı içinde kaybolmaktadır.

20 yıla sığacak günler bizi bekliyor!

H. Eylül

Geride bıraktığımız yıllarda, gazetemiz her zorlu günün 20 yıl gibi uzun geçtiği zamanları yazdı. Önümüzde ise 20 yıla sığacak günler bizi beklemektedir.

Bir süredir *Kızıl Bayrak* gazetesinin 20. yılı vesilesiyle çeşitli yazılar yayınlanıyor. 20. yıla dair yazıların en önemlilerini çeşitli tarihlerde gerçekleşen işçi direnişlerinin parçası olmuş işçi yoldaşlardan gelen mektuplar oluşturmakta. Ayrıca bir dizi seminer ve iç toplantı vasıtasıyla yürütülen tartışmalar, gazete ve günlük site yoluyla işçi ve emekçilerle paylaşıldı. Bunda amaçlanan yeniden bir farkındalık yaratmak olmakla birlikte, bilenenlerin hayata geçirilmesi daha fazla önem taşıyor. Zira 20 yılın ardından, bugün sorun yeniden ve daha güçlü, altı daha kalın çizgilerle ifade edilmesi gereken kolektif bir amaçla çıkan gazetemizin, kolektif bir sahiplenişe konu olup olmadığıdır.

Kızıl Bayrak gazetesinin 10. yılı vesilesiyle kaleme alınan yazının, **“Daha güçlü, başarılı ve işlevsel bir yayın faaliyetine doğru”** üst başlıklı ikinci bölümünde şöyle ifade ediliyor: **“...Kızıl Bayrak’ın ideolojiden, programdan, politik çizgiden ve bunlardan ayrı düşünülmeyecek olan devrimci sosyalist değerler bütününden yana bir sorunu yoktur. Tam tersine, bu faktörler onun açık üstünlük alanlarını oluşturmaktadır ve bu üstünlük, devrimci bir yayının organının başarılı ve etkili olabilmesi için en öncelikli koşuldur. Fakat yine de tüm üstünlükler, başarılı bir yayının pratiğini kendiliğinden belirlemez ve Kızıl Bayrak’ın bu alanda, geçmişe göre epeyce sorunu geride bırakılmış olsa bile, bugün hala da önemli sorunları vardır.”**

İlgili yazının devamında yaygın cephesinin yetersizlik alanlarına vurgu yapılıyor. Bugün de güncelliğini koruyan bu belirlemeler, önümüzde aşılması gereken bir eşik olarak duruyor. Devrim mücadelesindeki tüm diğer araçlarda olduğu gibi, *Kızıl Bayrak*’ın da asıl misyonunu oynayabilmesi, doğrudan hedef kitesine, işçi ve emekçilere seslenebilmesi ve ulaştırılmasıyla mümkündür.

Bir işçi gazetesinin en iyi örneği *Pravda*!

Sınıflar arası savaşında sahne iki ezeli sınıfa kaldığından beri, tarih işçi sınıfına yol gösteren çeşitli yaşamışlıklar bırakmıştır. Yeni Ekimler’in temsilcisi olan komünistler, bu nedenle Ekim Devrimi’ni yaratan Bolşevikler’in deneyimlerini rehber edinmişlerdir. Devrimci yayın faaliyeti için de dönüp bakılması gereken örneklerin başında Bolşevikler’in deneyimi gelmektedir. Haftalık olarak çıkan gazetemizin ve sürekliliği olan günlük sitemizin sınıflar mücadelesinde oynayacağı rol için, Bolşevikler tarafından çıkarılan yayınlara ve bu yayınlara atfedilen öneme vurgu yapılmasının gerisinde bu vardır.

Elbette o dönem Rusyası’ndaki sınıf çatışmalarının seyri şu anla aynı değildir. Ancak yine de bu deneyimler önemli fikirler vermekte, ön açıcı olmaktadır. 22 Nisan 1912’de ilk sayısı çıkarılan Bolşevik günlük gazete *Pravda* (Gerçek) örneği bu açıdan oldukça önemlidir. (Yeni takvime göre 5 Mayıs ve bu tarih SSCB’de “İşçi Basını Günü” olarak da kutlanmıştır) İşçilere maaş aldıkları gün “işçi gazetesi

için bir Kapık” bağış yapması çağrısında bulunan Lenin’e göre bir işçi gazetesi **“yalnızca kolektif bir propagandacı ve ajitatör değil, aynı zamanda da kolektif bir örgütçüdür de.”** *Pravda*’nın ilk sayısında, işçileri muhabirliğe çağıran ve yazı yazmalarını isteyen, **“Cesaretle işe atılın yeter”** diyen bir yazının yer alması bu nedenle tesadüf değildir.

Geniş sınıf bölüklerinin Bolşevizm’e kazanılmasında *Pravda*’nın yeri tartışılmazdır. Çarlık rejiminin tüm baskılarına rağmen yayınlarını sürdürebilmesi, *Pravda*’ya sahip çıkan işçiler sayesinde. İşçiler, *Pravda*’nın doğrudan dağıtımcısı olmalarının yanı sıra aynı zamanda onu finanse de etmişlerdir. O dönemde çıkarılan Menşevikler’in yayınlarına Menşevik dostu aydınların, liberal burjuvaların sınırsız katkısı olurken, Bolşevik yayınlar doğudan işçi ve emekçilerin katkılarıyla ayakta kalmıştır. *Pravda*’yı işçilerin bu kadar sahiplenmesinin gerisinde doğrudan sınıftan haberler veriyor olması, sınıf bilincini geliştirecek yazılar yayınlamasıdır. *Pravda*’nın her sayısında, işçilerin nasıl yaşadığını, onların kapitalistler tarafından, onların emrindeki fabrika yöneticileri ve ustabaşılar tarafından nasıl amansızca sömürüldüğünü, çeşitli baskı yöntemleriyle nasıl ezildiğini ve nasıl aşağılandığını anlatan çok sayıda işçi mektubu yayınlanmıştır. Kapitalistler böylece yaptıklarıyla suç üstü yakalanmışlardır. Yoksulluğun yarattığı çıksızlıkla intihar eden bir Rus işçisi, *Pravda* yoluyla düzenin teşhirine dönüştürülmüştür. *Pravda*’nın sayfaları, çeşitli fabrikalarda ve sanayi kollarında çalışan işçilerin sıkıntılarını ve taleplerini, bu

talepler için nasıl mücadele edilmesi gerektiğini yazan haberlerle doludur. Grev haberlerine ve işçileri bu grevlerle dayanışmaya çağırın yazılara öncelik verilmiştir. Bu çağrılara kulak veren işçiler, çok az ücret almalarına rağmen dayanışma fonlarına önemli bağışlarda bulunmuşlardır. Böylece işçilerde sınıf bilinci de gelişmiştir.

***Pravda*’nın ilgi alanı**

Ancak yine de *Pravda*’nın yayın çizgisinde sadece işçi sınıfının yaşadığı sorunlar yoktur. Dönemin bir diğer önemli sosyal katmanı olan yoksul köylüler de *Pravda*’da kendilerine yer bulabilmiştir. *Pravda*’da köylü yaşamı, köylülüğün çektiği açlık, çiftlik sahipleri, feodal beyler tarafından nasıl sömürüldükleri de işlenmiştir. Bir takım reformlar yoluyla köylülerin en iyi topraklarının nasıl çiftlik sahibi kulaklar tarafından talan edildiği anlatılmıştır. *Pravda*, işçi sınıfına en önemli müttefikinin yoksul Rus köylüsü olduğunu söylemiştir.

***Pravda*, devrimde ısrarın gerçeği**

İşçi sınıfını devrim yolundan saptırmaya çalışan Menşevikler’in gerçek amacı *Pravda* ile teşhir edilmiştir. İşçi sınıfının ve yoksul köylülerin öfkelerini yaşadıkları sefaletin sorumlusu olanlara çevirmelerine engel olmaya çalışan Menşevikler’in, “kısmi demokratik haklar için mücadele etmekle yetinin”,

‘Çarlık hükümetine dilekçe sunun’ diyen çağrılarının ne anlama geldiği *Pravda* yoluyla büyük bir ısrarla anlatılmıştır. Bolşevikler, işçileri, tüm bu çağrılarının burjuvazinin yararına olduğu konusunda uyarılmıştır. İşçilerin köylüleri kendi safına çektiğinde çarlığın mutlaka yenileceği, bu nedenle Menşeviklere kulak verilmemesi gerektiği söylenmiştir. O dönemlerde Bolşevikler’e ‘*Pravdacılar*’ denilerek hitap edilmesinin gerisinde bu bütünleşme bulunmaktadır. Ayrıca döneme dair değerlendirmelerde Ekim Devrimi’ni gerçekleştiren işçi kuşağının *Pravda* tarafından yetiştirildiği söylenmektedir.

Gölgesinde geçmişle avunma, elinde dalgalandır!

Her yanıyla çürüyen ve çürüten bu düzen, işçi ve emekçileri yoksulluğa, gençleri geleceksizliğe, kadınları her bakımdan sömürüye ve köleliğe mahkum ederken, ezilen ulusların haklı taleplerini inkar etmekte ve onlara zulmün her türlüünü reva görmektedir. Servet ve sefalet arasındaki uçurumu büyütenler, işçi ve emekçilerin sırtından saltanat sürenler, bunun karşılığında insanlığı kapitalist sistemin tüm yıkıcı sonuçlarıyla baş başa bırakmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistem, mazlum halkları yalnızca haksız savaşlarda, işgallerde kullandıkça, aynı zamanda insanlığı aklıktan öldürmektedir. Doğanın talanı ile tabiat yok edilmekte, dünya çevresel felaketlere sürüklenmektedir.

Tüm bu gerçekler yaşamımızın bir parçası olmuşken sistem, “bir damla temiz su için” bile devrim ve sosyalizmin şart olduğunu söyleyen sınıf devrimcilerini “kışkırtıcılıkla” suçlayabilmekte, bu nedenle yok etmeye çalışmaktadır. Düzen tüm kurumlarıyla bu gerçeği gözlerden saklamaya, sebebi olduğu sınıfsal eşitsizlikleri gözlerden saklamaya çalışmaktadır. İşçi ve emekçilere “düzen için” çözümler sunanlar da bilerek ya da bilmeyerek buna ortak olmaktadır.

Tam da bu noktada *Kızıl Bayrak*, işçi ve emekçileri, tüm eşitsizliklerin kaynağı olan bu düzene karşı “kışkırtmayı” kendine görev edinmiştir. İnsanlık, ya halihazırda Filistin’de tanelik olduğumuz gibi saat başı çocuk öldürülmesine alışacaktır ya da yaşananlar karşısında öfke duyacaktır. *Kızıl Bayrak* “sınıfa karşı sınıf” diyerek bu ve benzeri öfkeleri doğru sınıfsal zeminde örgütlemeye çalışmaktadır.

20. yıl vesilesiyle yapılan hatırlatma görevlerimiz, sorumluluklarımızı işaret etmek içindir. Gazetemizin işçi ve emekçilere ulaştırılma görevi, belirli gün ve saatlerde yapılacak gazete satışlarıyla sınırlı değildir. Yani sıra gazetemizin her yönüyle beslenebilmesi, düzenli yazı katkılarının sunulması da bu görevler arasındadır. Tüm bunlardan ötürü gazetemize daha fazla sahip çıkmamız gerekmektedir. Gazetemizin sayfaları ve günlük sitemiz işçilerden, emekçilerden gelecek yazıları, haberleri beklemekteyiz. Emekçi kadınların, ezilen ulusların haklı istemlerini, doğanın talanını, devrimci sanatın ışığını gazetemizin sayfalarına daha fazla kalemden taşımamız.

Bununla birlikte en yakınlarımızdan başlayarak çevremizdeki tüm emekçilerin gazetemizin potansiyel okuru olduğunu unutmamalı, medya patronlarının kâr amaçlı yatırım yaptığı burjuva gazetelerine inat, işçi ve emekçilerin ayakta tuttuğu bir gazeteyi, tarihte Bolşevik yayınlarını yanına yazmalıyız.

Geride bıraktığımız yıllarda, gazetemiz her zorlu günün 20 yıl gibi uzun geçtiği zamanları yazdı. Önümüzde ise 20 yıla sığacak günler bizi beklemektedir.

Suriyeli kadınlara kumalık dayatılıyor

Suriye’ye yönelik emperyalist saldırının faturasını Suriye halkları öderken, savaşın en büyük bedelini kadınlar ödüyor. Türkiye’ye sığınan Suriyeli kadınlar kuma hayatına mahkum edildiler. Mardin ve Urfa’da kuma olan Suriyeli kadınların sayısında artış yaşanıyor. *Al Jazeera*’ya konuşan sosyolog Emine Konak, “Savaştan kaçıp buraya sığındılar ama yeni bir savaş veriyorlar” diyor.

Kürdistan’ın özellikle sınır kentlerine sığınan ve Türklerle “ikinci eş” olarak evlendirilen Suriyeli kadın sığınmacı sayısında artış yaşanıyor. Özellikle Mardin ve Urfa illerinde, savaş sonrası gelen Suriyeli kumalar dikkat çekiyor. Kumalar aynı eve ikinci eş olarak getirildiği gibi, tek başına tutuldukları ayrı evlere de yerleştirilebiliyor.

Kızıltepe’de mağdur kadınlarla ilgili çalışmalar yürüten NUDA Kadın Merkezi’nin sosyoloğu Emine Konak’a göre, merkeze son bir yılda 25 kadın kuma olarak başvurdu. Ancak gerçek sayının çok daha fazla olduğunu söylüyor. Konak, sadece bu bölgede savaş sonrası 200’e yakın Suriyeli kadının kuma olduğunu söyleyerek şunları ifade etti:

“Savaştan kaçıyorlar. Hayat beklentileri daha farklı. Ama buraya geldiklerinde başka bir hayata la karşılıyorlar. Fuhuş, uyuşturucu, kumalık gibi seçenekler de bekliyor. Savaştan kaçıp buraya sığındılar ama yeni bir savaş veriyorlar. Evlilikleri kurtuluş olarak görüyorlar. Kumalar daha çok Haseke, Kamışlı, Amude’den gelenlerden oluyor. Kuma sayısında savaş sonrası çok artış yaşandı.

Kadınlar severek, anlaşarak ikinci eşliği kabul etmiyor. Bir nevi parayla satılıyorlar. 5- 10 bin lira karşılığında aileleri tarafından veriliyorlar.”

Para karşılığı satılıyorlar

Mevcut yasaların ikinci evliliği kabul etmemesinden kaynaklı Konak, evliliklerin resmi değil, imamlar tarafından kıyılan nikahlarla yapıldığını hatırlatarak, *“İmamlar bu nikahları kıyarak suç işliyor. Bunu bile bile yapıyorlar. Para karşılığı nikah kıyanlar var. Önüne geçilebilir. Diyanet, imamların bilinçlendirilmesi için açıklama yapmalı”* diyor.

Konak’ın çalışmalarında tespit ettiği bir diğer konu, kumalığın aynı zamanda aileleri parçaladığı. Kumalığın özellikle çocukları çok mağdur ettiğine dikkat çeken Konak, “Ekonomik durumu iyi olan, eğitilmiş kadınlar kumayla yaşamayı istemiyor, boşanma davası açıyor. Ama durumu iyi olmayan kadınlar mecbur katlanmak zorunda kalıyor” diyor.

Kumalık sorunu Mardin’in Nusaybin İlçesi’nde ise bu boyutta yaşanıyor. İlçede kadın mağdurla ilgili çalışmalar yürüten Gül Şilav Kadın Merkezi’nin sosyoloğu Sadiye Aksoy’a göre, savaş sonrası kuma, fuhuş, dilencilik gibi sorunlar sınır kentlerinde olduğu gibi Nusaybin’de de arttı. Ama kumalık diğer bölgelere oranla daha az yaşanıyor. Sosyolog Aksoy, “Eğitim düzeyi, politik, sosyo-kültürel yapısı ve akrabalık

bağlarından dolayı diğer bölgelere oranla Nusaybin’de kumalık olgusuna daha az rastlanmaktadır” diyor.

Urfa merkezde bir yılda 80 kuma

Gerek Suriye’deki savaş öncesi, gerek sonrası kumalığın yoğun yaşandığı kentlerden biri de Urfa. Kumalık sorunu bu kentte yıllardır kadınların en fazla mağdur olduğu konulardan biri. Hatta sadece iki eşlilik değil, üç, dört eşli olanlara rastlamak bile mümkün. Şanlıurfa Barosu Kadın Hakları Danışma Merkezi sorumlusu Birgül Yılan’a göre, sadece Urfa merkezde 2013’te 80’e yakın Suriyeli sığınmacı kadın kuma oldu. “Artış yaşandı hem de çok ciddi oranlarda” diyen Birgül Yılan, Urfa’da Suriyeli sığınmacıların kuma sayısıyla ilgili olarak şöyle konuşuyor:

“Savaştan önce ekonomik durumlarının iyi olmamasından dolayı da Suriyeli kadınlar geliyordu, evlilikler vardı. 3 bin ila 15 bin lira arasında değişen fiyatlarla kadınlar getiriliyordu. Ama savaş olduktan sonra buraya yapılan göçlerle birlikte sayıda vahim bir artış oldu. Kendi ailemin içinde yaşayan kadınlar bile var. 2013 yılında bize mağdur kadınların yaptığı başvuru sayısı 970’ti. Bunlardan 488’i kadın boşanmasıydı. Bu rakamın 80’e yakını kumalıktan dolayı boşanma davası açmak için başvurdu. Bu yıl ise sadece 5 kadın başvurdu. Bu beş boşanmanın da sebebi yine Suriyeli kadındı.”

Şanlıurfa KAMER Başkanı Gülseren Kaplan ise, “Bunlar genelde dini nikahla evlenen kişiler. Genel başvurulardan o şekilde anlıyoruz. Daha önce ciddi başlık paraları veriliyordu, şimdi kolay evleniyorlar” diyor.

“Kumalığı zorla kabul ediyorlar”

Kadın Daire Başkanlığı’nı meclisten geçirecek resmileştiren ve Kadına Şiddetle Mücadele Müdürlüğü kurmayı amaçlan Mardin Büyükşehir Belediyesi Eşbaşkanı Februniye Akyol ise kumalık sorunu ile ilgili şunları ifade ediyor:

“Yani başımızda bir savaş ve vahşet var. İnsanlar savaştan kaçıyor, can derdine düşüyor. Buraya geldikleri zaman da çok da iyi bir ortama sahip olmuyorlar. Can havliyle kendilerini attıkları yerde bir anda açlıkla karşı karşıya kalıyorlar. Barınacakları yer yok. Yeterince imkan yok. Ya fuhuşa düşecekler ya kuma olacaklar. Genelleme yapmıyorum ama kumalığın yanı sıra bir fuhuş da söz konusu. Çocuk istismarı, çocuk gelinler yine aynı şekilde. Bunların tamamı birbiriyle bağlantılıdır. Kumalık da bir fuhuştur. Adama bakıyorsunuz evi var, çocukları var. ailesi var. Geçirmediyor, yokluktan yakınıyor. Ama ikinci eş alıyor.”

Akyol, kadınların isteyerek kumalığı kabul etmediğini hatırlatarak, *“Zorla kabul ediyorlar ya da yozlaşmışlardır. Başka çıkış noktası yok. Aç kalacaklar, sürükleneceler”* diyor.

Wuppertal'da Filistin ve Rojava ile dayanışma eylemi

Wuppertal'da 28 Temmuz'da Filistin ve Rojava ile dayanışma eylemi yapıldı. Siyonist barbarlığın Gazze'ye ve gerici İŞİD çetesi'nin Rojava'ya dönük saldırılarını protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen eylemin çağrısını, MLPD, BİR-KAR, ATİK ve ADHK yaptı. Filistinli kurullar, Özgürlük ve Dayanışma ile KARAVAN da eyleme katılıp destek sundular.

BİR-KAR, ATİK, ADHK eyleme flamları ile katıldı. BİR-KAR eylemde ayrıca, üzerine "Yaşasın Filistin ve Rojava direnişi" yazılı bir pankart da açtı.

Eylem saat 18.00'de yine kent en kalabalık alanı olan City Arkadien'in önünde gerçekleştirildi. Önce devrim ve kurtuluş mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından, sırasıyla MLPD, Filistin ve BİR-KAR temsilcileri birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda, bir kez daha, Siyonist barbarlığın ölüm kusan saldırıları teşhir edildi. Aynı anda İŞİD aracılığı ile de Rojava'ya saldırıldığı, bunun ise son derce manidar olduğu vurgulandı. Her iki saldırının da emperyalist ve gerici amaçlarla gerçekleştirildiği ve arkasında başta

ABD olmak üzere, Almanya/Fransa gibi emperyalist güçlerin olduğu belirtildi. Her geçen gün daha büyük bir duyarlılıkla sokaklara çıkmanın ve eylemli dayanışma içinde olmanın önemine işaret edildi.

Bu haftaki eylemde, bu kez, Avrupa, ama özellikle Alman basının bir zehirli gaz gibi ortaya attığı, hemen her gün sayfalarına taşıdığı, ne yazık ki Alman solunda da yankısını bulan, "Sokak eylemleri (yani Filistin ile dayanışma eylemleri) anti-semitist eğilimleri tetikliyor, sağı güçlendiriyor... İlk saldıran Hamas'tır... İsrail kendisini savunuyor..." şeklindeki aşağılık propaganda üzerinde duruldu. Bu propagandanın yalana dayalı niteliği dile getirildi, halihazırdaki savaşın haksız, gerici ve emperyalist karakterini gizlemek amaçlı olduğu belirtildi. Filistin halkının kardeş Yahudi halkı ile hiçbir sorunu olmadığının altı çizildi.

Konuşmalar sırasında sık sık "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganı haykırıldı.

Kızıl Bayrak / Wuppertal

Bielefeld'de Filistin ve Rojava eylemi

Filistin'de, Rojava'da yaşanan katliamların hesabını sormak için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) ile Özgürlük ve Dayanışma Almanya örgütleri Bielefeld Jahnpfatz'da 25 Temmuz'da bir eylem gerçekleştirdi.

Eylemde katliam ve saldırıların resimleri yer alırken, Almanca olarak "Yaşasın Filistin, Rojava direnişi!" pankartı açıldı, Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı. Eylem BİR-KAR adına yapılan konuşma ile sürdü.

Konuşmada, Emperyalist/Siyonist barbar güçler ile bölgedeki işbirlikçi-sömürgeci devletlerin, halkları etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayarak, Filistin ve Rojava halklarının direnişini kırmak, onlara kendi koşullarını dayatıp, kayıtsız şartsız teslim almak istediği vurgulandı. Şu sözlerle konuşma sonlandı: "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, 'İşçilerin birliği halkların kardeşliği!' şiarı ile Avrupa'da yaşayan yerli ve göçmen tüm uluslardan işçi ve emekçileri, ilerici-devrimci güçleri Filistin ve Rojava halklarıyla eylemli dayanışmaya, direnişi büyütme çağırıyoruz."

Ardından Özgürlük ve Dayanışma Almanya'nın hazırladığı bildiri okundu. Bildiride, Washington, Londra, Paris, Berlin ve Ankara'nın katliamın ortağı olduğu belirtilerek, tüm operasyonların durdurulması istendi. Eylem, Filistin halkıyla dayanışma sloganları yeniden atılarak sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

Paris'te Filistin'e destek için eylem yasağı yine delindi!

Fransa'nın başkenti Paris'te valiliğinin yasak kararına rağmen İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırıları 26 Temmuz'da bir kez daha protesto edildi. Öğlen saatlerinde toplanan eylemciler Republique Meydanı'nda eylem başlattı.

Meydana Filistin bayraklarıyla gelen eylemciler, "Katil İsrail!", "Hepimiz Filistinliyiz!", "Hollande suç ortağın!" sloganlarını attı. Eylemde iki İsrail bayrağı yakıldı. İçişleri Bakanı Bernard Cazeneuve, yeni bir açıklama yaparak, tehdit savurarak hapis cezasıyla kitleleri korkutmaya çalıştı. Valiliğin yasak kararının gün içinde Danıştay tarafından onaylandığı söylendi.

Geçen haftaki yasak kararının ardından yoğunlaşan tepkiler ve yasağa rağmen "İzinsiz gösteri"de militan tutumla eylemin gerçekleştirilmesi üzerine, 25 Temmuz Çarşamba günü düzenlenen ikinci eylem izin verilmişti. 26 Temmuz'da da tehditler savrulmasına karşın eylem yapan kitle sadece uzaktan izlendi. Yasak kararı bir kez daha delindi.

Yahudiler'den Gazze için eylem

Bazı İsraili gruplar, Facebook'ta "Savaş her iki tarafta da çok fazla ölü ve yaralıya neden oluyor. Bomba ve roketler korku ve yıkıma neden oluyor. Buna karşı bir duruş sergiliyoruz ve talepte bulunuyoruz; savaş! hemen şimdi durdurun!" mesajı paylaşarak 27 Temmuz için eylem çağrısı yapmışlardı.

İsrail devleti ise önce gösterileri yasakladığını açıklamış ancak geçici ateşkesin uzayacağı haberlerinin ardından grupların toplanmasına izin vermişti.

Tel Aviv'de Rabin Meydanı'nda toplanan yaklaşık 5 bin kişi, meydana attıkları sloganlarla, İsrail güçlerinin Gazze'ye yönelik "operasyona" son vermesini, Hamas'ın da roket saldırılarını durdurmasını istedi.

Gösteri başladıktan sonra İsrail güçleri protestocuları, Gazze'den yeniden roket atılmaya başladığı gerekçesiyle hemen dağıltmalarını istedi. Ancak polislin çağrılarını alırmayan kalabalık gösterilerini gece yarısına doğru sonlandırdı.

İsrail devlet yetkilileri, "çevre yolları kapattıkları ve şiddet yanlısı harekette bulundukları" iddiası ile 4 kişinin gözaltına alındığını açıkladılar.

Kudüs'te, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını soykırım olarak niteleyen Soykırım Karşıtı Yahudiler grubu, oyuncak bebek yakarak Gazzeli çocukların öldürülmesini protesto etti.

Soykırım Karşıtı Yahudiler adına konuşan Nao Abend, "Bugün bir katliam için ihtiyaç duyulan tek şey, bir ekran ve bir düğme. İşte yüksek teknolojinin bize hediyesi" dedi.

Batı Kudüs'teki Anayasa Mahkemesi önünde toplanan eylemciler, "İsrailin işlediği savaş suçlarını onaylayan mahkemenin de bu suça ortak olduğunu" belirttiler.

Bütün dünya çocuklardan özür dilemelidir!

Almanya dünyada mülteci çocukların en çok sığındıkları ülkelerin başında geliyor. Bu çocuklar en çok Somali, Eritre, Afganistan, Güney Kürdistanı gibi ülkelerden gelen çocuklardır.

Savaş, yoksulluk, etnik ve dinsel ayrımcılık, doğal felaketler, iç savaş ve işgal kaçış sebeplerinin başında gelmektedir.

Ben bir süredir Almanya'da mülteci çocuklarla (18 yaş altı) ilgilenen sosyal bir kurumda çalışıyorum.

Bir yandan onlarla çalışmak ve onlara yardım etmek beni mutlu ediyor, diğer yandan ise rüyakarca buluyorum işimi. Yüzlerine bakarken, yaralarını sararken, yemeklerini yaparken, sohbet ederken içimi tuhaf bir utanç kaplıyor. Utanılması gereken bu ikiye bölünmüş ve çıkarıcı, bu iyi niyet gösterisi, duyguyu dünyamda bir çelişki yaratıyor.

Ve ben biliyorum ki, bu çocukların bizden başka kimseleri yok. Birçoğu bir daha asla anne-babalarını veya ülkelerini göremeyecekler. Bazılarını ise anne babası zaten ya savaşta, ya açlıktan veya bir cinayetten yaşama şansını kaybetmiş durumda.

Afganistan, Somali, Irak, Eritre, Filistin veya 3. dünyanın herhangi başka bir yerinden geliyorlar. Adını sanını, haritadaki yerini bile bilmedikleri uzak diyarlara savruluyorlar.

Türlü tehlikeleri atlatarak ve hayatta kalma şansını koruyarak Almanya'ya gelenler kurtuluyor mu sanıyorsunuz? Bence değil. Evet belki aç değiller artık, barındıkları bir yerleri var belki, hatta ara sıra dondurma da yiyebilecekler. Ama bu soğuk ve asık suratlı ülke, bu yaralı çocuklar için bir anne kucağı, bir yurt sıcaklığı olamaz gene de.

Geldikleri uzun ve zorlu yolculuklarda her biri ayrı bir ıstıdada maruz kalıyorlar. Ayaklarında terliklerle, dişleri dökülmüş ve haftalardır karınları aç bir şekilde onları karakollardan alıp kaldıkları kampa getirdiğimizde söyle düşünüyoruz: "Su koskocaman dünyada, bir size mi yer yok?"

Bu çocukların durumu, bir kurbanın katiline sığınmasından farksızdır aslında. Çünkü bunları ülkelerini terk etmeye ve kaçmaya sebep olan savaş, açlık ve yoksulluk veya baskının baş mimarlarından biridir Almanya.

Gerçekten Alman devletinin bu çocuklar için yaptığı bir iyilik de yok aslında. Bu çocuklar sözüm ona bu "sosyal kurumlar" için bir kazanç ve rant kapısıdır aynı zamanda. Onlara, yeni "sosyal projeler" yapıp, yeni ihaleler kapacakları bir kâr malzemesi olarak bakıyorlar. Kaldı ki, bu sosyal kurumlar, bu çocuklar için ayrılmış fonların çok az kısmını harcıyorlar. "Tasarruf" adı altında çoğu zaman keyfi büyük kısıtlamalara gidiyorlar.

Çocuklarla doğrudan muhatap olan ve onların ihtiyaçlarını karşılamakla görevli olan bizler, bu çocuklar için gerçekte ne kadar para harcadığını bilmiyoruz. Bizim bildiğimiz tek şey verilen paranın asgari ihtiyaçlarını bile karşılayamadığıdır. Mesela kıyafet için çocuk başına yılda sadece 300 Euro verilmektedir. Ayağında terliğiyle gelen bir çocuk için çok az bir paradır bu.

Ve ben bu koşullar altında bu çocukların hallerini görürken başta bu insanlık dışı sistem olmak üzere kendimi de suçlamadan edemiyorum. İşte ben de paramı böyle kazanıyorum. Ve utaniyorum ki, sizden daha çok param var, bir evim var.

Bir başkasının yangınıyla ısınmak bizimkisi.

Her biri anne babalarını kaybetmiş. Ölümü ve ayrılığı tatmışlar. Şiddeti ve talanı görmüşler. Gencecik ruhları ve bedenlerinin tahammül ettiklerine, elimi kalbime koyduğumda katlanabileceğimi sanmıyorum. İçlerinden biri geceleri uykusuzluk ve baş ağrısı çekiyor. Bir gün bana dedi ki: "Unutmak istiyorum yaşadıklarımı, ailemi düşünmemeye zorluyorum kendimi!" Unutmak ve umut etmek onları yaşama bağlayan tek yol.

Baş ağrıların ve uykusuzluklarının sebepleri çoğunlukla psikolojik. Derin post-travmatik davranış biçimleri gösteriyorlar çoğu zaman. Agresyon, depresyonun farklı biçimleri. Border-Line ve benzeri birçok ruhsal rahatsızlıkları var. Bir psikoterapistin gözüyle "hasta" olan bu yetim çocuklar gerçekten hasta mı?

O kısacık ömürlerine bir yetişkinin sığdıramadığı öyle acılar sığdırmışlar ki. Kaçımız haftalarca açlığa dayanabiliriz? Onlar dayanmışlar! İnsanlar günlük kıyafet değiştirirken, onlar bir tişörtü aylarca giyebiliyorlar.

Şimdi şöyle diyebilirsiniz belki: "Ya onlar yoksulluk çekiyorsa, biz de çocuğumuzun ihtiyaçlarını gidermeyelim mi?" Haklısınız elbette. İyi bakın çocuğunuza. Ama unutmayın ki, bu çocuklar da en az sizin çocuklarınız kadar değerli.

Her gün soruyorlar bu çocuklar bana ve diğer iş arkadaşlarıma: "Bize 18 yaşından sonra ne olacak?" Verecek hiçbir cevabım yok. Yüzüm kızarak diyorum ki: "Bilmiyorum!" Ama bildiğim bir şey var: "Eğer kalırsanız hep öteki olarak kalacaksınız bu ülkede. Artık sadece rüyalarınızda, şiddetin ve yoksulluğun yazıldığı belleğinizdeki anı defterinizde göreceksiniz memleketinizi.

Simdi size kucak açan bu devlet, eğer kalırsanız yine sizi öteki olarak görmeye, entegrasyon adı altında yok saymaya, dışlamaya devam edecek. İrkçiliğin, işsizliğin ve yoksulluğun yeni malzemesine eklemeye devam edecek...

Almanya'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Petrol tekeli Eni'de

30 bin işçi grevde

29 Temmuz günü, İtalya'nın uluslararası petrol tekeli ENİ'de çalışan 30 bin petrol işçisi greve başladı. ENİ, Sicilya'nın Gela liman kentindeki rafineriyi kapatacağını ve bu rafineride çalışan ve toplam çalışanların yüzde 10'undan fazlasına denk gelen 3 bin 500 işçinin iş anlaşmasının feshedileceğini açıklamıştı. Eni'nin bu saldırısına işçiler bir uyarı greviyle cevap vermişlerdi. Kapitalist tekel saldırısını sürdürürce işçiler bütün işletmelerde grev başlattılar.

Ülkenin birçok yerinde değişik eylem ve toplantı etkinlikleri yapan grevci işçiler İtalya Parlamentosu önünde de bir oturma eylemi gerçekleştirdiler. Sendika lideri Susanna Camusso işten atma saldırılarına karşı şu açıklamayı yaptı: "Siz ilk etapta yeni işyerleri yaratmak zorundasınız ve biz mevcut işyerlerini korumak için bütün gücümüzle mücadele edeceğiz."

Yüzde 30'u devlete ait olan Eni'nin yıllık cirosu 100 milyar doları buluyor ve kuzey Afrika petrol yataklarının işletilmesinde ilk sıralarda yer alıyor. Libya'nın yağmalanmasında yer alan İtalya'nın Dışişleri Bakanı Franco Frattini'nin "Eni tekeli bir numara olmaya devam edecek" sayıklaması Eni'nin İtalyan sermaye devleti için taşıdığı önemi gösteriyordu.

ThyssenKrupp'ta grev

Çelik sanayiinin büyük tekellerinden ThyssenKrupp'a ait İtalya'nın Terni kentindeki AST işletmesi işçileri 28 Temmuz günü grev başlattılar.

Hitler faşizmine verdiği destekle belleklerde yer eden, kanlı bir geçmişe sahip Alman kapitalist tekeli ThyssenKrupp yılda 100 milyon avro daha fazla kazanmak için 550 işçiyi işten atmayı planlıyor. Daha fazla kazanmak için Hitler faşizminin kamplarının sağladığı bedava işçilikten alçağa yaranlanan ThyssenKrupp şimdi de AST işletmesinde çalışan her beş işçiden birini sokağa, yoksulluğun pençesine atmayı amaçlıyor. İşçiler, bu kanlı tekelin saldırı planına grevle cevap verdiler.

Şili'de grev var

Şili'nin kuzeyindeki Collahuasi bakır madeni ocağı madencileri 26 Temmuz günü 24 saat süreyle greve gittiler. Bir madencinin menenjit hastalığı sonunda yaşamını yitirmesinden dolayı, sendika 24 saat süreyle iş bırakma çağrısı yaptı. Ocaklara girmeyerek grev yapan madenciler, ölen arkadaşlarını anarak çalışma koşullarına ve işçi sağlığına dikkat çektiler.

4440 metre yükseklikte olan dünyanın en büyük bakır maden yatakları ABD'nin iki uluslararası kapitalist tekeli Glencore ve Anglo Amerikan'a aittir.

Gana'da grev;

alışveriş merkezleri açılmadı!

26 Temmuz'da Gana'nın başkenti Accra'da alışveriş merkezlerinde çalışan işçiler süresiz grev başlattılar. Başkent Accra'nın alışveriş caddesini kapatan grevciler ticareti kilitlediler. Ücretlerinde yüzde on artış sağlanacağı anlaşmasına karşın, 14 aydır anlaşmanın gereklerini yerine getirmeyen asalak tüccarların bu alçağa ve aç gözlü saldırılarını protesto etmek için süresiz grev başlattılar. Süresiz grevden dolayı alışveriş merkezleri açılmadı.

Yalanlar ve komplolarla çürüyen düzeninizi kurtaramazsınız!

2 Temmuz günü İzmir'deki polis baskının ardından tutuklanan komünistlerden Onur Kara'nın gazetemize gönderdiği mektubu paylaşıyoruz...

Marx, *Komünist Manifesto*'da "Toplumlar tarihi sınıflar mücadelesi tarihidir" der. Bu mücadelede her sınıf, kendi dünya görüşü ve ideolojisine uygun bir mücadele anlayışı ve taktiği geliştirir. Ancak tarihin akışı boyunca iktidara gelen her sınıf zamanla gerici konuma düştüğü için mücadele yol ve yöntemleri bakımından ayrılır; benzer gerici çizgide buluşurlar. Sınıflı toplumların egemenleri, muhaliflerine ve karşıtlarına karşı "komplolar" kurmak, alçakça oyunlara başvurmak gibi yöntemleri önceki iktidarlardan devralır, geliştirerek sürdürürler. Aslında bu durum engellemeye güçlerinin yetmediği tarihsel zorunluluğun karşısındaki acizliklerinden ileri gelir. Bu açıdan sadece proletarya devrimi ve iktidarı kendisi ile birlikte tüm sınıfları ortadan kaldırmayı hedefleyen bir programa sahip olması ve sömürülen, ezilen milyonların bir avuç sömürücü azınlık üzerinde tahakküm sağlaması bakımından bu "geleneği" bozacaktır.

Kuruluşundan bu yana 90 yıllık tarihi boyunca sermaye devletinin de bu konudaki sicili bir hayli kabarık. Mustafa Suphiler'in katledilmesinden, "Takrir-i Sukun" kanunlarından, her 1 Mayıs öncesi gerçekleştirilen "komünist tutuklamaları"ndan günümüze gelene değin sayısız örnekler mevcuttur.

Ancak bu kadar eskilere gitmeye gerek yok. Türk burjuvazisinin yaratmış olduğu en gerici siyasal akımlardan biri olan AKP'nin son on iki yıllık pratiğine şöyle bir göz attığımızda bile, sermaye düzeninin içinde bulunduğu çürümeyi, etrafa saçıkları pislikleri sayısız örnekleri ile birlikte rahatlıkla görebiliriz. KCK operasyonlarından devrimci sosyalist basına yönelik gerçekleştirilen baskılar-operasyonlara, demokratik kitle örgütlerinden sendikalara, CHD'li avukatlara kurulan komplolara kadar birçok örnek, "burjuva hukuku"nun sınırlarını ve gerçekte ne anlam ifade ettiğini oldukça yalın bir şekilde orta koymuştur. Bunlara eklenebilecek son örnek, Adana polisinin TTB yöneticisinin telefon kayıtları üzerinden yapmış olduğu soruşturmadır.

Peki, sadece devrimcilere ve muhaliflere karşı mı izleniyor bu yöntem? Sermaye düzeninin gerici iktidar mücadelelerinde bile nasıl "kumpasların" kurulduğunu, delillerin nasıl "üretildiğini" görmedik mi? Değişen güç dengeleri ve ittifaklara göre aynı yöntemlere bundan sonra da başvurulacağına, yüksek perdeden ilan edildiğine tanık olmadık mı? Aslında tüm bu tanıklıklar demokrasi, hukuk, adalet vb. kavramların tamamen sınıfsal bir öze/muhtevaya sahip olduğunu ve her sınıfın bu kavramların içeriğini kendi çıkarları doğrultusunda doldurduğunun çarpıcı örnekleri olmuştur. Bu açıdan "komploluluk", "namertlik", "riyakarlık", "korkaklık" namına ne varsa çürüyen, asalaklaşan kapitalizmin ve onun yönetim aygıtı olan sermaye iktidarının genlerinde bulunduğu belirtmek gerekiyor.

Örgütlü komünistler olarak bizler de, bildiğimiz bu

gerçekliği bir kez daha yaşayarak görmüş olduk. İzmir polisi kendi burjuva hukuklarını bile çiğneyerek sabahın beş buçuğunda 'koçbaşı' denen aletlerle kapıyı kırmak suretiyle ve özel hareketçılarının bomba arama ekibine kadar alakalı alakasız otuz kırk kişilik bir sürüyle "ev baskını" yaparak bizleri gözaltına almıştır. Elbette hem bu hukuksuz/kefî tutumu protesto etmek hem de kendilerini ve bekçiliğine soyundukları sömürü düzenini tanımadığımızı göstermek maksadıyla sloganlarımızla ilk tepkimizi vermiş olduk. Gözaltı süresince ne ifade verdik, ne de her hangi bir belgeye imza attık. Açlık grevine giderken ayakkabı bağcığı, kemer çıkarma işlemlerini kendilerine yaptırarak.

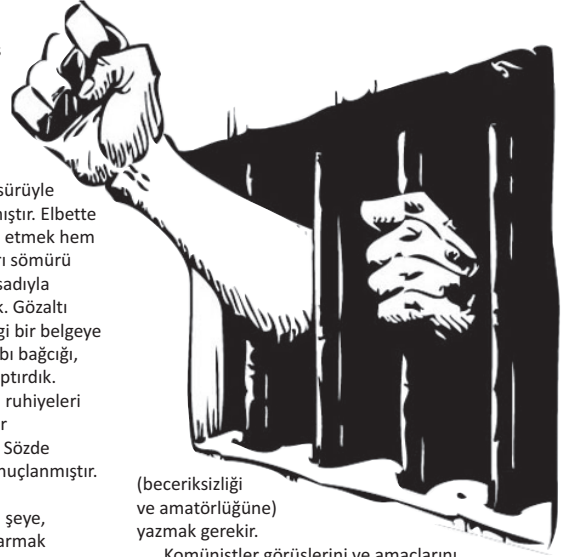
Gerçekleştirdikleri "baskın" ve halet-i ruhiyeleri komünistlerden, devrimcilerden ne kadar korktuklarının somut bir kanıtı olmuştur. Sözde "operasyonları" ise tam bir fiyaskoyla sonuçlanmış. Tablo, yaşadıkları aczin özeti olmuştur.

İşte bu andan itibaren en iyi bildikleri şeye, "komploculuğa" soyunarak zevahiri kurtarmak istemişlerdir. "Suç" sayabilecekleri hiçbir şeye ulaşamamışlar yaratmış olduğu yenilgi ruh halinden, "bombalı eylem yapacaklardı, öledik" yalanlarıyla kendilerini sıyırmaya çalıştılar.

Milliyet gazetesinin Ege ekinde "yakalanmasalardı patlatacaklardı" başlığıyla tamamen polis kaynaklı olduğu belli olan asılsız haberde, iki ayrı bombalı eylem yapacağımız iddia edilmiş. Böylelikle sermaye devletinin işçi ve emekçilerin kafasında devrimcilere ve komünistlere yönelik "terörist" imajı ve algısı yaratarak, kendi yaptıkları "hukuksuzluğun", "devlet terörünün" üstü örtülmek, meşrulaştırılmak isteniyor. Yani tam bir 'kara propaganda' operasyonu yürütülüyor. Hem de en alçakça en adice yöntemlerle...

Peki, "iki bombalı eylem" yapacağımızda dair kanıtları neymiş? Evden çıkan kargaburun, havaya, lehim vb. günlük tamirat için herkesin evinde bulundurabileceği türde aletler. Zaten haberin devamında "örgütsel dökümanlar" diye muğlak ifadelerin yanına "dijital verilerin incelendiği, eylemlerin nerede yapılacağına bu araştırmalar sonucunda anlaşılacağı" gibi kanıtızsız, delilsiz manipüle edici ifadeler eklenmiş. Ne şahane! Bombalı eylem yapacağımızı biliyorlar ama nereye yapacağımızı bilmiyorlarmış. Bir zahmet onu da öğrenseydiniz bari. Sahte düzmece iddianameler ancak böyle hazırlanabilirler herhalde. İki kişi alındığı için de kişi başı birer eylem paylaştırmışlar. Eğer üç veya dört kişi olsaydı sayımızla doğru orantılı bir şekilde eylem sayımız da arttıracaklardı herhalde!

İsmi cismi belli olmayan bir "Kişinin" sıcaık havalarda montla gezdiğine dair "ihbarı" ise, ancak "polis zekasına" uygun bir senaryo olabilir. "Anderson'dan masallar" misali bu polis iddiaları savcya komik gelmiş, yeterli bulmamış olacak ki, bu iddia nedeniyle ne savcılık ne de mahkeme yüzü gördük. Bunu da İzmir polisinin "başarı hanesine"

(beceriksizliği ve amatörlüğüne) yazmak gerekir.

Komünistler görüşlerini ve amaçlarını saklamazlar. Yeri gelmişken belirtim; evet biz bu kapitalist düzenin ve onun cisimleşmiş hali olan sermaye iktidarının işçi ve emekçilerin şiddetle dayalı devrimle yıkılacağına inanır ve bunun için mücadele ederiz. Şiddet, politikanın yoğunlaşmış halidir ve şiddet olgusu bizim dışımızda, sınıfların tarih sahnesine çıkışı ve kendi aralarındaki mücadelelerinin başlangıcı kadar eski ve nesnel bir gerçektir. O halde her sınıf kendi sınıfsal çıkarlarını savunmak için, sınıf mücadelelerinin seyrine bağlı olarak politikanın bu araçlarına, yani şiddete ve onun çeşitli yöntemlerine başvurur. İşçi ve emekçilerin örgütlü öncü güçleri olan komünistlerin görevi de, kitlelerin bu eylemselliğini örgütlemek ve açığa çıkarmaktır.

Peki, şiddet olgusu günlük yaşamımızda nasıl hayat buluyor? Sermaye sınıfının siyasal iktidarı olan bugünkü devletin işçi ve emekçileri artı-değer sömürüsü ve ücretli köleliğe mahkum etmek, yine başta Kürt halkı olmak üzere toplumun tüm ezilenlerini baskılamak amacıyla örgütlenmiş bir şiddet aracı değilse, nedir?

Özelleştirmeye karşı mücadele eden Yatağan işçileri, taşeron köleliğine ve sendikal bürokrasiye karşı kızıl bayrak yükselten Greif işçileri, grevleri yasaklanan Şişecam işçileri, önce işsizliğe ve açlığa terk ettiğiniz sonrasında ise yüzlerce canlı canlı mezara gömdüğünüz maden işçileri yakınları ve Soma halkı, 1 Mayıs'ta söz, gösteri ve yürüyüş hakkını kullanmak isteyen işçi ve emekçiler karşılarında nasıl ve kimlerin şiddetini buldu acaba?

Haziran Direnişi ile sokaklara dökülen milyonlar ne türden bir şiddete maruz kaldı? Berkinler'i, Ethemler'i, Ali İsmailler ve yedi canımızı yaşamadan koparıp alın, kafası kırılmak gözü çıkartılmak suretiyle onlarca milyonun sakatlanmasına yol açan nasıl bir "terör" eylemiydi acaba? Ulusal hakları ve özgürlükleri için on yıllardır mücadele eden Kürt halkının yedisinden yetmişine kadar devlet teröründen nasiplenmeyi ne kadar?

Ceylanlar, Uğur Kaymazlar, Pozantı Hapishanesi'ndeki çocuklar ve daha niceleri kimlerin şiddetine maruz kaldılar? Adana'da gaz fişegiyile katledilen İbrahim Aras, düzeninin vahşi şiddetine maruz kalan kaçınıcı çocuktu? Burada durup sormak gerekmez mi; Siyonist İsrail mi? Yoksa dümenine AKP'nin geçtiği sermaye iktidarı mı "öldürmeyi daha iyi biliyor"? Roboski Katliamı'nın sorumluları nerededir? Kol kola girdiğiniz uyuturucu cetelleriyle Hasan Ferit Gedik ve daha nice devrimcilerin kanını dökenler sizler değil misiniz?

Dökmüş olduğunuz kanı anlatmaya ne mürekkep ne de sayfalar yeterli olabilir. Buna rağmen hakları ve çıkarları için mücadele eden, sizlerin terörüne karşı meşru devrimci şiddeti kullananları "teröristlikle", "terör suçu işlemekle" yargılamaya kalkıyorsunuz. Sızden önceki egemen sınıflar nasıl ki iktidارlarını korumak adına bu alçakça yalanlara sarıldıysa, şimdi sizler de aynısını yapıyorsunuz. İki komünisti "yakalanmasalardı patlatıcazlar" diye "terör" demagojisiyle "suçlu" ilan ederek onları ve savundukları siyasal düşüncüyü toplum nezdinde karalayabileceğinizi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz!

Asıl işçi ve emekçiler, toplumun tüm ezilen kesimleri henüz sizleri alaşağı edemedikleri için işlediğiniz cinayetlere ve katliamlara yenileri ekliyorsunuz. Gözleriniz bomba arıyorsa "senaryolar" kuracağınız İŞİD, El Kaide, El Nusra ve benzeri emperyalistlerin maşası olan Ortaçağ kalıntısı dinci cetelere gönderdiğiniz "yüzlerce TIR'a" bakın! Hani insani yardım diye yutturmaya çalıştığınız... Ya da "sorun değil dört tane füze yollattım" diyen ve ses kayıtları ortalığa saçılan MİT'inizin şefini arayın! Reyhanlı'ya bakın. Aradığınız bombaları buralarda ve daha nice kompo ve katliamlarınızda bulacaksınız.

Ama unutmayın ki, dünyada ve Türkiye'de yeni bir döneme giriliyor. Komünistlerin krizler, bunalımlar, savaşlar ve devrimler çağı olarak tanımladığı bu dönem sizlerin de sonunun geldiğine işaret ediyor. Emperyalist-kapitalist sistemin ölüm çanları çalıyor. Dünya genelinde proleter kitle eylemleri ve halk isyanları yaygınlaşıyor. Elbette ki, göbekten bağlı olduğunuz emperyalist kapitalist sistemin buna cevabı dinsel, mezhepsel, gerici savaşlar ve yeni paylaşım savaşları olmaktadır, olacaktır. Ancak tarihin akışını durdurmaya gücünüz yetmeyecek ve yenileceksiniz.

Özellikle Haziran Direnişi ve sonrasında fabrika işgali eylemleri ile birlikte işçi ve emekçiler haklarını almak için daha fazla sokağa çıkmakta, daha militan eylemlilikler gerçekleştirmektedirler. Bunu bastırmaya yönelik her türlü terörünüze karşı kitleler de meşru direnme hakkını kullanacak ve devrimci şiddetlerini açığa çıkarmaktan çekinmeyeceklerdir. Bunun yol ve yöntemleri hareketin düzeyi ve seyrine göre değişiklikler arz edebilir. Yeri gelecek fabrika işgalleri, patron sendika bürokratlarının cezalandırılması olacaktır. Yeri gelecek taşları, sapanları, molotofları ve silahlı güçleri ile devlet terörüne karşı kendilerini savunmak şeklinde olacaktır. Ta ki, nihai hedefe ulaşana kadar...

İşçi ve emekçilerin örgütlü, en ileri temsilcileri olarak biz komünistler ise, bu mücadelede her zaman "vardık, varız, var olacağız!"

20 Temmuz 2014

TKİP dava tutsağı Onur Kara

Kırklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi / B-38

Kırklar-Buca / İzmir

Evrım Erdoğan'dan mektup...

Sevgili yoldaşlar,

Sizleri Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nden mücadelenin kızıştığı sıcak günlerin tam ortasında devrimci duygularıyla selamlıyorum. Bildiğiniz gibi 2 Temmuz sabaha karşı İzmir'de sermayenin kolluk kuvvetlerinin gerçekleştirdiği operasyonla iki sınıf devrimcisi olarak gözaltına alınarak tutuklandık.

Burjuva hukuk kurallarına dahi uymayan operasyonlarına kılıf bulmak için her zamanki gibi "terör demagojisine" sarılıp düzmece bir senaryoyu hızla kaleme alarak polis basını gibi çalışan burjuva medyaya servis ettiler. "İzmir'i kana bulayacaklardı!", "Yakalanmasalardı patlatıcazlar!" vb. gibi manşetlerle yaptıkları yalan haberlerle devrimci sınıf faaliyetini hedef göstererek pervasız saldırılarını meşrulaştırmayı amaçladıkları ortadadır. Hiçbir somut delile dayanmayan bu suçlamalar açık bir polis komposu ile yüz yüze olduğumuzu gösteriyor. Ve aynı zamanda sermaye iktidarının devrimci faaliyete karşı tahammülsüzlüğünü kanıtıyor. Operasyonlarının bu şekilde reklamını yapıp büyük yayağara kopardıkları baskınlarının bir dayanağı olduğu izlenimini yaratmaya çalışıyorlar. Böylece kendilerini aklamaya çalışıyorlar.

Haziran Direnişi'nden sonra toplumsal muhalefete yönelik fiziki ve ideolojik saldırılarını derinleştirenlerin hareketin öncü güçleri olan devrimci özneleri ezerek yok etmek istedikleri açık bir gerçek. Bu sayede polis devleti uygulamaları dizginlerinden boşaltılıyor, '90'lı yılları aratmayan sınırsız baskı ve zor devreye sokuluyor. İşçi sınıfının grev hakkına saldırın, sınıfın anayasal hakkı olan sendikal hak ve örgütlenmeye fiilen engel olan sermaye düzeni azgın emek sömürüsünün önündeki tüm engelleri temizlemek için dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışıyor. Bunalımların ve savaşların derinleştiği bir süreçte hakları için sokağa çıkan işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar, Kürt halkı, Alevi emekçiler hedef tahtasına çakılarak susturulmaya çalışılıyor. Öte yandan çözüm aldatmacası ile Kürt halkının oylarını avlamaya çalışırken İŞİD cetelerini Rojava'nın üzerine salıp eşitlik ve özgürlük mücadelesini zorla bastırma çizgisini kararlılıkla sürdürmeye devam ediyorlar. İsrail ile stratejik ortaklıklarını sürdürüyor Filistin'e yönelik katliam için timsah gözyaşları dökmekten ise geri durmuyorlar. Demokratik hak ve özgürlüklere yönelik bu bitmek tükenmek bilmeyen müdahale politikasının gerisinde sosyal mücadelenin büyüyerek devrimci sınıf hareketinin patlamasından/gelişmesinden duyulan korku yatıyor. Bu çerçevede sol hareketin tasfiyecilik rüzgarı karşısında savrulduğu bir süreçte Marksist-Leninist dünya görüşüne dayanan devrimci sınıf çizgisi sermaye cephesinde büyük bir tehlikeyi ifade etmiş oluyor. Kapımızın henüz havanın aydınlanmadığı saatlerde şafak baskını ile zorbaca koç başı ile kırılmasının gerisindeki asıl neden budur.

Sorgusuz saalsız, sinsice, biz uykudayken evi basıp gümbürtü nedeniyle yataktan kalkar kalkmaz üzerimize gece görüşlü silahları ile çullanıp "yere yat" haykırışlarına direnince ise bizi zorla yere yatırıp akadan kelepçelediler. Benim kollarımı biri plastik biri demir iki kelepçe ile bağladılar. Evden çıkana kadar çift kelepçe ile tuttular. Defalarca kez neden bu baskını gerçekleştirdiklerini sormamın ardından yakalamam olduğunu söylediler. Eve kameralar, olay yeri inceleme ekipleri, TEM polisleri ile kalabalık bir şekilde geldikleri gibi evin etrafına albulu altına alıp mahalleyi teröze ettiler. Sonrasında Onur yoldaşın Interpol tarafından arandığı, benim üyeliğim 6 yıl 3 ay kesinleşmiş cezam olduğu üzerinden burjuva basına yaydıkları durumu krimanilize etmeye dönük bilgiler de, bize yönelik

düzmece ihbar olduğuna dönük evraklar da, polis fezlekesine ev araması sırasında basit ev aletleri arasında bulunan küçücük kargaburnunu 'bomba yapımında kullanılacak bir malzeme' olarak yazmaları da düzenin içinde bulunduğu aczi gösteriyor. Eski davalarımız olmasa bizi tutuklayacakları ya da gözaltı yapacakları hukuki gerekçeleri olmadıkları ve sırf bu nedenle sessiz sedasız zorla ev baskını yapmayacakları halde düğmesine bastıkları operasyon ilerici-devrimci güçlere, devrimci sınıf faaliyetine yönelik tahammülsüzlüğü gösteriyor. Evi didik didik aramaya devam ederken bizi çıkarıp ayrı ayrı Ford minibüslere koydular. Evden çıkarken ve sonrasında, Konak Emniyeti'ne parmak izine ve mahkemeye götürülürken "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları ile keyfi ve hukuksuz polis operasyonunu teşhir ettik. Ağzılarımızı kapatmaya ya da yerine göre bizi keşkitirerek slogan atmamıza engel olmaya çalıştılar. Emniyette devrimci tutum olarak hiçbir ifade vermedik, hiçbir şeye imza atmadık. Kronik astım bronşit olduğumu bildikleri halde, kabul etmememe rağmen zorla asetonla ellerimden swap aldılar. Bu nedenle kriz geçirmeme neden oldular. Savcılığa dahi çıkarılmadan ben infaz bürosuna, Onur yoldaş hakkında açılan eski davası için mahkemeye götürüldük. Hangi hukuki gerekçeye dayandığı belli olmayan bir şekilde muhtemelen hukuksuz bir şekilde DNA için kanımızı aldılar. Akşam saatlerinde hapishaneyeye götürüldük. Gözaltında tuttukları saatler dışında yaklaşık 7-8 saat boyunca arkadan kelepçeli bir şekilde bekletildik. Tüm bunlar polis devleti uygulamasının boyutlarını gözler önüne seriyor.

Ben Mamak İşçi Kültür Evi, Mamak Kültür Sanat Festivali, Kızıl Bayrak, Eksen Yayıncılık ve BDSP şahsında Ankara'da devrimci sınıf faaliyetini engellemeye dönük gerçekleştirilen (2009-2010 yıllarında) operasyon ve davaların sonucunda TKİP'ye üyelikten hakkımda verilen hüküm nedeniyle Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutsak edilişim durumdayım. 2009-2010 yıllarında pek çok sınıf devrimcisinin gözaltına alınmasına, tutuklanmasına ve ceza almasına neden olan bu davalarından bir başkasından da yargılanmaya devam ediyorum. Sermaye düzeninin süreklilişen bir tarz izleyerek komünist ve devrimci güçleri tarafından dışı dışı mücadele ile kazanılan devrimci mevziler olan sosyalist basın ve devrimci kitle örgütlerinin siyasal yaşamda bir odak olarak güçlenmesine engel olmaya çalışılıyor. TMY'ye dayanarak açtıkları sayısız davalar, tutuklamalar ve sayısız baskı aracı ile devrimci mevzileri krimanilize ederek işçi ve emekçi kitlelerden tecrit etmeyi hesaplıyorlar. Çünkü sınıfın hak ve özgürlükler mücadelesinin militanlaşarak devrimcileşmesinin Soma Katliamı ile tüm çıplaklığı ile ifşa olan vahşi kölelik düzeninin sonu demek olduğuna gayet iyi biliyorlar. Polis ve yasa dışı baskı ve engellemelerin sonunun gelmesi bu yüzdendir. Sınıf devrimcilerine ve tüm devrimci güçlere yönelik açılan davalarla verilen cezalar bu tabloyu tamamlamaktadır. Demokratik eylem ve örgütlenme hakkı sınırlarını yasal çerçevede dahi aşamayan suçlamalarla örgüt üyeliği ya da propaganda cezaları vererek hukuksal değil siyasi kararlar veriyorlar. İzmir'de de bu davaları bahane ederek bizi derdest edenlerin çelişik ve mesnetsiz suçlamaları da aynı zihniyetin yansımasıdır. Asıl hedefi işçi ve emekçiler olan bu siyasal saldırıları ancak geçmişteki gibi DGM'leri kapatmanın sınıf hareketi püskürtülebilir. Gerçek özgürlük ve adalet için, sınırsız söz, basın, örgütlenme hakkı için mücadeleye!

Evrım Erdoğan

22 Temmuz 2014

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi

Hiroşima 1945'ten yükselen sesler

K. Eham

*Wataşi wa Şinda-no Ano Hiroşimade
Ano Hiroşimade Natsu no Asa ni
Ano-toki mo Nanatsu Ima-de-mo Nanatsu
Şinda Ko wa Keşşite Ookiku Naranai no
Nobuyuki Nakamoto**

Hiroşima'da bir sokak köpeği:

İşte bugün de özgür bugün de aylak
dolanmaktayım Hiroşima sokaklarında. Hava çok sıcak,
kavrulan bir günü geride bıraktım. Matayasu
Köprüsü'nden buraya kadar yürürken pek çok şey
düşündüm. Bu akşam üstü içimde bir sıkıntı var. Ama
ne kadar da olsa Yoko'yu ve her gün başımı okşayan bu
sakin insanları bir daha göremeyecekmişim gibi bir his
değil. Hele hele bundan üç gün sonra kemiklerim
kalmamacasına ve adım hatırlanmamacasına yok olup
gidecekmişim gibi bir his hiç mi hiç değil. Fazla
düşünmeden yoluma devam edeyim, bugün karnımı
doymak için Yoko'nun evinin önüne gideceğim.
Akşam yemeğinden sonra mutlaka benim için bir
şeyler koyar kapıya. Çok tatlı bir kız. Henüz altı yaşında
fakat çok akıllı. Haru ve Natsuko da öyle. Bu insanlar
benim en yakın arkadaşlarım oldular. Ama bugün
onlarla nasıl oynarım bilmiyorum. Bu akşam üstü
içimde bir sıkıntı var. *"Acayipleşti havalar, bir güneş,
bir yağmur, bir kar. Atom bombası denemelerinden
diyorlar. Stronsium 90 yayıyormuş ota, süte, ete,
umuda, hürriyete, kapısını çaldığımız büyük hasrete."*
[1] Stronsium 90 düşüyor aklıma, yürüyorum. Kavrulan
bir günü geride bırakmışken gerçekten kavrulacağımız
bir güne yaklaştığımızı nereden bilebiliriz. Ben bir
sokak köpeği, özgür ve aylak dolaşırım Hiroşima
sokaklarında. Her gün başımı okşayan bu insanları
kurtarmak benim elimde değil, onları uyarmak da...
Ben Yoko'yu karşıma çekip konuşamam, anlatamam
ona içimdeki bu kötü hisleri. Topla bavulunu küçük kız,
gidelim bu kentten. Ninene ve herkese haber ver,
çekin kapıları üzülmelden kalan eşyalarınıza. Arkanıza
bakmadan gidin bu şehirden. Arkamıza bakmadan
gidelim bu şehirden. Vakit daralıyor Yoko, sen her
şeyden habersiz bugün de yemek koyacaksın kapının
önüne benim için. Yok istemem, vakit harcama, ben
bugün de yarın da yemek yemeyiveririm düşelim yola.
Ama diyemem ki bunları ona...

-3 gün önce-

Hiroşima'da bir insan:

Adım yoktur benim. Hem kadının hem erkeğin.
Gencim ben, damarlarımda bir nehir gibi oluk oluk
akan kanımla. Yaşlıyım, seksen yıllık hafızam ve
torunlarım en büyük mal varlığım. Bir çocuğum. Kısa
pantolonlu, kısa kırpık saçlı bir erkek çocuğu. Saçları iki
yana toplanmış, kırmızı tokalı bir kızcağızım. Yumuk
yumuk gözlerimle sevimli mi sevimli bir Asyalı bebek.
Bu sabah ölmek için uyanmamıştım ben. Herkes gibi
öleceğini bilerek ama ne zaman öleceğini bilmeden
yaşıyordum işte. Kimse bir savaşta yanarak can
verceğini hayal etmez. Ben de etmedim. Talihe
bıraktım yaşamı ve ölümü. Cephelerden kent

merkezlerine taşınacak kadar barbarlaşacağını
göremedim savaşın. Kulaklarımda bir çınlama var, yok
hayır bir uğultu. Hayır ama işte çığlık seslerini de
duyuyorum. Her yer sarı, sapsarı... Kıyamet günü
bugün olsa gerek. Demek tüm dünya yok oluyor bugün
öyle mi... Demek güneş sonunda yere indi, yıldız mı
yağıyor gökten? İnandığım Tanrı'm yanına bizi böyle mi
alıyor? Hayır herşey böyle bitemez, bitmemeli! Etten
olduğum yanmaya müsait olduğumu bilirdim ya
bilmesine insan yine de bir kağıt gibi tutuşabileceğini
hayal edemiyor. Bir yerde durur alevler diyorum kendi
kendime, tamamen yanacak değilim ya. Ama
durmuyor alevler ve ben yanımda benim gibi
binlercesiyle yaşıyorum şu an. Bir anneyim, çocuğumu
kurtarmaya yetmiyor gücüm, yaşıyorum. Bir kız
çocuğuyum, babam elimden tutmuştu ama hani
nerede elleri şimdi yanmış tutuşmuş, yaşıyorum. Bir
bebeğim, kundağımdayım, annemi bana doğru
koşarken gördüm, bir alev topu gibiydi, yaşıyorum. Bir
Hibakhushayım**, sırtımda yanık izleri, çığերlerimde
kanser, unutmadım, unutmadım o gün ölen
kardeşlerimi. Bana barıştan söz ederken iki kere
düşünün, onlar öldü, ben hala yaşıyorum! Ben bir
insanım, ben 80 bin insanım aynı anda, yaşıyorum.
Ben o olaydan sonra bile katlanarak ölmeye devam
eden 300 bin insanım, yaşıyorum. Sakat bebekler olup
kanserli hücrelerimde her gün yeniden ölüyorum.
Nesiller boyudur alevsiz yaşıyorum. Ve Çernobil'de ve
Fukuşima'da yanmaya devam ediyorum. Okyanusun
ortasında diri diri yaşıyorum. Yetsin artık, söndürün bu
ateşi! Bir bardak su olsun ezilenlere de...

-O anda-

Hiroşima'ya düşen atom bombası:

Nükleer saldırı emrini Truman vermişti. 6 Ağustos
1945'te yerel saatle 08.15'te düşüş adını bilmediğim
bir kentin ortasına. Ben bir bombayım ne de olsa,
öldürmektir amacım. Duygularım yoktur benim,
acımam yoktur. Ben dünyanın saldırı amaçlı kullanılan
ilk bombasıyım. Adım "Little Boy". Anlamı Küçük

Oğlan. Kendim gibi küçük kız ve oğlanları öldürmek
üzere fırlatıldım. 13 bin ton TNT gücündeyim. 70
binden fazla insanın ölümü patlamasından saniyeler
sonra gerçekleşti. Sadece ses değil, ısı, alev, rüzgar ve
radyasyon yayarım. Yani düştüğüm yerden yıllar
sonrasına ve kilometrelerce ötesine ölüm saçarım.
Düşmanını boğarken zehrini kendi içine akıtan bir
engerek yılanı gibi düştüğüm an yok oldum ben de. Bir
katil arı gibi saldırdığım an kendi sonum oldu. Ama ne
de olsa bir bombayım ben, öldürmektir amacım.
Amacımı yerine getirdim. Bunun için tasarlandım.
Dünyanın en iyi fizikçileri, bilim insanları çalıştı
üzümden. Manhattan Projesi'nde atıldı tohumlarım,
200 bin insan çalışıyordu bu projede. İlk denememde
gözleri kör eden o kavurucu patlamanın olduğu anda
mucidim Oppenheimer, kutsal Hindu destanı
Bhagavad-Gita'dan şu bölümü mırıldandı:

*Bin güneşin ışığı
Doldursaydı bir anda bütün göğü,
O Görkemli'nin ihtişamına benzerdi tıpkı...
Dünyaları yıkan
Azzrail'im artık ben^[2]*

Ama son dakikada insanları vuran bendim. Yani
katil benim. Acaba tek suçlu ben miyim? Bilmiyorum.
Ne de olsa bir bombayım ben, insan eliyle yapıp yine
insanların üzerine fırlatılan.

- Bir dakika sonra- Hiroşima-kent:

Batı Japonya'nın Çugoku bölgesinde bulunan küçük
ve sessiz bir şehirdim ben. Ne Tokyo kadar ünlü ne
Kyoto kadar gelişkin. Sade insanların yaşadığı sıradan
bir şehirdim işte Pasifik'in ortasında. Shinkansen'den
Miyajima Adası'na uzanan körfezlerim boyu dipdir ve
yaşam dolu olduğumu hissederdim. Ağaçlarımla,
kuşlarımla, balıklarımla, etrafımı sarıp sarmalayan
okyanusun nefesiyle bezeliydim. Başka da birşey
istemezdim. Bir şehir içinde yaşayan canlılarla güzeldi
ne de olsa. "Kentler birçok şeyin bir araya gelmesidir.
Anılar, arzuların, bir dilin işaretlerinin. Kentler takas

yerleridir tıpkı ekonomi tarihi kitaplarında anlatıldığı gibi, ama bu değiş-tokuşlar yalnızca ticari takaslar değil kelime ve anı değiş-tokuşlarıdır.”^[3] Bir de insanların vardı işte. Beni canlı kılan, beni yaşanır kılan. İnsanlarım çalışkan, insanlarım üretkendi. İşçi mahalleleri kuruldu üzerimde. Ben bu emektar insanları çok sevdim. Sarı ay çiçeğine benzeyen bebekleri^[4] oldu bu insanların yıllar boyu, ikinci annelerimmiş gibi sarıp sarmaladım onları. Kışlarını çok soğuk tutmadım, üşümesinler diye. Yazlarını kurak kılmadım, yanmasınlar diye. Fırtınalara direndim evleri zarar görmesin diye. Sonra bir gün bir şey oldu. Bir sabah vaktiydi. Bir uçak girdi, dolaşmaya başladı göğüs kafesimde, saat tam 07:00'dı. “Straight Flush” yazıyordu üzerinde. Sonra o saati hiç unutmuyorum, 08:09'da üzerinde “Enola Gay” yazılı o ikinci uçağı gördüm. Bir uçak izinsiz giriverdi kuşların kanat çırpıttığı yere. İki kanadına birer yıldız ilâştirilmiş, çok da büyük olmayan bir uçaktı; tedirginlik ve endişe de uçuyordu sanki beraberinde. Nereden bilirdim ölüm taşıdığını... Sokaklarım insan doluydu ama hiç kimse onu görmüyordu. Bağırarak istedim, fırtınalar koparmak. Ama bütün kentler gibi dilsiz kaldım, hiçbir şey yapamadım. Saat sekizi çeyrek geçe, yani tam 08:15'te, yani insanların hepsi artık evlerinden teker teker çıkmış işlerine giderken, hem de insanların en yoğun, en kalabalık olduğu yerde bu uçaktan çıkan bir şey düşmeye başladı üzerime. 43 saniye boyunca sükut ve korku içinde izledim bu düşüşü. Bu neydi? Benim üzerimde ne işi vardı? Şimdi ne olacaktı? O şey düşmeye devam etti... Topraklarımın 600 metre yukarısında patladı. Dev bir ışı, kulakları sağır eden bir ses. Bir bulut sardı üzerimi. Göz gözü görmeyen bir ölüm bulutu. O gün insanlarımı buharlaşırken gördüm. Pamuk gibi yumuşak ellerin kömürleştiğini. Okşanan saçların, üzerine yatılan omuzların, dudakların, bastı mı yere ses çıkaran o kadar somur o kadar elle tutulan

ayakların sanki bir gaz bulutuymuşçasına sanki hiç dokunulamazmış gibi eriye gittiğini, evet bunları gördüm. O gün her şey değişti ve ben o günü hiç unutmadım. Küçük çocuklarım ve onların anaları ve evlerinde kalan nineleri ve kahvaltı yapan dedeleri ve işlerine giden babaları, hep birlikte yanıp kül oldular gözlerimin önünde. Evlerim yıkıldı. Ağaçlarım yandı. İnsanlarım izleri çıktı kaldırımlarımın orta yerine, ak pak insanların siyah kara izleri. O gün buharlaşırken gördüğüm çocuklarımın gözlerini işledim göğümün orta yerine, o göklerde uçan turlalara ve suyumda yüzen her balığa tek tek. Çiçeklerimi bile koklasanız siz de duyarsınız, kül kokusunu sarmaladım, bırakmadım. O karanlık günün çığlıkları hala semalarımda. Nükleer saldırıya maruz kalan ilk şehir olarak dünya tarihine geçtiğimden bu yana çok ünlüyüm, adım her ülkede bilinir benim. Her yıl ziyaretine pek çok insan gelir, gezerler sokaklarımı. Adımlarımın seslerinden kimi zaman başımı ağrıtan kalabalık grupların

fotoğraflarında kendini görürüm bazen. İnanamam bu ben miyim diye. Yıllar sonrada aynada kendisine bakan yaşlı bir kadın gibiyim, yalnız biraz fazla süslü. Kırışıklıklarımı ve yaralarımı saklamaya yetmemiş makyaj. Ben Hiroşima-ken, o günden beri Nagazaki ile Felluce ile Bağdat ile Küba ile Vietnam ile Gazze ile kardeşim ben. Barışçı bir şehir olarak anılmak istemem, bilirsiniz. Bilirsiniz ki bizler kavganın şehirleriyiz, ey insanlar! Fakat tüm kentler gibi elsiziz, dilsiziz. Ancak duvarlarımızı siper edebiliriz sizlere, sokaklarımızı sonuna kadar açarız işçi ordularının neferlerine. Sokaklarımızdan döken kanın hesabını sorun, bizi teslim etmeyin yağmacı ellere! Ölümün gölgesi düşmüş bir kere yüzüme, gizleyemem. Ne kadar istesem de gülümseyemem bu insanlara ben. Ben Hiroşima-ken. Belki sizlerden binlerce kilometre uzaktayım. Ama dikkatli dinlerseniz duyarsınız ta 1945'ten bugüne uzanan çığlığımı. Irak'ta, Afganistan'da, Afrika'da ve size en yakın yerde duyarsınız. Benim çocuklarım yakıldılar, onlar geri gelmezler, tekrar koşamazlar sokaklarımızda. Ama bilirsiniz ki iki elim yanaktadı; ta Asya'dan ulaşır rüzgarlarım, geceyein soğuk bir nefes gibi ürpertirim sizleri uykunuzda, sakın ha kardeş şehirlerimdeki çocuklar öldürülürken sessiz kalmayın.

-69 yıl sonra-

* Shinda Onna-no-ko (Kız Çocuğu): Nazım

Hikmet'in şiirinden Japonca'ya çevrilen bir kıta. Türkçesi:

Ben öldüm, O Hiroşima'da

O Hiroşima'da yaz sabahında

O zamanda da 7 yaşındaydım, şimdi de 7 yaşındayım

Ölen kız katiyen büyümez ya

** Hibakusha: Atom bombaları patladığı anda Hiroşima ve Nagazaki'de bulunup hayatta kalan insanlara denir.

Kaynaklar:

1- Nazım Hikmet, *Stronsium 90* adlı şiirinden.

2- Erdal Kaplansever, *Cehennem Silâhının Doğuşu*, Ntvmsnbc

<http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/106899.asp>

3- Italo Calvino. *Görünmez Kentler*, Çev. İşıl Saatçioğlu, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2009, sf.13

4- Nazım Hikmet, *Bir Kız Vardı Japonya'da* adlı şiirinden.

http://www.siiir.gen.tr/siiir/n/nazim_hikmet/bir_kiz_vardi_japonyada.htm

“Tekmeye çevirelim adımlarımızı...”

Son zamanlar epey kulağıma geliyor, fabrikalarda grevlerin başladığına dair haberler. Bir yanda insanlar haklarını biliyorlar ve savunuyorlar diye seviyoruz. Diğer yandan bu düzen onlara grevden, iş bırakmaktan başka çare bırakmayacak şekilde emeklerini sömürdüğü için üzüliyoruz.

Bu, hem gürur hem de buruk bir hüznü içinde barındıran karmakarışık duyguları bir kenara bırakıp pratiğe geçtik. Ve Kartal DLB olarak 23 Temmuz günü Kavakpınar'da kurulu bulunan Kimberly Clark Fabrikası'nda grev yapan emekçilerimizin ziyaretine gittik. Gittiğimizde ilk karşımıza çıkan sıcaktan mayışmış ve gölgede oturan grev sözcüsü abimizdi. Selamımızı verip yolumuza devam ettik. İşçilerin çadır kurdukları yere ulaştık. Sloganları gittiğimiz için sebebi ziyaretimiz anlaşıldı. Alkışlarla karşılandık.

Orada olduğumuz süre içerisinde ilk o an anladık doğru bir şey yapıyor oluşumuzu. Teker teker görüştük. Nerden, kim olarak geldiğimiz açıkladıktan sonra sözü emekçilerimize verdik. Ve süreci dinlemeye başladık. Aslında hiç duymadığımız şeyler değildi anlatılanlar; neler olduğunu, neler olabileceğini tahmin edebiliyorduk. Ama onlar bir ses olmuştu ve bizim en büyük desteğimiz kulak vermektir. Önce çoğunluğun eylemde olduğunu ve burada şimdilik az kişi oldukları için kusura bakmamamızı rica ettiler. Ne haddimizydi kusura bakmak...

Sonrasında muhabbet derinleşti. Konuların dışına da çıldırdı zaman zaman. Hatta bize bu süreci anlatan abimiz eşikle birlikte grevde olduğunu, bu fabrikada tanışıp evlendiklerinden bahsederken başka bir emekçi abimiz başka bir arkadaşla cumhurbaşkanlığı seçimlerini konuşuyordu. Daha sonra eylemde olan diğer işçiler geldiler. Onlar da bizimle teker teker görüştüler. Herkes yerini almış muhabbet ederken gözüme etrafa takıldı. Bir şaşalın içinde biriktirilmiş bir sürü mavi kapak gördüm.

Öyle güzel bir şeydi ki haklarını arayan insanların kampanya bitmesine rağmen bu duyarlılığı gösteriyor olmaları. Bu yoğun hayat temposu içerisinde kampanyanın bitmiş olduğunu bilip bilmemeleri hiç göze batmıyor. Ki zaten dikkat çeken tek şey o güzel yüreklerinin marifetleriydi. Laf arasında bir abi okuyup okumadığımızı sordu. Öğrenci olduğumuzu öğrenince “okuyun, okumak güzeldir. Bu patronlar da okumuş ama görüyorsunuz işte. Siz bunlar gibi olmayın” demişti. Bu söz üzerine bir tebessüm edip geçse miydik? Yoksa bu can sıkıcı gerçeklerin esprilerimizde bile yer aldığını fark edip iyice hırsızana mıydık bu sisteme?

Lafın kısası bu düzenin ağababaları körelmiş vicdanlarıyla sistemin sefasını sürerken, böyle güzel yürekli insanların sistemin cefasını çekiyor olması yine çivi gibi mihlandı aklımıza. Mihlansın ki kim olduğumuzu bilerek adım atalım bu düzene. Bu dayanışma örneğinde olduğu gibi birbirimize sıkıca sarılıp tekmeye çevirelim adımlarımızı. Bu düzene atılmış birer tekmeye!

Kartal'dan bir DLB'li

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/31 * 1 Ağustos 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yanetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık

M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19

Güngören / İstanbul

Proletaryanın büyük öğretmeni Friedrich Engels'i ölümünün 119. yılında saygıyla anıyoruz...

Bu yürekli demircinin örsteki
çekiç sesi artık
işitilmeyecektir; usta işçi
yıkıldı; güçlü ellerinden düşen
çekiç yerdedir ve belki de orada
uzun süre kalacaktır; ama onun
döverek yarattığı silahlar yerli
yerindedir, sağlam ve pırıl pırl.

Yeni silahlar yaratmak
çoğumuza vergi değilse de,
en azından hepimiz,
üzerimize düşeni
yapmalıyız, bize teslim
edilen silahları
paslanmaya
bırakmamalıyız; ve bu
silahlar, ancak böyle
davranmakla, bize zaferi
sağlayacaktır ve onun
için yapılmıştır.

ELEANOR MARX